Colecția STRANGER SECRET FILES 2

EMIL STRĂINU

STATUETA BLESTEMATĂ

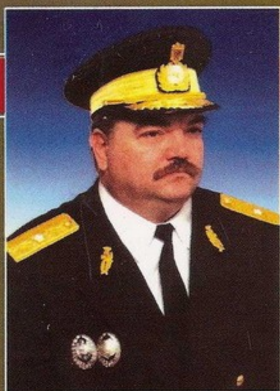
Teorii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

EMIL STRĂINU

– Va fi sfârșitul vieții pe Terra în 2012?

– Ce știa scriitorul Ion Țugui despre "Palindrom" și l-a ucis?!

– Ce este teoria *Omului integrat* și *Fluidul vieții*?

– Unde este statuia blestemată ce își ucide posesorii?

– Controlul minții oamenilor cu HAARP.

– Ce descoperiri senzaționale s-au făcut la Cetatea Sarmisegetuza?

– Teleportările și disparițiile din Munții Buzăului.

– *Fantome la Parlament*, Parlamentul bântuit de fantome.

Dr. Emil Străinu
Colecţia Secret Stranger Files Vol 2

STATUETA BLESTEMATĂ
TEORII ŞI CERCETĂRI NONCONVENŢIONALE

Coperta: Editura TRIUMF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,
EMIL STRĂINU
Statueta blestemată – *Teorii şi cercetări nonconvenţionale*/General dr. Emil Străinu, Bucureşti **Editura TRIUMF, 2008**

ISBN **978-973-7634-20-7**

PREFAŢĂ

Când primul volum din Seria Stranger Secret Files ieşea pe piaţă, autorul său era pe undeva prin extremitatea sudică a continentului Sud American, mai precis trecuse prin Strâmtoarea Magellan şi admira probabil la Uşuaia Farul de la Capătul Lumii, descris de inegalabilul Jules Verne.

Am stat la un stand cu cărţi de pe Bulevard facându-mi de lucru printre cărţi să văd care era reacţia cititorilor la primul volum al seriei menţionate. În trei sferturi de ceas, cele trei, patru exemplare ale primului volum al seriei au fost achiziţionate de persoane care nici cel puţin nu răsfoiau cartea… Era încă un moment când mă convingeam că numele autorului era mai mult ca o garanţie a conţinutului

cărţii, numele său era un adevărat Brand.

Atunci mi-am reamintit de primul mare succes al autorului, apărut în 1993, un adevărat best seller intitulat Războiul Magicienilor, carte care făcuse vâlvă şi îl făcuse pe Ilie Şerbănescu pe atunci redactor şef la Tineretul Liber să-i dedice un articol favorabil chiar pe prima pagină a ziarului sub titlul O Carte Ciudată. Cartea a fost apoi recenzată favorabil şi în alte publicaţii şi prezentată împreună cu autorul la emisiunea Clubul nonconformiştilor de realizatorul de emisiuni de televiziune Costin Buzdugan.

Au urmat apoi alte câteva zeci de cărţi, peste treizeci, unele în trei-patru ediţii. îmi face plăcere să-mi amintesc de succesul editorial al lucrării *War in Cyberspace* pe care am scris-o împreună în anul 2000.

Stăteam pironit în faţa ştandului de cărţi şi prin faţa ochilor îmi treceau câteva noi proiecte editoriale pe care voiam să le discut cu autorul la întoarcerea sa din călătorie…

Ştiam de multă vreme că îşi dorise foarte mult să călătorească în Insula Paştelui şi mai ştiam că această „escapadă” îi va da şi multe revelaţii, lucru de care aveam să mă conving în scurt timp. Nici nu a venit bine şi a vrut să-mi împărtăşească o teorie cel puţin originală.

Ei bine, generalul de brigadă dr. Emil Străinu susţine nici mai mult nici mai puţin decât că vestitele statui din Insula Paştelui cunoscute şi sub numele de Moai nu ar fi nici pe departe nişte realizări cu scop pur artistic, religios sau iniţiatic ci nişte antene deosebit de performante!!! O să-i lăsăm dumnealui plăcerea să vă argumenteze ipoteza…

Apropo de antene, poate nu ştiţi că înainte de 1990 multe din antenele pe care le construiaţi din Revista şi

Almanahul Tehnium şi cu care urmăreaţi programele de televiziune de la bulgari, sârbi sau unguri erau create şi experimentate de… Emil Străinu pe atunci ca şi acum, printre altele un pasionat radioamator.

Cu prilejul călătoriei mai sus descrise, ocazie cu care a explorat pe viu spectaculosul Gheţar Perito Moreno, Deşertul Atacama şi o parte din Munţii Anzi s-a convins încă o dată, conform propriilor destăinuiri că fenomenul încălzirii globale este real, omniprezent, accelerat, ireversibil, fiind determinat de fenomene ce se petrec la scara sistemului solar, determinate în special de transformări ce au loc în primul rând în Soare.

Cred că odată cu acest volum, seria Secret Stranger Files îşi intră pe deplin în drepturile unei întreprinderi de succes. Şi nici nu ştiţi la ce dezvăluiri de senzaţie veţi fi în continuare atraşi!

Prof. univ. dr. Emil Stan

CUVÂNT ÎNAINTE

Când scriu aceste rânduri sunt încă sub impresia fascinaţiei celor câteva locuri vizitate în America de Sud şi Oceanul Pacific. Pe parcursul câtorva săptămâni am parcurs distanţe ameţitoare, plecând din Bucureşti (Micul Paris de altădată), tranzitând maiestuosul Paris (Oraşul Luminilor) de unde după 14 ore de zbor am ajuns în Santiago de Chile, una din cele mai frenetice capitale ale continentului Sud American. Dar acesta nu era decât începutul…

Impresia deosebită a călătoriei a fost întărită şi de vremea schimbătoare şi capricioasă din perioada deplasării,

permanent având în faţă câte un „mic capriciu” al naturii care se chema Uraganul Gustav, Ciclonul Fay sau Hurricanul Ike…

După multe zgâlţâituri şi ocolişuri căutând pe culoarele aeriene, traiecte fară perturbaţii atmosferice la capătul a încă 9 ore de zbor am ajuns în locul pe care îl visam de patru decenii: Insula Paştelui, Rapa Nui, sau Buricul Pământului cum i se mai spune.

Dar, despre aventurile în Deşertul Atacama, Munţii Anzi, Gheţarul Perito Moreno şi Patagonia cu al său „Far de la Capătul Lumii” voi relata într-o viitoare întreprindere literară.

Cu acest volum, aşa cum promiteam încă de la lansarea colecţiei, prezint şi scrierile curajoase şi insolite ale câtorva autori din zona ştiinţelor de frontieră ce frecventează Fan OZN Club-ul.

Dr. Emil Străinu

Motto:

Omul a pierdut capacitatea de a prevedea şi împiedica. Va sfârşi prin a distruge Pământul

Dr. Albert Schweitzer

SFÂRŞITUL LUMII ŞI ANUL 2012

Din cele mai vechi timpuri oamenii au fost preocupaţi să afle când şi cum se va produce „Sfârşitul Lumii”. Una din lucrările în care se face referire la acest subiect este Biblia, în capitolul intitulat Apocalipsa lui Ioan. Apocalipsă în limba greacă se traduce prin sintagma „revelaţie”.

Au fost de-a lungul vremii numeroase referiri la

ipoteza sfârşitului lumii care s-ar produce printr-o mare catastrofa la scară planetară. Dacă analizăm cuvântul catastrofa, vom vedea că la origini acesta desemna ceea ce înţelegem printr-o „schimbare totală”.

Referiri şi predicţii despre sfârşitul lumii a mai făcut în Evul Mediu prezicătorul Nostradamus în lucrarea sa care se numeşte Centuriile. în Anglia tot în aceeaşi perioadă o călugăriţă cunoscută sub numele de Maica Shipton în nişte scrieri numite Scrisori anunţa şi ea că într-un viitor nu prea îndepărtat s-ar putea produce sfârşitul lumii.

În SUA, Anglia şi Europa Occidentală unele secte numite „Secte Milenariste” au anunţat în câteva rânduri iminenţa sfârşitului lumii, cele mai cunoscute date fiind anul 1000, 1880 şi anul 2000, şi după cum ştim datele respective au trecut fără să se întâmple nimic.

Şi în prezent există previziuni şi predicţii despre o posibilă catastrofă de proporţii planetare care ar putea duce la sfârşitul lumii. Cea mai vehiculată dată fiind anul 2012.

Despre o posibilă catastrofă la această dată se face referire în mai multe scrieri. Astfel, unul dintre cele mai vechi calendare de pe pământ, Calendarul May aş, se sfârşeşte brusc la data de decembrie 2012. Tot despre sfârşitul lumii la această dată vorbeşte şi o predicţie a indienilor din America numiţi pieile roşii într-o scriere care se numeşte Predicţia Hopy purtând acest nume după tribul indian care a facut-o cunoscută.

În Asia una din metodele cele mai cunoscute de divinaţie (ghicirea viitorului), este prezicerea I CHING. Un specialist american în computere dorind să verifice această prezicere a creat un program special pe computer şi după

efectuarea unui număr imens de încercări prin metoda mai sus amintită a tras concluzia analizând cu atenţie rezultatele că obţinea acelaşi rezultat, şi anume, că o posibilă catastrofă la nivelul întregii planete s-ar putea produce în anul 2012.

La începutul secolului XX, într-o scriere numită Predicţiile de la Fatima se anunţă o posibilă mare schimbare la nivelul întregii planete, materializată printr-un cataclism uriaş ce ar putea duce la sfârşitul vieţii pe Terra.

Această predicţie a fost ascunsă la Vatican timp de peste 70 de ani. Cu câţiva ani înainte de dispariţia sa, Papa Ioan Paul al II-lea a dat liber ca această predicţie să fie publicată.

În prezent în America există un program pe computer care analizează tot ce se înmagazinează pe internet. Comandându-se programului să analizeze uriaşa cantitate de date şi informaţii de pe internet, considerând-o ca o reflectare a con-ştiinţei umane, planetare, s-a obţinut un rezultat: într-un viitor previzibil este posibilă dispariţia vieţii, implicit a omului de pe Pământ.

În continuare vom analiza câteva din ipotezele a căror înfăptuire ar putea duce la sfârşitul lumii.

Cauzele sfârşitului lumii ar putea fi de origine umană sau de origine naturală, cosmică. Cea mai vehiculată idee privind dispariţia omului prin propria sa acţiune face referire la declanşarea unui război nuclear intenţionat, din greşeală sau în urma unui act terorist. Radiaţiile radioactive rezultate în urma unui asemenea război ar face imposibilă viaţa pe Terra şi ar ucide toate fiinţele vii, fie ele plante sau animale, inclusiv omul.

O altă ipoteză imaginează o epidemie la scară

planetară, numită pandemie (de exemplu provocată de virusul Ebola, H5N1, ciumei etc), care ar face ca boala să nu poată fi stăpânită prin mijloace medicamentoase şi contaminarea generală ar putea produce uciderea în masă a populaţiei Planetei.

Pentru anii ’2028-2032 este anunţat un posibil sfârşit al lumii prin lovirea planetei Terra de către un asteroid numit Apophis. În prezent, omenirea nu dispune de mijloacele prin care ar putea neutraliza eventuala ciocnire a unui asteroid de mari dimensiuni cu planeta noastră.

Un posibil scenariu de sfârşit al lumii este descris şi în cazul posibilei inversări a polilor magnetici ai pământului lucru care în istoria de 5 miliarde de ani a pământului s-a mai întâmplat de câteva ori. Dar, la acea dată, omul nu apăruse şi nu ştim care ar fi consecinţele reale ale unui astfel de fenomen.

Posibilul sfârşit al lumii din anul 2012 s-ar datora alinierii dintre Pământ, Soare şi Centrul galaxiei noastre, Calea Lactee care ar produce cataclisme uriaşe la scara întregii planete.

Un alt fel de sfârşit al lumii este posibil printr-o catastrofa climatică care ar duce la topirea rapidă a calotei polare, de la polul Sud şi polul Nord şi din Groenlanda ce ar duce la o creştere fară precedent a nivelului mărilor şi oceanelor. în acest fel ar dispărea sub ape sute de insule, peninsule, arhipelaguri şi chiar continente.

La un astfel de sfârşit al lumii se face referire şi în Biblie în partea ce tratează despre Potopul lui Noe cu diferenţa că acest potop ar fi fost creat de nişte ploi care ar fi durat vreme îndelungată şi ar fi avut cantităţi imense de

precipitaţii.

Sfârşitul lumii mai este prognozat prin producerea unei serii de cutremure devastatoare, erupţii vulcanice catastrofale sau scufundări tectonice masive care ar produce valurile uriaşe cunoscute sub numele de Tsunami, cu înălţimi de până la 200 m ce ar mătura practic totul de pe suprafaţa pământului.

Un alt scenariu de sfârşit al lumii este descris de eventualul atac terorist efectuat asupra depozitelor de arme atomice care ar produce norul radioactiv și iarna nucleară în urma cărora viaţa ar dispare de pe Terra.

Tot teroriştii anticipează un posibil atac surpriză cu gaze chimice ucigătoare care ar scăpa de sub control şi ar ucide majoritatea populaţiei planetei, cei scăpaţi murind şi ei în timp în urma efectelor acestui tip de atac terorist.

Un astfel de atac a realizat secta Aum în Japonia la metroul din Tokyo în anul 1994, dar atacul a putut fi oprit la timp de poliţia japoneză.

Numeroase filme de anticipaţie produse în S.U.A. la Hollywood şi Europa de vest tratează şi ele subiectul sfârşitului lumii care s-ar putea produce de data aceasta în urma unui ipotetic fenomen cosmic şi anume o invazie a pământului de către o altă civilizaţie de data aceasta extraterestră. Edificator în acest sens este filmul Ziua Independenţei unde pământul este invadat de către extratereştrii care urmăreau exterminarea oamenilor şi ocuparea pământului de către aceştia.

Savanţii de renume care au analizat acest scenariu cu foarte mare atenţie au constatat că o astfel de ipoteză este foarte posibilă deoarece ciocnirea dintre 2 civilizaţii duce în

mod iminent la sfârşitul celei mai slabe.

O altă variantă de sfârşit a lumii este prevăzută printr-o catastrofa meteorologică care ar duce la dispariţia precipita-ţiilor sau la apariţia unui îngheţ brusc la nivel planetar (teoria glaciaţiunii) conducând la dispariţia recoltelor, a animalelor şi sfârşitul lumii prin înfometare.

Astronomii au prezis şi ei posibilitatea ca sfârşitul lumii să se producă printr-o intensificare rapidă şi deosebit de puternică a radiaţiei solare şi prin acesta a cantităţii de căldură primită de către pământ, rezultatul fiind „prăjirea efectivă a planetei şi dispariţia vieţii de pe Terra”.

Scrierile religioase de la toate popoarele pomenesc și ele despre un posibil sfârşit al lumii ce ar surveni ca o pedeapsă divină pentru umanitate care ar fi deosebit de păcătoasă, pedeapsă ce ar surveni în urma voinţei lui Dumnezeu sau a lui Allah.

Sfârşitul lumii ca pedeapsă divină este văzut în Biblie şi Coran ca o eliberare a Satanei „Antichristului” din Iad și venirea sa pe Pământ luându-1 în stăpânire pentru o perioadă de timp ce va ţine până când forţele credinţei şi Luminii îl vor trimite înapoi pe Tărâmul întunericului.

Sfârşitul lumii conform Bibliei ar fi anunţat prin apariţia pe Pământ a celor patru călăreţi ai Apocalipsei: războiul, foametea, boala, frica.

Apariţiile Mariale (ale Maicii Domnului) din numeroase locuri ca: Fatima din Spania, Lourdes din Franţa și ale întruchipării umane a lui Dumnezeu de la Maglavit din Ro-mânia, mesajele primite cu aceste prilejuri ne dau speranţă şi credinţă în ocrotirea divină.

Analizând cu atenţie teoriile de mai sus cât și altele

asemănătoare, savanţii au ajuns la concluzia că în conformitate cu principiul „cauză-efect”, orice lucru sau fenomen are un început dar are şi un sfârşit şi probabil şi civilizaţia umană într-un viitor foarte îndepărtat, epuizând resursele planetei Pământ, va migra în cosmos spre alte planete, civilizaţia umană luând sfârşit la nivel terestru, realizând expansiunea cosmică.

Deci, realizarea unui sfârşit al lumii este posibil, dar avem permanent speranţa că inteligenţa şi capacitatea de supravieţuire a speciei umane vor face ca viaţa să dăinuie pe planeta noastră până la viitorul Bing-Bang, care probabil că va da naştere, conform ciclurilor la scară cosmică, la un nou Univers.

Avem, de asemenea, speranţa că Dumnezeu iubeşte viaţa şi pe oameni şi îi va ocroti în continuare ducând civilizaţia umană spre dezvoltare, Lumină şi progres.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Dr. Emil Străinu

PARTEA I
Paranormalul din (i)realitatea imediată

Eseuri de Dr. Emil Străinu

STATUETA BLESTEMATĂ*

Pământul era tare ca piatra, târnăcopul reuşind cu greu să zgârme ceea ce trebuia să fie unul din nelipsitele şanţuri ce brăzdau străzile de undeva de la periferia Capitalei. Drumarul se opintea din răsputeri icnind la fiecare lovitură dând impresia că se luptă cu un duşman nevăzut din

măruntaiele pământului.

Din când în când își potolea setea şi mai schimba două trei cuvinte cu Nea Dică un pensionar ce se sprijinea pe coate, la umbră pe gardul din apropiere. Soarele ardea necruţător în aceea dimineaţă de vară. Săpătorul fusese tocmai iritat de un strat de prundiş ce-i muşca gura cazmalei şi începuse să suduie cu năduf nişte fiinţe mai mult sau mai puţin imaginare pentru care trebuia El şi acum să sufere sub soarele asta de foc.

Nea Dică, în lipsă probabilă de altă ocupaţie, îi ridica moralul povestindu-i cum săpase el tranşee în Stepa Kalmucă sub focul katiuşelor. Omul se afunda din ce în mai mult în pământ dând impresia că se grăbeşte spre un tărâm poate mai primitor. Totuşi, se pare că totuşi cineva voia să-i încerce puterile săpătorului, pentru că straturile de pământ erau, cu cât cobora mai adânc în mod ciudat, mai pietroase, amestecate cu cărămăzi şi resturi de dărâmături. Drumarul săpa de zor spunându-şi că dacă păstrează ritmul, va termina lucrarea până seara, în zimp ce Nea Dică cu povestea ajunsese undeva prin Kuban.

În timp cea Nea Dică tocmai spărgea o încercuire, drumarul se lupta cu un strat de rămăşiţe ale unei foste construcţii, din moloz nelipsind şi numeroase cioburi de sticlă sau geam, rămăşiţe ale unor diverse obiecte putrezite şi tot felul de deşeuri feroase.

încercând să-şi mai odihnească trupul sleit de puteri, săpătorul se sprijini preţ de câteva minute de in coada cazmalei contemplându-şi opera. Dintre rămăşiţele ce aparţinuseră, posibil, unui fost zid, ceva lucios şi negru îi atrase atenţia.

Băgând mâna cu grijă prin moloz, reuşi să recupereze un fel de bibelou, negru de sticlă, micuţ, de-1 puteai ţine în palmă. Sub privirile persiflante ale lui Nea Dică, ce-i strigă parcă din premoniţie, să aibe grijă ce drăcării găseşte, muncitorul nostru şi-a dat seama că avea în mână un bibelou, de sticlă neagră, reprezentând un mic demon, dotat cu coadă, copite, coarne şi chiar un trident.

La vederea drăcăriei Nea Dică îi ceru săpătorului să o arunce acolo în pământ că nu pare a fi ceva curat şi începu şă-şi facă nenumărate cruci. Dar se pare că era prea târziu. Diavolul chiar îşi băgase coada, pentru că după ce scuipă pe micul demon şi îl lustrui pe cracul pantalonului, omul nostru îl legă în batistă, cu mai multe noduri – aşa pentru siguranţă – şi începu să mai sape în jur că „este semn că poate găseşte o comoară".

Sub privirile dojenitoare ale bătrânului, omul săpă până se înseră, singura pricopseală fiind o nouă zi de muncă la şanţ, lucrarea neputând fi finalizată pe moment.

îl rugă pe bătrân să-i împrumute câţiva lei cât să ia o răchie sub promisiunea că-i va înapoia a doua zi, când urma să fie plătit pentru lucrare. Luă banii şi plecă agale spre crâşma din colţul străzii, de unde se auzea cântând un lăutar acompaniat de un acordeonist… „De trei zile zac în boală… şi nu-mi zice nimeni scoală… hăi!…"

Ce s-a întâmplat de aici în colo ştim din istorisirea bătrânului, care mai târziu ne va povesti cum după cam o jumătate de oră, lucrătorul nostru obosit, băut şi neatent va fi accidentat mortal de un tramvai ce avea traseul prin zonă. Bizar sau nu tramvaiul avea numărul… 13!

A doua zi venind de la piaţă şi trecând pe la locul

groaznicului accident, Nea Dică recunoscu în spaţiul verde batista veche şi murdară a muncitorului, pe care, după ce o călcă cu piciorul, înţelese că mai conţinea micul bibelou de sticlă neagră. Cum ajunsese acolo, intră în categoria insolitului, dar este logic că ea căzuse din buzunarul drumarului.

Precaut se uită în jur şi văzând că nu este nimeni luă bibeloul cu gândul să-1 valorifice în contul banilor împrumutaţi nefericitului de săpător, pe care oricum nu mai avea cum să-i recupereze. Cu bibeloul în mână intră în grădina de vară, unde eu, întâmplător, împreună cu câţiva scriitori stăteam la o bere. Il cunoşteam pe bătrân pentru că eu câteva săptămâni în urmă, ne vânduse câteva Doxuri – le-am găsit în pod le citeam pe vremuri, acum nu mai îmi fac trebuinţă – argumentase el, numărându-şi banii primiţi, ce erau mai mulţi decât ceruse, şi iată că acum eram martorii efectului mărinimiei noastre.

întrebându-1 de provenienţa obiectului, bătrânul ne spusese povestea de mai sus cu lux de amănunte. La masă sub un salcâm bătrân şi imens eram vreo şapte-opt lucrători” în ale scrisului, dar în economia prezentei relatări două nume sunt importante: profesorul Constantin Duică şi ziaristul Vasile Ichim, pe atunci director al ziarului Dimineaţa.

Am studiat cu toţii micuţul bibelou care trebuie să recunosc că era „demonic de frumos”. În paranteză fie spus, am obsevat că era foarte cald, dar am pus asta pe seama caniculei de afară, care de altfel ne şi trimisese pe toţi la o bere rece.

Ad-hoc a început o adevărată licitaţie pentru vinderea

micului drăcuşor, pentru început licitând chiar şi eu, lupta finală dându-se între Duică şi Ichim, fiecare şi-1 dorea sub motivaţia transformării micului bibelou într-un cadou inedit. Nici astăzi la peste un deceniu de la cele povestite, nu ştiu exact cine a plătit cele patru pâini şi sticla de votcă (ultimul preţ al licitaţiei cu care a fost adjudecat drăcuşorul), dar ştiu precis că ori Duică ori Ichim – sau poate amândoi – au fost sponsorii moşului. Cum de altfel nu ştiu la cine va rămâne bibeloul în acea zi fatidică. Spun asta pentru că bătrânul s-a aşezat la o masă şi împreună cu un prieten de ocazie, care îi promisese că îl conduce acasă în caz că „se pileşte” nu s-au lăsat până nu au băut într-un timp record tot kilul acela nenorocit de vodcă.

Asta în timp ce bătrânul era fericit că găsise pe cineva să-i povestească cum a ieşit el din încercuire de la Stalingrad.

Din grădină noi nu aveam să ştim că la ieşirea din cârciumă bătrânul va cădea ca trăsnit lângă un gard de unde abia a doua zi îl va ridica IML-ul. Vom afla mult mai târziu întâmplarea, cât şi faptul, că decesul avea cauză …un infarct fatal pe un fond alcoolic exagerat la care se adăugase canicula şi bineînţeles vârsta înaintată. Amintirea acelei seri a rămas bine întipărită în memoria mea, putând chiar şi acum după mulţi ani să reproduc aproape toate discuţiile ce s-au purtat pe un fond de veselie generală, mult râs şi glume picante ca la orice chef care se respectă.

Dar se pare că nu era râsul nostru. Eu a trebuit să plec o perioadă în interes de serviciu din Capitală, dar în scurtele mele veniri am aflat lucruri care m-au pus pe gânduri. Astfel într-o zi citesc în ziar că profesorul Duică a murit în urma unui… accident de maşină! mai târziu am aflat că în numărul

de înmatriculare al maşinii era şi cifra… 13! Cu câtva timp înainte întâlnindu-ne la o lansare de carte, unde un critic de altfel foarte plicticos în discurs bătea apa în piuă, am obsevat că profesorul Duică se juca cu un mic… demon. M-am făcut pe moment că nu observ, dar profesorul mi 1-a arătat insistent întrebându-mă şăgalnic: „Ţi-l mai aminteşti pe Michiduţă? Ne cunoaştem! i-am răspuns atunci parcă bravând. Îl regret şi acum pe profesor. Era un om de excepţie şi un mare român! Morţii cu morţii şi vii cum spunea bunica, dar se pare că cineva nu voia să fie aşa…

După un timp eram în biroul redactorului şef de la ziarul Dimineaţa (unde am editat prima revistă ufologică de la noi, FAN OZN, ce s-a bucurat de un succes deosebit), şi unde Vasile Ichim îi preda ștafeta succesorului său el fiind de curând ales deputat de Giurgiu. Stupoare, am simţit că mă sufoc, pe birou printre obiectele personale pe care le recupera la plecare l-am recunoscut şi pe micul… drăcuşor!

M-a văzut că-1 privesc şi fără să-1 întreb a simţit nevoia să se justifice. „Ştii l-am câştigat de la Duică în urma unui pariu, chiar cu câteva zile înainte să dea colţul!” Spuse zâmbind şi adăugă pe un ton complice „La urma urmei mi-1 doream foarte mult, încă de atunci ştii tu când…” după care îl băgă cu grijă în servieta diplomat. Am mai evocat un timp împreună câteva momente plăcute petrecute cu regretatul Duică, după care ne-am despărţit cordial fiecare mergând la ale lui. Mie totuşi nu-mi ieşea din cap micul Michiduţă!

Pentru mine a urmat o perioadă mai complicată, un an de ale vieţii valuri, care m-au purtat prin toate colţurile ţării. Și uite așa cum stăteam eu jumate adormit la televizor, la un jurnal de miez de noapte, ca prin vis aud cum crainica

anunţă că Parlamentul anunţă dispariţia prematură din viaţă a deputatului de Giurgiu Vasile Ichim, în urma unui infarct fatal! Cred că într-o microsecundă eram treaz de-a binelea.

Atunci am înţeles ceva cumplit, cauza unei întregi serii de decese putea fi micul demon. De la descoperirea sa întâmplătoare, doi dintre temporarii posesori ai statuetei muriseră în accidente de circulaţie şi doi de infarct. Am încercat să aflu ceva de soarta bibeloului de la Horia, fiul deputatului decedat, dar nu ştia nimic de el. L-a căutat dar nu 1-a găsit nicăieri.

Povestea a râmas ca o ciudăţenie pentru mine până în anul 2003, când o istorisesc întâmplător domnului Victor Ianculescu, redactor la Revista Lumea Misterelor (revistă lansată de scriitorul şi ocultistul Ion Ţugui) și pe care întâmplările îl interesează în mod deosebit, rămânând în mod ciudat, foarte impresionat, cerându-mi tot felul de amănunte, pe care de altfel i le dau cu plăcere dezinteresată. Nu ştiam atunci că va începe să caute statueta.

După un timp aflu de la un prieten comun (mi se schimbase de curând numărul telefonului și pierdusem legătura) că domnul Ianculescu doreşte să discutăm urgent.

Ii telefonez, îmi comunică că a găsit în urma cercetărilor sale micul demon, şi-mi cere să ne vedem eu fiind singurul „martor supravieţuitor" care ştie povestea întreagă a drăcuşorului şi aceasta urma să facă subiectul unei emisiuni de senzaţie, unde eram invitat alături de mari ocultişti ce doreau să dezlege misterul micii statuete. Urma să mi se comunice detaliile în zilele următoare.

Aici însă firul se rupe, domnul Ianculescu nemaisunându-mă niciodată, deoarece chiar a doua zi un

prieten comun, redactor de la revista menţionată, domnul Ionel Grama, mă anunţă că domnul Ianculescu a murit ucis de un tânăr vitezoman, chiar pe trecerea de pietoni undeva, în cartierul Militari.

De atunci nu am mai auzit nimic despre micul demon sau despre temporarii lui posesori, dar istoria şi personajele fiind reale, după ce cred că am reflectat suficient, mi-am zis că este bine să fie ştiută... măcăr aşa cu titlul de inventar... întâmplările prezentate reprezintă coincidenţă sau destin? Poate că nu vom şti niciodată. Faptele rămân!

Apropo! M-a sunat un vechi prieten şi mi-a comunicat că în vitrina anticariatului din strada Lipscani tocmai a fost expus, printre multe alte piese, şi... un mic demon din sticlă neagră!!!

***

NOTĂ: Această poveste i-am relatat-o redactorului şef de la revista LUCEAFĂRUL, scriitorul Marius Tupan, care a fost impresionat profund de conţinutul ei şi a publicat-o în nr. 30-31 al revistei Luceafărul din data de miercuri, 3 august 2005 la pagina 47.

După apariţia povestirii în revistă, Marius Tupan, mai în glumă mai în serios îmi spune cu prilejul unei şedinţe de redacţie că ar fi interesantă studierea statuii micului demon de către ocultişti şi ar fi dispus să participe la o astfel de întreprindere.

Nu ştiu dacă s-a dus să caute statuia, şi nu ştiu dacă a găsit-o, eu ştiindu-i povestea am refuzat de la aceea dată orice contact direct şi orice legătură cu aceasta. De fapt am spus atunci că apariţia relatării despre întâmplările respective în revistă înseamnă pentru mine încheierea

definitivă a poveştii…

Straniu sau nu a zâmbit cu înţeles şi m-a întrebat cu subînţeles: Chiar crezi că s-a terminat!?!?

După ceva timp veneam dintr-o călătorie îndelungată în Alaska. îl sun de mai multe ori pe maestrul Tupan pentru a-i da un reportaj despre călătoria făcută dincolo de Cercul Polar de Nord. După multe insistenţe îmi răspunde soţia sa care îmi comunică îndurerată că maestrul Marius Tupan… a murit de infarct pe o stradă în Bucureşti…

Cred că comentariile sunt de prisos…

Sau, APROPO, mai este cineva interesat de Micul Demon?!?!

TANGENTĂ LA INFINIT sau

Aventură în cartierul Uranus, era prin 197…

Profesorul era mulţumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfacusem din plin exigenţele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră răsplătite de succes. Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la aer curat la munte, deconectează-te şi de luni dimineaţă, din nou la treabă”.

Atât şi nimic mai mult; apoi mă expedie fără drept la replică strângându-mi prieteneşte mâna. Nesuferitul de asistent îmi zâmbea complice. „Hai, dă-i drumul băftosule! Până nu-ți găsește iar de lucru și adio munte!” părea a-mi spune.

Era o zi minunată de primăvară, care mă convinsese să plec pe jos, fără a-mi impune o ţintă anume, sorbind din plin

frumuseţile oraşului scăldat în natura renăscută. Nu aveam niciun program pentru acest prilej neaşteptat de relaxare.

Totul fusese prea repede, neaşteptat şi mai aveam de rezolvat şi marea mea problemă. Absent la tot ceeea ce se petrecea în jurul meu, iarăşi şi iarăşi îmi repetam. De câtva timp (cât oare?) aveam o obsesie ciudată.

Mă sâcâia din ce în ce mai des şi agasant imaginea unei tinere. La început a fost ca o părere, ca apoi, să nu-mi mai pot lua gândul de la ea. Zadarnic mi-am scormonit memoria căutând-o printre amintiri, rude, cunoştinţe, artiste preferate, neputând să o găsesesc nicăieri. O simţeam aproape. Mă învăţasem cu ea, facea practic parte din existenţa mea cotidiană.

— Apocalipsa 2000, Editura Z – 2000, 26

Da, cred că profesorul a avut dreptate, de luni de zile am rezolvat teme de cercetare foarte complicate, suprasolicitându-mă şi aveam nevoie neapărat de o schimbare.

Singurul refugiu mi-1 găseam îm muncă, pentru ca apoi să continui şi mai febril căutările. Dar ce legătură să existe între munca mea de informatician (abstractă şi aridă!?) şi fiinţa acea stranie care cumulează toate dorinţele şi pretenţiile mele cele mai ascunse în materie de frumos şi feminitate?

Mergeam ca un robot, programat să nu-mi scape nicio stradă cât de mică a oraşului. Căutând să scap de această himeră, de fapt alergam după ea să o găsesc. O clipă am tresărit… Dar, nu era decât o florăreasă care-mi zâmbea cumva ironic observând dezorientarea mea. Eram absent, parcă îmi ieşisem din propria piele. Luasem câteva

apostrofări de la agenţii de circulaţie, un vatman şi un şofer făcuseră referiri la părinţi. Nu-mi era foame, nu-mi era sete, nu aveam nevoie de nimic. Ba da! Aveam nevoie de CEVA anume. De Ea! Dar unde să o găsesc?

începuse să se însereze. Oboseala îşi spunea şi ea cuvântul. Ajuns în parcul oraşului, ceva mă atrăgea irezistibil spe o bancă, aşezată sub un castan imens. Nu era nimeni în tot parcul. Am rămas aici o oră, două, poate numai câteva clipe.

Florăreasa trecea spre casă. îmi oferea pe alese din ultimele ei buchete de flori. Plictisit de insistenţele ei, absent îi spun că nu am cui să ofer flori. Sare ca arsă. „Cum, conaşule, să n-ai cui?… Dă mâna la baba să-ţi ghicească! Trebuie să ai pe cineva…” Devenise agasantă, am repezit-o să plece. Probabil aveam o privire foarte năucită pentru că florăreasă renunță și se depărtă. După numai câțiva pași se opri parcă amintindu-și ceva. îmi strigă depărtându-se în întuneric:

„Ai s-o găseşti curând şi ea te caută! Şi dacă nu pe ea pe alta!” Dar de ce alta!? Eu de EA aveam nevoie! Am rămas buimac în noaptea aceea cu lună şi stele.

Doream în acelaşi timp să plec şi să rămân. Şi atunci sa întâmplat incredibilul. La început am crezut că visez. Pe bancă lângă mine fremătând de viaţă, privindu-mă tandru, era EA. Voiam să fug să strig dar nu mai aveam glas. Nu ştiu ce aş fi putut spune. Mi-a acoperit gura cu degetele ei subţiri și mi-a șoptit: „Să nu spui nimic! Te-am găsit. Te-am găsit, în sfârşit, te-am găsit!”

În razele lunii, printre sărutări și îmbrățișări, o priveam… Da! Era EA! Dar de fapt cine era!? puneam în

îmbrățișările acestea toate energiile Cosmosului. Ne-am ridicat şi am plecat ca doi adolescenţi în pragul primei sărutări.

Nu îndrăzneam să întreb nimic, nici cine este, nici de unde vine, nici ce vrea de la mine, de ce m-a urmărit atât în gândurile mele… Dacă se rupea vraja? îmi cere să o urmez.

Cred că o pot urma până la capătul lumii dacă acesta există undeva. Nu mă pot sătura privind-o. Are o costumaţie cam ciudată, ceva în genul actriţelor din perioada antebelică. Totul alb și o pălărie cu boruri imense. Ochii îi iradiază ca doi cărbuni aprinşi. Pare învăluită într-o lumină siderală.

Ne plimbăm prin oraşul adormit. Tăcem amândoi. Conversaţia noastră se rezumă la simple atingeri şi tandre mângâieri. Ne oprim în faţa uni imobil. Mă strânge în braţe trăgându-mă lângă perete.

„Stai!” îmi spune, trecea cineva. Fac şi desfac tot felul de analogii… Cine ne urmăreşte?! Şi de ce?! Şi. de fapt, unde mergem!? îmi dau seama că suntem undeva la marginea oraşului zonă pe care nu o cunosc prea bine.

Umbra trece pe lângă mine. Nu știu ce aş fi în stare să fac în caz de… Umbra vine spre noi. Ce are în mână?! în ultima clipă îmi dau seama că este florăreasa. „Vezi, conaşule, că ai găsit-o?” „Cumpără-i flori!” Cumpăr toate florile şi i le ofer EI. îmi prinde una la rever. Nici nu-mi dau seama când florăreasa dispare în întunericul nopţii.

Ţinându-mă de mână mă conduce în imobil. Este umed, rece, scara scârţâie îngrozitor și pare nesfârșită, întunericul creează tot felul de fantome. Aud sunetul cheii răsucite în broască, uşa se deschide şi pătrundem în apartament.

Camerele mobilate fastuos şi decorate abundent par rupte din ireal. Ne oprim într-un salon inundat de flori, dar ciudat nicio fereastră nicăieri.

Draperii grele de pluş acoperă pereţii… încăperea pare dominată de pianul ce se află aşezat lângă un imens gramofon. Decor? Poate. Renunnţ să mai iscodesc încăperea. O privesc pe EA. Abia acum îmi dau seama de ceeea ce reprezintă. îi spun că nu vreau să o mai părăsesc; rămân cu ea pentru totdeauna; nu mai mă interesează nimic altceva.

Totul pare un vis. O întreb dacă se teme de cineva. îmi spune să tac, ştie că o iubesc, şi nu este nevoie să i-o mai repet. La pian cântă o melodie care mă copleşeşte prin bogata ei încărcătură emoţională. Nu ştiu cât a durat totul. O pendulă bate undeva într-o altă încăpere.

Mă sărută şi-mi cere să plec, să nu o mai întreb nimic, să nu o mai caut. Este ca o poveste cu sfârşit nefast. Ea mă va căuta. Nu vreau şi nici nu pot să accept. în faţa implorărilor mele devine o stană de piatră, mă prinde de mână şi-mi cere să fugim, altfel totul va deveni îngrozitor.

Fugim coborând scările în trombă. Jos mă îmbrăţişează, o sărut ca un apucat; dispare în imobil nu înainte de a-mi lega la gât o eşarfa. Rămân năucit. îmi trebuie timp ca să-mi revin. Orice insistenţă nu mai avea rost. Memorez poziţia imobilului şi plec direct spre casă. Acasă adorm ca doborât de fulger.

Mă trezesc razele soarelui mângâindu-mă prin geam. Pentru o clipă am convingerea că am visat şi intru în panică, totul părându-mi iremediabil pierdut. Zăresc floarea de la reverul hainei şi eşarfa şi îmi recapăt certitudinea revederii. Nu voi aştepta o voi căuta! Voi face orice pentru a o păstra.

Nu-mi poate sta nimic în cale.

Mă îmbrac în fugă şi caut să reconstitui din memorie drumul până până la locuinţa EI. Iau un taxi, iar drumul mi se pare un calvar. Cobor merg cât se poate de repede, alerg, dar am impresia că stau pe loc. Iată-mă, am ajuns! Aceasta este strada. La colţ este casa EI. Aproape că fug. Sunt aproape. Nu, nu, se poate!

Pe colţ este un parc plin de copii şi de părinţi grijulii. Mai verific o dată, şi încă o dată, de şapte ori de zece ori… Nu este nicio greşeală. Simt că-mi plesnesc arterele.

Doi bătrâni joacă table. Le explic ceea ce caut. Cei doi se privesc semnificativ. Amândoi zâmbesc persiflându-mă. „Ascultă, tinere – îmi zice unul – casa despre care vorbeşti nu mai există de la bombardament!”

Şi mormăi către celălalt: „Când eram ca el parcă eram cu picioarele pe pământ; ce întrebare!? Să-şi bată joc obraznicul!”

Simt că nu mai am aer. Am senzaţia că-mi pierd minţile. Nu se poate, doar aseară am fost aici şi EA a rămas aici! Plec… şi nici nu ştiu unde merg… sau încotro… nimic nu mai are sens!

Cineva se apropie de mine, mă strigă. Este urâciosul de asistent.

„Hai repede la metrou, altfel începem cu întârziatul de lunea, şi Profesorul are să se supere” „Ai petrecut bine?” Petrecut!? A, da… îl urmez aproape mecanic. Luni!? Cum luni când ieri era joi!? Din staţia de metro florăreasa mă strigă: „Ce faci conaşule, unde ţi-e artista?!”

De o săptămână nu am ieşit din Institut. Toată povestea pare o nebunie. Deşi am floarea şi eşarfa nu am curaj să o

istorisesc nimănui. Unde ai dispărut? De ce nu te-am ascultat?

Profesorul era mulţumit de activitatea mea. Respectasem termenul de predare cerut pentru lucrare şi satisfacusem din plin exigenţele beneficiarului. Eforturile deosebite depuse fuseseră răsplătite de succes. Reuşita era deplină.

„Uite ce este – îmi zise Profesorul – ai trei zile libere, du-te la…”

REVELAŢII CU ŞI DESPRE ION ŢUGUI

Prin septembrie 2001, într-o seară târzie am primit de la Ion Ţugui de care, de altfel, mă lega o veche prietenie, un telefon cel puţin ciudat prin insolitul nerepetabilităţii sale: maestrul Ţugui îmi cerea să-1 vizitez urgent chiar în acea noapte, lucru de altfel total neobişnuit în relaţia noastră amicală de până atunci. Nu-mi agumenta cu nimic dorinţa sa şi nici eu nu l-am descusut asupra cererii sale care părea foarte motivată, gest singular de acest fel până la aceea dată fapt ce m-a făcut să nu insist în eventuale explicaţii…

Am luat un taxi (era aproape de miezul nopţii) apoi din faţa Televiziunii Române am mers la pas mica distanţă ce mă despărţea de imobilul în care locuia „Nea Ion” cum îi plăcea să-1 apelez şi asta doar pentru că era…„mai vechi” ca mine!

Noaptea era rece şi înstelată, caldarâmul uscat foşnea la adierile de vânt ce mişca frunzele moarte care încotro iar eu îmi puneam zeci de întrebări asupra straniei noastre întâlniri nocturne.

Chiar întâlnirea propriu-zisă nu mi-a lămurit mare lucru, lăsându-mă în ceaţă pentru multă vreme.

După ce am scăpat de „Talpa Iadului” câinele fioros şi

negru ca smoala ce păzea vajnic intrarea am fost invitat în

Revista Luceafărul nr. 28 din 20 iulie, 2005

casă, în bibliotecă locul de creaţie al maestrului unde de cum am intrat am simţit o atmosferă foarte tensionată chiar apăsătoare…Aflu că soţia sa, scriitoarea Diana Voievozeanu şi fiul său Ionuţ sunt „la ţară" iar maestrul sosise de câteva ore acasă. Evit constant întrebarea directă asupra bizarei întâlniri mai ales după ce constat cantitea excesiv de mare de ţigări, cafea şi Pepsi consumate în puţinele ore de la sosire, îmi spune că a fost în provincie (lucru care de altfel îl cunoşteam pentru că mă anunţase la plecare) unde se întâlnise cu mai multe prezicătoare celebre pe care voia să le aducă la emisiunea Lumea Misterelor de la Tele 7 ABC la care colaboram împreună. Din acest moment lucrurile au intrat pe o pistă cel puţin ireală, discuţia nostră cantonânduse asupra a două subiecte: destinul creatorului de artă în general şi… palindromul (numerele, cuvintele şi expresiile, care au aceaşi semnificaţie indiferent că sunt citite de la cap la coadă sau de la coadă la cap – ex. 808, rar, radar etc). Discuţia a fost foarte aprinsă toată noaptea Nea Ion fiind într-o vervă în care rar l-am văzut, cei ce l-au cunoscut ştiu că era un om plin de energie şi dinamic. Ne-am despărţit când soarele era sus pe cer, numai treburile urgente şi neamânabile frângând discuţia noastră. Am plecat mult mai bogat spiritual în domeniul culturii magiei. Dar… era un dar, cu maestrul Ţugui se întâmplase ceva… aflase ceva, ceva tainic care parcă pentru a lăsa să fie verificat de posteritate îmi încredinţase mie secretul, mie ultimul lui ucenic cum îi plăcea să-mi spună: i se ghicise destinul şi era iremediabil, avea să moară la primul palindrom!? Sincer, în

fața unui titan al ocultismului cum era Ion Țugui nu m-a mirat nimic, poate și de aceea pe moment nu am dat prea mare importanță destăinuirii făcute cu promisiunea publicării ei numai dacă se adeverește. După acea noapte Nea Ion s-a transformat: până când a plecat dintre noi a publicat cel puțin o carte pe lună, zeci de articole și eseuri a fost perioada cea mai prolifică de realizator de emisiuni de televiziune. Asta până într-un alt miez de noapte când un prieten comun m-a sunat și cu o voce sugrumată de emoție mi-a spus: Ion Țugui a murit acum câteva ore… Era ca din întâmplare data de… 20.02 2002!!! Un palindrom nu-i așa!?!?

DOR FĂRĂ SAȚIU

At in Arcadia ego spune un vechi dicton care îmi aduce aminte de începuturile încercărilor mele în ale lite-raturii, la cenaclul „Dor fără sațiu” de la Urziceni. Dar iată cum a fost…

În 1977 ia ființă cenaclul „Dor fară sațiu”, un merit deosebit avându-1 regretatul Inculeț Bălan, alături de entuziaștii Gheorghe Dobre, Valentina Minea, Constantin David, Cornel Iliescu, Marian Ghițeanu. Catalizatorul acestei nașteri, poetul Inculeț Bălan, nota: „Eram o mână de copii abia unși ca absolvenți de liceu, implicit teribili, puțin cam neconformi în raport cu ceilalți, puțin cam dornici de-a-mbrățișa, dacă se putea tot pământul, și mai mult visători, încât nici nu ajunsesem bine să constituim oficial grupul nostru (deci să purtăm un nume), că și vedeam seri încinse la temperatura spiritelor noastre, volume, reviste, opere rock, piese de teatru jucate în regie proprie de trupa cenaclului, și culmea, niciunul nu știa să cânte…Pe 13 august 1977, într-o sâmbătă seara la Casa orășenească de cultură, ne uram unul altuia, vânt bun la pupa! Și dor fară sațiu pe

viaţă! – moartea poetului Emil Botta fiind urmată, la scurtă vreme de naşterea noastră."(...) Emil Străinu – exploratorul „Universurilor paralele" – şi-a făcui ucenicia la şedinţele cenaclurilor din Urziceni (din Monografia municipiului Urziceni, 1996, ediţie îngrijită de Alexandru Buleandră, cuvânt înainte de Constantin Ţoiu pag. 220-221)

Ar fi foarte multe lucruri interesante de povestit din acele vremi dar în economia rubricii de faţă, am să mă refer la un fapt cel puţin insolit...

Unele din şedinţele literare la care participam se încheiau uneori la căte o bere, moment ce avea o desfăşurare deosebită, „Ritualul" consta în crearea unei mici boeme în jurul discuţiilor culturale stropite cu bere, umplându-se pahare şi pentru cei absenţi, indiferent de motiv, pe care implacabil le beam tot noi, împărţindu-le conţinutul la plecare între cei prezenţi.

După câţiva ani de la terminarea liceului mai mulţi foşti cenaclişti aflaţi la studii în diferite instituţii de învăţământ din Bucureşti ne-am întâlnit întâmplător în Cişmigiu şi am vrut să recreăm atmosfera întâlnirilor de altă dată.

Pentru că locul micului „remember" era ad-hoc stabilit, atunci nu am pus (conform vechiului obicei) decât două pahare în plus unul pentru poetul Bălan Inculeţ ce lipsea şi altul pe care doream să-1 dăm de pomană pentru sufletul poetului Mitu Silvian, care deşi foarte tânăr, decedase subit de curând în urma unui neaşteptat atac cerebral. Obiceiul era să ciocnim cu toate paharele chiar cu ale celor ce nu erau prezenţi.

Atunci s-a întâmplat ceva straniu. Imediat după umplerea paharelor când am vrut să ciocnim, urându-ne câte

şi mai câte, în mod ciudat paharul lui Inculeţ Bălan ce era absent s-a crăpat din senim de la fund în sus, împărţindu-se exact în două, parcă tăiat cu cuţitul întregul conţinut scurgându-se jos. Depășind momentul de uimire am dat paharul de pomană pentru Silvian unui amărât ce era prin zonă și am încheiat mica întâlnire văzându-ne fiecare de treburile sale, pentru că în mod cu totul bizar, neaşteptat şi nemaiîntâlnit „ne pierise cheful” să mai „combatem” pe moment în domeniul literar. Lucru de altfel la fel de straniu…

După câteva zile urma să aflăm că Inculeţ Bălan în urma unei grave crize depresive avea să se sinucidă într-un moment ce coincidea ca timp cu întâlnirea noastră… Nu discutăm motivaţiile gestului, dar a fost o pierdere pentru toţi cei ce l-au cunoscut. Dar de câte ori rememorăm amintirea sa nu putem să nu ne aducem aminte și de incidentul insolit petrecut în Cişmigiu. Unul dintre cenacliști ce are preocupări oculte a explicat că în ultimele clipe Inculeţ se gândise la Cenaclu care reprezenta viaţa lui, regretând că-1 părăseşte, dar Răul!? Destinul îl chema dincolo unde îl aşteptau părinţii și alţi ascendenţi ai săi ce terminaseră cu viaţa în acelaşi fel… şi de care poate îl rodea un inegalabil dor fără saţiu… No comment!

Din 1991, profesorul Anatol Pavloschi și Gheorghe Dobre iniţiază împreună cu Nicolae Petrache, directorul Casei orăşeneşti de cultură, Urziceni, concursul de creaţie „Inculeţ Bălan” cu ediţii anuale unde cei mai talenţaţi tineri din întregul judeţ și nu numai se adună în fiecare toamnă, la Urziceni pentru a perpetua acest „dor fără saţiu” al creaţiei.

în 1994, se editează volumul, JEx libris” ce va deschide noilor veniţi la altarul literaturii o nouă poartă a cenaclului:

versurile lui Emil Botta, Autoportretul” lui Inculeţ Bălan, clipele profesorului Anatol Pavloschi, poemele lui Ion Văduva, Silvian Mitu, Marius Stan, Gheorghe Dobre, Constantin David, Marcela Marinică, Adrian Bucurescu, Colin Cristea, vor fi noi porţi în universul literar al „Dorului fără saţiu”. Şi azi sunt mulţi cei ce întâlnesc la cenaclu dintr-un Dor fără saţiu…

Dacă ai plătit pentru formatul digital al acestei cărţi ai luat ţeapă. Cartea a fost urcată și se găseşte gratuit pe docspedia. org.

TELEFAXUL ONIRIC*

Pe pe la începuturile anilor optzeci una din provocările care m-au fascinat a constituit-o poarta deschisă de cehul Zdenek Rjdak care a reușit să oficializeze cercetarea paranormalului în ţările din Estul Europei denumind-o psihotronică. Cei ce acceptaseră desfăşurarea cercetărilor în acest domeniu de frontieră implicând multidisciplinaritate, nu se gândiseră atunci la progresul ştiinţei ci mai degrabă văzuseră nişte căi de folosire a psihotronicii în scopul controlării conștiinţei „maselor”.

De regulă prima poartă de intrare des uzitată în acei ani pentru a studia domeniul menţionat era literatura occidentală în special franceză şi unele publicaţii ruseşti care publicau largi dezbateri pe această tematică.

Tot în acea perioadă au început să apară şi pe la noi, în public, primele persoane ce susţineau că au însuşiri psihice deosebite, cunoscute de regulă sub numele de capacităţi extrasenzoriale.

Nu am căzut în plasa convingerii că aş avea nici cele mai mici aptitudini sau calităţi din categoria menţionată, dar

nici nu am negat existenţa fenomenului în cauză la alte persoane. Timpul avea să-mi rezerve multe surprize în acest domeniu.

începând cu 1990, am fost toţi martorii unei adevărate explozii de cărţi și reviste ce tratau această problematică, cărora li se adăugau un număr impresionant de persoane ce îşi descoperiseră subit capacităţile paranormale. S-au creat asociaţii, fundaţii şi tot felul de alte grupări mai mult sau mai puţin oculte ce au început să încerce monopolizarea fenomenului scoţând în faţă tot felul de „guru”, cei mai mulţi dintre ei fără o minimă pregătire ştiinţifică.

Aflându-mă în preajma multor astfel de „aşa-zise cercuri de iniţiaţi”, care de regulă gravitau în jurul unor reviste ca Magazinul Parapsihologic și Revista de Magie și Spiritism (am numit numai două din ele ce în prezent nu mai apar), m-am convins că 95-97 la sută din fenomenele și manifestările prezentate aveau o profundă componentă mercantilă și nicio legătură cu fenomenologia în cauză. Acest lucru nu excludea şi un 3-5 la sută din fenomene care erau de-a dreptul incredibile sau de neexplicat prin cunoştinţele ştiinţifice actuale. Problematica abordată de parapsihologie (psihotronică) are o multitudine de componente, dar în rândurile de faţă am să mă ocup în treacăt numai de un segment al fenomenologiei visului.

Astfel, lecturând o lucrare a regretatului scriitor și cercetător al Lumilor de dincolo, l-am amintit aici pe Ion Ţugui, referitoare la simbolistica viselor am simţit nevoia de a aprofunda subiectul și astfel am ajuns să-i studiez atent pe Sigmund Freud și K.G. Jung care se ocupaseră de acest subiect pe larg.

Deşi multe din punctele de vedere ale celor doi converg, referitor la subiectul discutat mai aproape de o explicaţie acceptabilă şi realistă mi s-a părut aplicarea la cazul dat a Teoriei coincidenţelor semnificative a lui Jung. Această teorie este foarte bine aplicabilă după părerea mea la conceptul „vise premonitorii”.

în literatura care se ocupă de premoniţiile onirice, nu sunt date decât foarte rar explicaţii ale modului de producere a fenomenului cercetat, ci sunt date interpretări ale simbolurilor visate. Aceste trăiri onirice alcătuiesc „dicţionare de vise” ce prezintă o simbolistică generală, ce a fost obţinută în urma unei experienţe onirice colective de sute de ani și mii de ani. Paralel cu această simbolistică generală mai întâlnim și o simbolistică particulară, neaplicabilă decât unui anumit individ. Aceasta se pare că este legată de trăirile proprii, experienţa de viaţă, cultura şi modul de relaţionare în familie şi societate a fiecărei persoane. Bineînţeles că mai pot fi luaţi în calcul şi alţi factori.

Ca o motivare a studiului acestor aspecte m-a dus o întâmplare petrecută în urmă cu câţiva ani. Eram un grup de publicişti ce frecventam unii constant alţii ocazional Cenaclul scriitorilor militari de la Cercul Militar Naţional.

într-o noapte visez de mai multe ori cum că un alt coleg de breaslă, jurnalistul Liviu Vişan, cu care de altfel nu mă mai văzusem de mult, mergeam să ne întâlnim cu scriitorul și jurnalistul Vasile Preda care ne promisese că ne va citi din ultimele sale creaţii. în vis acesta din urmă ne spunea că nu poate să vină că a intervenit ceva urgent și că se stabileşte definitiv la alt domiciliu, dar că ne va anunţa unde se duce

printr-o cunoştinţă comună. Visul m-a chinuit toată noaptea, dar dimineaţă îl uit pur și simplu. Spre seară, mă întâlnesc întâmplător cu Liviu Vişan şi, în drum spre Cenaclu, discutăm noutăţile, amintindu-ne amândoi că în acea zi Vasile Preda ne va citi din ultimile sale creaţii. Dar, înainte de a ajunge la destinaţie ne întâlnim cu profesorul Deac Liviu care era prieten de familie cu Vasile Preda şi care ne spune că numai cu câteva ore mai devreme acesta murise în urma unui infarct şi că va fi înhumat în satul său natal, lucru la care noi rămânem sideraţi. Atunci îmi reamintesc visul, îl povestesc celor doi şi atunci aflu că şi Liviu Vişan, avusese în aceaşi noapte un vis identic, de care şi uitase! Instantaneu am înţeles semnificaţia visului, ce era pentru noi mai mult decât evidentă… Poate că aşa a vrut scriitorul, poetul, jurnalistul și realizatorul de emisiuni radiofonice Vasile Preda să-şi anunţe prietenii despre plecarea sa în eternitate. Dacă a fost vorba de coicidenţe, mesale telepatice sau comunicare astrală poate că nu vom ști niciodată… însă caracterul premonitoriu al visului avut atunci este mai mult decât evident…

COMOARA DE LA ZIDUL MORŢII*

O dată cu venirea verii începea şi vacanţa mare, prilej de distracţii, tabere şi călătorii. Şi acum, deşi a trecut mult timp de la ultima vacanţă mare, îmi amintesc destul de bine diferite întâmplări care într-un fel sau altul ne-au marcat copilăria. Timpul între o tabără şi o plimbare la bunici îl petreceam la pescuit, hoinărind prin pădurea din apropiere sau la plajă şi baie în râul ce trecea pe lângă oraş. Cu râul era o întreagă poveste. Chiar macabră, pentru că nu era pe vremea aceea an în care să nu se înece cineva. Apa Ialomiţei,

că despre aceasta este vorba curgea cu viteză foarte mare iar albia era plină de bulboane, vârtejuri și gropi pline cu tot felul de vegetație în care dacă te prindeai nu mai aveai scăpare. Cum spuneam, în fiecare an râul își lua tributul, de regulă copii sau tineri care nu ţineau cont de avertismentele privitoare la scăldat care făceau obiectul chiar al unui sever instructaj făcut de profesori înaintea vacanţei.

Plajă făceam pe nisipul de pe maluri, care erau deosebit de înalte și abrupte. Când ploua mult la munte, primăvara și toamna sau după topirea zăpezilor debitul râului era foarte mare, curgerea apei vijelioasă iar de departe se auzea chiar un vuiet tânguitor care parcă îţi ridica părul în cap de frică. Malurile erau presărate cu cruci ridicate pentru cei ce se înecaseră și pe care noi atunci le foloseam pe post de cuier de haine. Debutul scăldatului se facea imediat când vremea era frumoasă și apa se încălzea cât de cât. Cei mai mulţi, de fapt majoritatea se înecau într-un loc numit la „zidul morţii. Acolo, râul facea un cot, apa era foarte adâncă, de câţiva metri, iar malul era foarte înalt. Era locul de unde se făceau cele mai năstrușnice şi nesăbuite sărituri în apă. În apropiere era o plantaţie foşnitoare de plopi, unde puteam sta la umbră. Pe maluri în afara locului descris erau sălcii plângătoare ce alcătuiau un peisaj deosebit de frumos. Aici puteai întâlni destul de des și pe cei câţiva pictori din oraş ce lucrau peisaje inspirate de natura înconjurătoare. Uneori în păduricea din apropiere se desfăşurau serbări câmpeneşti sau şedinţe în aer liber ale cenaclului literar din localitate. Foarte aproape, era punctul de confluenţă al Ialomiţei cu afluentul său Sărata un mic, pârâiaş, dar care uneori ieşea din matcă şi inunda o zonă

destul de întinsă în jur. La locul de confluenţă, Sărata se despărţea pe atunci în două mici braţe ce creaseră între ele şi râu o mică insulă. Nu mai ştiu când şi cine, într-un an ne băgase în cap o legendă cum că pe mica insuliţă ar fi o... comoară! Chiar dacă se spunea că comoara era blestemată, o bună parte din timpul petrecut „la gârlă" ni 1- am consumat în acea vară săpând pe insulă după ipotetica comoară. împreună cu prietenul meu ce-mi era şi coleg de bancă ajutaţi de o droaie de copii descindeam pe insulă şi între baie, plajă şi lectură săpam de zor căutând comoara sub privirile ironice ale celor mai mari care jucau table, cărţi şi şah sau citeau pe malul din apropiere.

Vacanţa era pe sfârşite. Noi eram negri ca nişte draci şi supăraţi că nu găsisem încă comoara. într-o seară am surprins în dialogul a doi bătrâni pensionari ce obişnuiau să se plimbe prin zonă câteva frânturi de discuţie din care reieşea că aceştia erau foarte miraţi că cineva ne spusese de comoară. Acest fapt ne-a ambiţionat şi mai tare dar fără rezultate.

Timpul trecea şi începusem deja să ne resemnăm... Dar chiar în una din ultimele zile de vacanţă în timp când ne perpeleam la soare între două şaije de săpat, prietenul meu sa apropiat mult prea mult de marginea malului râului şi acesta s-a surpat îngropându-1 în nisip. Cu mari eforturi l-am scos aproape sufocat din nisipul ce era foarte greu din cauza îmbibării cu apă, când a avut loc o a doua surpare produsă de curioşii care priveau la acţiunea de salvare. Deşi eram toţi aproape acoperiţi de nisip am auzit un zornăit şi un uruit asurzitor. Dar ne-am dezmeticit repede când am văzut cum din malul surpat au început să curgă... mii de

monezi care se rostogoleau cu zgomot în apă… Nu ne venea să ne credem ochilor, era uluitor ce se petrecea sub ochii noştri. Eram îm culmea fericirii! Din întâmplare găsisem comoara! Până la lăsarea întunericului ajutaţi de ceilalţi copii am scos din apă cam trei, patru roabe de monezi. Vestea s-a răspândit ca fulgerul şi au sosit câţiva părinţi şi bunici să vadă descoperirea. Dar, euforia a dispărut repede, monezile erau toate de fier cu valoarea de 100 şi de 5 lei emise în 1940 şi care fuseseră îngropate acolo de nişte negustori după stabilizare… Dezumflaţi şi bosumflaţi ne-am umplut buzunarele de monezi şi am fugit la profesorul de istorie ce se îngrijea de colecţia de numismatică a şcolii pentru a-1 consulta privitor la descoperirea noastră… Insă şi acesta ne-a confirmat că singura valoare a monezilor era aceea de fier vechi! Cam aşa s-a încheiat cariera noastră de căutători de comori.

Dar era ca un făcut, nici acel an nu putea trece fară ca râul să nu facă victime. Chiar a doua zi un elev de liceu a sărit la zidul morţii în apă, în cap, exact într-o piatră ce era pe fundul albiei răului, decedând pe loc. Coincidenţă sau nu, băiatul în cauză era unul dintre participanţii la recuperarea comorii… Oricum se pare că povestea cu blestemul nu era chiar poveste… sau cine ştie… Locul se spunea că ar fi fost blestemat şi încă din vechime preferat pentru ascunderea comorilor…

Şi acum ne mai aducem aminte cu duioşie de ameninţările părinţilor noştri: „Mă, să nu dea dracu’ să vă duceţi la gârlă să vă înecaţi că vă omorâm în bătaie!” Era de tot hazul, ce mai…

De la întâmplarea cu comoara, ulterior, ani mulţi la

rând au putut fi observate foarte multe gropi pe malul râului. Febra căutătorilor de comori se răspândise iremediabil. Poate chiar găsiseră adevărata comoară…

CHEMAREA MĂRII

Prin ferestre, deşi erau duble, pătrundea de afară o hărmălaie de nedescris. Ţipete, râsete, strigăte şi tot felul de chiote răzbăteau de pe derdeluşul din apropiere, unde o mulţime de copii încropiseră o bătălie cu bulgări de zăpadă, asta aşa pentru variaţiune între două întreceri cu săniuţe. Viscolul din ajun ce ţinuse trei zile îi blagoslovise pe neaşteptate cu trei zile de vacanţă, şcolile fiind oprite din cauza condiţiilor meteo nefavorabile.

Ceva îmi răscolise amintirile, spectacolul de afară mă dusese precis la Iarna pe uliţă a lui George Coşbuc şi la cartea unui scriitor care cândva făcea parte din lectura şcolară obligatorie, lucrarea numindu-se Comandantul cetăţii de zăpadă…

Gerul aspru de afară ignorat în totalitate de copii mă făcea să aud lemnele trosnind în sobă şi să-mi amintesc cu tristeţe de un prieten mare iubitor al poeziei, care într-un moment de deznădejde alesese neantul.

Da… deci, era undeva la malul mării, pe la începutul anilor ’70… încerc să rememorez evenimentele…

La câteva sute de metri de plajă era dispus un radar care avea misiunea de a supraveghea spaţiul aerian de deasupra Mării Negre, hăt, până departe, deasupra Turciei, Bosforului şi Dardanelelor. Acesta era pe atunci deservit de um colectiv de militari (ostaşi, subofiţeri, ofiţeri) sub comanda unui căpitan. Buni specialişti, nişte adevăraţi aşi în domeniu ei îşi duceau existenţa pe malul mării relativ izolat

şi independent de unitatea din care făceau parte şi de care erau legaţi numai cu probleme cu caracter administrativ.

Când am ajuns acolo pentru un stagiu, am fost cucerit de ospitalitatea şi caracterul acelor oameni de care şi acum îmi amintesc cu plăcere. Fiecare cu pasiunile şi năzuinţele sale şi toţi la un loc păreau că realizează un puzzle perfect. Câţiva erau pescari înrăiţi, unul sculpta în lemn tot felul de figurine, altul era captivat de arheologia submarină, vreo doi erau filatelişti, oricum fiecare avea cel puţin câte o preocupare interesantă… Nu același lucru îl pot spune despre un anume politruc…

Cu Căpitanul m-am împrietenit repede. Ii plăcea literatura, admira scrierile lui Jean Bart, Geoge Sand şi citea multă poezie franceză în original (îi plăcea mai ales Baudellaire, Vignon şi Rimbaud). Ţinea un Jurnal şi scria poezii încă de pe băncile liceului militar. Avea mai multe caiete cu zeci de poezii. Mie, sincer mi-au plăcut la lectură, îndemnându-1 să încerce să le publice, omul chiar avea talent. Am purtat multe discuţii şi comentarii pe marginea diferitelor creaţii literare ce apăreau pe atunci în revista Tomis pe care o colecţiona şi o citea cu regularitate din copertă în copertă. Pe scurt era un om cultivat visător şi… sensibil. Cele mai multe poezii ale sale le scrisese de când fusese repartizat aici şi aveau ca temă natura, iubirea şi mai ales marea…

Din reverie mă trezesc nişte ţipete şi altercaţii ce veneau de afară: copiii reuşiseră în joaca lor să spargă un geam şi acum erau alergaţi de păgubaş… În câteva clipe derdeluşul improvizat devenise pustiu copiii fugind care încotro… bineînţeles pentru câteva minute, pentru că îi

puteai vedea cum privesc printre scândurile gardurilor şi aşteptând trecerea pericolului. Dar căldura sobei mă readuce cu gândul la nisipul fierbinte al falezei şi la interminabilele dar plăcutele discuţii despre literatură şi filosofie pe care le aveam cu Căpitanul.

Deşi era foarte apreciat ca specialist și militar, politrucii momentului „nu-1 înghiţeau” nici cu un vapor de lămâi: „e cu capul în nori”, „dacă scrie, de ce nu scrie despre patrie, partid şi măreţele realizări ale construcţiei socialiste”, ce găseşte el bun în „cultura occidentală, în acel ulcior stătut când izvorul creaţiei trebuia să fie realitatea socialistă a momentului” şi „mai ales de ce e contemplativ şi nu e combativ şi nu are un spirit partinic”, „ce tot scrie el în jurnalul acela şi despre cine!?” etc.

După ce câteva poezii cu imagini ale anotimpurilor şi iubirii reflectate în starea mării îi fiiseseră publicate şicanele se înmulţiseră şi deveniseră mai directe. Politrucul îl abordase direct, odată chiar cu mine de faţă: „Când ai de gând să scrii şi despre Comandantul Suprem!? Ai termen o săptămână să scrii nişte Ode cu Tovarăşul, sarcină de la Consiliul Politic!” Am rămas perplex, dar i-am văzut privirea goală şi am vrut măcar să-1 îmbunez, dar nu am avut timp deoarece după câţiva paşi politrucul s-a întors zbierând: „N-am auzit niciun am înţeles! Eşti surd!?”

Căpitanul bâigui ceva ce părea să însemne că a înţeles şi plecă spre biroul său în trombă în vreme ce politrucul bombănind începu un alt set de observaţii principiale pentru o altă „victimă” ce îndrăznise să-şi lase mustaţă.

Deşi problemele ce ţineau de atribuţiile funcţionale erau îndeplinite ireproşabil Căpitanul devenise un fel „de

oaie neagră” şi chiar şi eu primisem sfatul să „nu-1 mai frecventez, că-1 încurajez în stăruinţa sa în greşeală”… în mod ciudat una din ultimile poezii ce mi le citise se numea „înecat în vorbele şi cuvintele mării”… Mi-a povestit, că visează în fiecare noapte, cum marea se transformă într-o fecioară ce-1 cheamă irezistibil la ea… Am reţinut aspectul punându-1 pe seama stresului continuu la care era supus, dar se pare că era o premoniţie fatală…

Pe fondul unei atmosfere tensionate în jurul personajului descris mi-am terminat detaşarea şi am fost trimis înapoi la bază nu înainte de a fi atenţionat că se va informa „mai sus” pentru că „pactizasem cu deviatorii”.

După plecarea mea, Căpitanul era ocolit de ceilalţi colegi, asta tot din ordine superioare. Se închisese şi mai mult în el iar în timpul liber sta cu caietul pe malul mării şi scria poezii…

Mai târziu am aflat că într-o zi l-au trimis într-o misiune formală, iar „organele specializate” i-au spart fişetul şi i-au confiscat toate poeziile pe care le-au trimis spre analiză „mai sus” drept pedeapsă că nu a îndeplinit ordinul „referitor la Ode” al politrucului. La întoarcere a fost „muştruluit exemplar” în faţa întregului colectiv şi i s-a cerut să predea Jurnalul „pentru a i se analiza conţinutul de către organele în drept”. A refuzat să-1 predea, de altfel acesta nu a fost găsit pentru că îl purta mereu asupra sa… Vădit tulburat Căpitanul a plecat spre faleză…

Era o dimineaţă de februarie, cerul era înnourat, vântul bătea tare dinspre est şi marea era foarte agitată. Colegii l-au văzut cum îşi pune Jurnalul sub manta, îşi îndeasă şapca pe cap şi intră în marea dezlănţuită, tot mai departe, tot mai

adânc, neclintit printre valurile înspumate ale mării până a dispărut între talazuri…

Nimănui nu i-a venit să-şi creadă ochilor, scena în cauză era parcă ireală făcând parte dintr-un film horror. Căpitanul nu a mai fost văzut niciodată, nici viu şi nici mort… Colegii au stat ore întregi pe faleză privind tăcuţi marea. De intervenit nici nu putea fi vorba, chiar să fi vrut, marea parcă „era nebună” și parcă… cânta un refren trist…

Afară s-a înserat, verva copiilor a început să scadă în intensitate, fiind strigaţi de către cei ai casei la masă şi la porţia de poveşti la gura sobei… Viscolul s-a pornit iarăşi şi stând lipit de sobă cu ochii închişi parcă aud marea lovinduse de faleză…

PRIVIŢI DE „CEILALTF

Sunt unele întâmplări din viaţă care ne marchează şi ne crează dubii sau indoieli existenţiale majore. Aceste provocări ne răscolesc sufletul şi nu de puţine ori ne fac să scotocim realitatea imediată (şi nu numai!) în căutarea unor posibile răspunsuri. Cele ce le voi relata în continuare pot fi luate chiar şi numai cu titlul de „inventar”, dacă pasajele terminale nu vă vor da de gândit despre lucruri şi lumi deocamdată ipotetice.

Era la începutul anului 1994 şi după îndelungi efor-turi reuşisem să public lucrarea OZN – Universuri paralele la care prefaţa era semnată de Alexandru Mironov, ce de altfel o şi prezentase la emisiunea „Ştiinţă şi anticipaţie” de la TVR 1 ce se difuza duminica la o oră de maximă audienţă odată cu serialul Star Trek.

Pe la începutul lunii aprilie, domnul Mironov mă sună întrebându-mă dacă sunt de acord să-mi lansez cartea la

Timişoara la Convenţia SF Eurocon ’94, unde se anunţa o participare internaţională de elită, invitaţie care mă onora şi pe care o accept imediat.

Euroconul ’94 a fost într-adevăr o manifestare culturală de excepţie care la genul său rămâne deocamdată neegalată la noi până în prezent.

Am participat la lucrările convenţiei cu o comunicare, am reuşit să-mi lansez cartea care s-a bucurat de o primire bună la public şi am luat contact cu multe personalităţi şi cu cele mai noi realizări şi curente în creaţia science fiction.

Erau momente când nu ştiam cum să mă împart între diferite manifestări care datorită timpului limitat al convenţiei se desfăşurau în acelaşi timp.

într-una din seri la un cinema-grădină urmăream o gală de filme SF care a durat mult timp după miezul nopţii. Publicul era format din foarte mulţi membri ai cenaclurilor SF din ţară, invitaţi din străinătate şi un public numeros. Nu aveai unde să arunci un ac, pe moment fiind o aglomeraţie de nedescris. Undeva spre zori hotărăsc împreună cu prietenul meu poetul Andrei Dorian Gheorghe (organizatorul şi realizatorul primului cenaclu şi a primului festival de cosmopoezie din România) să plecăm la culcare deoarece a doua zi la primele ore în aula Universităţii Traian Vuia urma să participăm în calitate de invitaţi la o masă rotundă cu public pe tema Perspectivele SF-ului contemporan, eu în calitate de autor de cărţi SF şi redactor al revistei FAN OZN şi colegul meu ca autor al unor volume de cosmopoezie şi conducător de cenaclu literar. „Navigând” efectiv prin valurile de spectatori ajungem undeva în faţa rândului întâi de spectatori de unde, blocaţi de înghesuială

nu mai puteam nici ieşi, nici întoarce și nu mai puteam urmări nici filmul. Făcând haz de necaz ne-am resemnat deoarece cam în zece cincisprezece minute ar fi trebuit să fie o pauză între filme, când ne-am fi putut deplasa spre ieşire. În acest context nişte cenaclişti de la HELION ŞI STRING ce se aflau în aceaşi situaţie cu noi ne atrag atenţia că în lipsa filmului putem să ne distrăm cu „spectacolul din sală". Nu ne trebuie prea mult timp şi nici prea multe explicaţii ca pe fondul semi-întunericului din grădina cinema să vedem în public mai multe perechi de luminiţe unele verzi (gen ochi de felină în întuneric) altele roşu intens sângeriu, cum vom comenta mai târziu. Cred că în mulţimea de aproape o mie de spectatori erau opt-zece perechi de ochi verzi și patru la șase de ochi roşii, care se deplasau după cum erau mișcările capului persoanelor ce-i posedau. Pe fondul contrastului lumină-întuneric dat de pro-iecţia filmului ne-am putut convinge că „lucirile" respective proveneau de la ochii unor spectatori. Am privit muţi de uimire „spectacolul ciudat al licărilor verzi şi roşii" până la finalul filmului, verificându-ne observaţia cu toţi cei din jurul nostru care pe drept cuvânt rămăseseră stupefiaţi de acest fenomen. Am comentat zilele următoare pe larg întâmplarea dar nu am ajuns la nicio explicaţie pertinentă. Culmea va fi când în seara dinaintea plecării cu prilejul festivităţii de închidere vom observa acelaşi fenomen. Deşi în timp, ani la rând, după Euroconul 94, am căutat împreună cu câţiva dintre martorii la eveniment o explicaţie nimeni nu a fost în măsură să o dea.

Asta până în noiembrie 2004 în timp ce mă aflam la o Conferinţă de ştiinţe neconvenţionale, în Olanda, la Amster-dam, la Hotelul Krasnopolsky, ce avea ca temă Cercurile din

lanurile cu cereale, când împreună cu nişte colegi cehi am reîntâlnit fenomenul pe timpul unor proiecţii de slide-uri şi filme cu figurile din lanuri.

încercând să găsim o explicaţie printre participanţii la conferinţă (doar era pe ştiinţe neconvenţionale) am ajuns la grupul anglo-american care ne-a dat o explicaţie de am îngheţat. Conform nu numai părerii, ci convingerii lor ochii verzi aparţineau unor vampiri iar cei roşii licantropilor (vârcolacilor).

Culmea culmilor a fost când într-una din zile, nişte „conferenţiari" albinoşi şi pe care de altfel nu-i mai văzusem până atunci deşi începusem să ne cunoaştem destul de bine între noi participanţii, au ţinut o disertaţie pe tema: Cine este în vârful lanţului trofic pe Terra – Homo Sapiens Sapiens (omul modern), Homo Sapiens Nocturna (vampirii) sau Homo Sapiens Licantropus (vârcolacii)?

După care, au dispărut la fel cum au şi apărut. Oricum vreau să vă spun că Bram Stoker cu Dracula este un mic copil pe lângă ce au putut să ne spună „drăgălaşii albinoşi" în cauză creându-ne, artificial adevărate coşmaruri existenţiale. Deocamdată. No comment!

OMUL CU BAGHETE

Terminasem clasele gimnaziale şi înainte de binemeritata vacanţă de vară primisem ca unică sarcină să ne gândim la o compunere cu tema „Cea mai interesantă întâmplare din vacanţă".

Dar anul şcolar următor era încă prea departe aşa că încă nu ne băteam capul că nu vom avea ce povesti. Eram într-un sfârşit de iulie ce se prezenta ca un proverbial cuptor. Nu mai plouase de mult timp şi vegetaţia se pârjolea de la o

zi la alta văzând cu ochii. Salba de lacuri din apropierea oraşului aproape dispăruse din cauza evaporării naturale cât şi datorită folosirii apelor la irigaţii, spre nenorocirea sutelor de raţe şi gâşte şi în general a faunei şi florei acvatice sălbatice ce-i era ameninţat habitatul. Timp de câteva săptămâni pescarii atinsesră adevărate recorduri cantitative la pescuit, apoi încet, încet peştele rămas se retrăsese instinctiv, prin reţeaua de canaluri spre lacurile mai mari şi mai adânci.

Retragerea apelor descoperea vederii noastre locuri şi lucruri pierdute ori ascunse zeci de ani. Cum apa era murdară, stătută şi plină de mătasea broaştei, de baie nici nu mai putea fi vorba, aşa că participam alături de pescari la adevărate „campanii” de pescuit pui de baltă ce la vremea aceea erau exportaţi în Italia şi Franţa. Cantităţile pescuite erau mari deşi asta însemna să stăm pe baltă chiar şi opt, zece ore pe zi, dotaţi cu toate cele necesare, pentru câţiva lei pe zi alergam prin apa până la glezne sau genunchi, fără a ţine seama de oboseală sau de „rutina muncii” imaginându-ne mari exploratori şi vânători pe Amazon sau aiurea, undeva pe mapamond. De vreo zece zile cu doi colegi de clasă cu care făceam echipă, străbătusem bălţile în lung şi în lat, fiecare zi fiind o adevărată revelaţie pentru noi.

Singura dimineaţă când nu eram încă din zori pe baltă era duminica când vizionam la televizor „teribilele” aventuri ale Echipajului Val Vârtej şi ne distram cu simpaticii Daniela, Aşchiuţă şi Iurie Darie.

într-o luni, totul debutase ca de obicei dar se pare că broaştele nu prea voiau să se arate cu niciun chip, decât sporadic, aşa că până la prânz nu prinsesem mai nimic, plus

că ne apucase o foame cam ciudată. Așa că ne-am hotărât să ascundem sculele de prins broaşte în stuf și traversând direct fostul lac ce acum era o baltă unde apa nu depășea jumătate de metru să mergem să luăm o „gustare” în livada din apropiere ce era a CFR-ului, căci de mers acasă încă nici nu putea fi vorba.

Uneori se întâmplă să vrei să faci ceva şi să iasă altceva, asfel că în timp ce traversam ochiurile noroiase ale bălţii, unele mai adânci, altele din contră cât un pod de palmă, unul din prietenii mei descoperă un loc ce era populat abundent cu ţipari! Cred că erau mii de exemplare cam de treizeci de centimetri lungime, verzi cu capul şi corpul ca de șarpe. Aici apa avea brusc doi metri şi mai mare, era limpede şi pe fundul acestei gropi se vedea un corp metalic enorm, contorsionat ce ulterior ne-am dat seama că este o mașinărie, fiind în majoritate din aluminiu. Ne-am scufundat pe rând câte doi și în scurt timp ne-am dat seama că era vorba de epava unui… avion!

Eram muţi, copleşiţi de emoţie şi uimire şi nu ne venea să credem ce descoperisem. Nu era niciun pericol evident aşa că am putut explora în voie epava ce nu avea aripa dreapă și era căzută cumva cu aripa stângă înfiptă în nămol și îi lipsea cupola carlingii (ce era destul de mare) ceea ce ne-a făcut să tragem concluzia prin analogie cu zecile de filme despre război ce rulau pe atunci că piloţii se catapultaseră înainte de impact. De la bunici ştiam că până după război lacul acela fusese mult mai mare şi mai adânc dar fusese regularizat. Dar cum nu știa nimeni de epavă? Era ciudat căci lacul deși destul de întins fiind amplasat la marginea orașului era vizitat zilnic de zeci de pescari, mulţi dintre ei

având anvelope de tractor pe post de bărci, cu care exploraseră orice colţişor.

Am decis să păstrăm secretul şi am plecat spre seară, fiecare la casa lui bântuiţi, de cele mai fascinante ipoteze legate de epava acelui avion necunoscut. A doua zi micile noastre investigaţii au continuat. Ca un făcut, ziua următoare nu ne-am putut apropia de locul cu epava deoarece lacul era plin de pescari şi nu voiam să ni se afle secretul.

între timp am aflat de la bunicul unuia din prieteni de ce locul acela era ocolit de pescari şi atunci deşi era vară pe moment am crezut că am îngheţat de-a dreptul; zona aceea era ocolită fiind foarte periculoasă. Acolo erau nişte gropi foarte adânci pline cu deşeuri de fier şi deşeuri petroliere, unde fuseseră nişte sonde care datorită nerentabilităţii şi avariilor succesive fuseseră abandonate. În plus, zona fiind adâncă era alimentată permanent cu apă de la nişte izvoare subterane ce făceau ca acolo apa să fie foarte rece vara şi să nu sece, iar iarna să nu îngheţe niciodată.

Intre timp, întrebăm cunoscuţii mai în vârstă dacă ştiu ceva despre o prăbuşire în zonă a vreunui avion. Insistenţele noastre în a afla ceva legat de presupusul accident nu dau niciun fel de roade, nimeni nu ştia ninic, sau nu voia să ne spună. În plus mai pierdeam încă o zi de „cercetări" la epavă deoarece era ziua de naştere a unuia din prieteni şi părinţii săi ne invitaseră la un mic festin. Unul din cadouri făcute de părinţii acestuia era o excursie la Ploieşti unde urma să vizităm Casa memorială I.L. Caragiale şi Muzeul Ceasului, deplasarea urmând să fie ziua următoare şi la care trebuia să mergem toţi trei „aranjamentul" cu părinţii noştrii fiind deja în mod ciudat deja perfectat…

Excursia a fost foarte frumoasă şi deosebit de instructivă, dar aş minţi dacă nu aş recunoaşte că noi nu ne puteam lua gândul de la descoperirea noastră, ceea ce ne-a făcut ca a doua zi să fim dis-de-dimineaţă pe lac.

Când am ajuns la locul cu pricina am rămas cu gura căscată: pe malul lacului era un trailer, o macara, mai mulţi bărbaţi în salopete şi doi scafandri. Atenţia ne-a fost atrasă de un tip foarte spilcuit ce părea că investighează lacul cu nişte baghete de cupru indoite la nouăzeci de grade. Nu ne-a rămas decât să privim cum ghidat de omul cu vergele scafandrii localizează epava, o agaţă cu un cablu de oţel, o trag la mal şi o suie pe trailer. La scurt timp este recuperată, aripa lipsă şi alte câteva fiare care probabil aparţineau epavei. Observăm cu amărăciune cum descoperirea noastră dispare văzând cu ochii şi cum oamenii în salopetă după ce încarcă epava, discută, comentează, chiar râd gesticulând şi arătând de mai multe ori spre noi, ce stăteam grupaţi, supăraţi şi retraşi in apropiere.

Dar surpriză! înainte ca maşinile să fie puse în mişcare, omul cu baghetele se apropie de noi, ne întrebă „ce mai faceţi drăgălaşilor” şi ne lasă o plasă plină de… dulciuri, urându-ne vacanţă plăcută, succes la şcoală şi… noi descoperiri!? Ne face cu ochiul complice, dă mâna cu noi şi deşi civil ne salută milităreşte după care se suie din mers în una din maşinile convoiului ce se pusese deja în mişcare… Totul durase mai puţin de două ore şi noi începusem să ne întrebăm dacă fusese adevărat…

Doar punga plină de bunătăţi şi urmele adânci lăsate în noroi de maşinile grele mai aduceau aminte de cele întâmplate. Ne-am retras în parcul din apropiere unde la

umbra unui nuc bătrân, întinşi pe iarba moale şi răcoroasă am adormit parcă istoviţi în dezamăgirea noastră.

După câteva zile am aflat de la părinţii noştrii, că deşi noi păstrasem secretul, căutând să aflăm date despre epavă, atrăsesem atenţia asupra noastră. Astfel încât fuseserăm urmăriţi de către nu se ştie cine care ulterior anunţase pe cei ce au venit să recupereze epava. Locul exact fusese determinat prin mijloace radiestezice de către omul cu baghete.

Despre epavă nu am mai aflat atunci nimic. Noi nu am rămas decât cu un subiect formidabil de compunere, despre care de altfel nu ne-a crezut nimeni!! Dar asta este altă poveste…

După vreo două zeci de ani pe omul cu baghete l-am întâlnit întâmplător, într-un context bizar, la malul mării unde se ocupa în continuare cu cercetări radiestezice. Căuta epave, submarine, comori, oameni dispăruţi şi localiza petele de ţiţei din larg. Deşi era cu tâmplele albe şi îmbătrânit, iar eu nu mai eram de mult un puşti, ne-am recunoscut din prima clipă. Ne-am zâmbit facându-ne cu ochiul şmechereşte ca odinioară, hotărând printr-un consesens mut să rămânem în anonimat… În clipele de răgaz şi linişte recitesc cercetările de radiestezie împărtăşite de omul cu baghete în câteva lucrări de succes scrise sub… pseudonim!

ZBOR DE ARIPI FRÂNTE*

Dintotdeauna ideea de zbor a avut un romantism aparte. Zborul în sine este la propriu o adevărată poezie şi mereu inspirator al artelor. Mitul lui Icar este cel mai la îndemână exemplu. Pe moment îmi vin în minte două nume de artişti slujitori ai zborului Ionel Fernic şi Antoine de Saint

Exupery. Legat de artiştii zburători au circulat permanent diferite legende toate având în esenţă un sâmbure de adevăr. Până cu câţiva ani în urmă când localizarea locului epavei lui Saint Exupery nu fusese încă realizată şi era căutată de decenii la rând, despre autorul Micului Prinţ se spusese chiar că ar fi fost răpit cu avion cu tot de către… extratereştri!

Am cunoscut îndeaproape direct, timp de un deceniu viaţa de aerodrom şi am mulţi amici între piloţi. îmi amintesc de un bun amic pilot de supersonice poet, ce apucase săşi publice două plachete de versuri şi care de când ieşise „la simplă” (zborul fără instructor) nu se urca în avion dacă nu avea şosete noi albe. Cât ar părea de ciudat ani întregi totul a fost perfect până când într-o zi când din motive obiective nu a mai avut unele noi, albe, şi ca un făcut a avut un incident de zbor la aterizare soldat cu o avarie gravă la aeronavă. Apoi, ani buni totul a fost perfect cât timp a respectat regula autoimpusă, până într-o noapte la o alarmă când a decolat şi nu s-a mai întors niciodată. Cei care i-au recuperat trupul fărâmiţat dintre resturile epavei avionului, mi-au spus că în ultimul său zbor avusese şosete… negre.

Pilotul Doru Davidovici, un excelent scriitor ce reflectase în multe cărţi viaţa de aerodrom nu se suia în carlinga avionului fără celebra sa eşarfă albă. Mi s-a povestit că la 20 aprilie 1989 când a pierit într-o catastrofa aviatică la bordul unui avion MIG-21 dublă comandă, împreună cu un coleg pe care îl testa, nu a avut eşarfa la el colegii găsindu-i-o în vestiar! O uitase sau nu o luase intenţionat!?

îl simpatizam mult pe Doru pentru faptul că era un

pilot de elită şi un om de excepţie. Ca scriitor îmi umpluse singurătăţile vieţii de aerodrom prin romanele sale în care îmi regăseam multe din trăirile mele. Cel mai mult mă fascinase lucrarea Lumi galactice, carte cu un profund caracter futurologic, care deşi a avut în timp, câteva ediţii de fiecare dată s-a epuizat.

Şi astăzi este pentru mine o enigmă acest incident cu deznodământ tragic în care a dispărut pentru totdeuna un mare talent literar. Ancheta a dat un răspuns evaziv aruncând cumva vina pe piloţi, concluzionând că totul se datora unei greşeli umane. L-am cunoscut direct din activitatea de zbor și nu-mi pot explica cum un pilot instructor cu mii de ore de zbor, ce dubla un alt pilot de vânătoare cu mii de ore de zbor în toate condițiile meteo de la „grele” la „normale” aşi în acrobaţia aeriană, se prăbușesc într-un zbor de rutină fără a transmite la sol un minim semnal de pericol.

în 1980 a absolvit prima promoţie de piloţi fete. Acest grup de fete a avut un destin ciudat şi în parte tragic. Iniţial se hotărâse ca primul grup de zbor feminin să fie în mod experimental compus din douăsprezece cursante. Dar în ultimul moment un telefon „de foarte sus” căruia nu i se putea opune nimeni a mai adăugat încă un nume grupului. Astfel că din acest moment grupul de fete pilot va fi cunoscut sub numele de „Escadrila 13”. Se spune că în momentul când comandantul şcolii de aviaţie a aflat de noul grup a exclamat: „Şi fete și 13, asta nu se va termina bine!”

Le-am cunoscut când au început zborul la Aeroclubul „Gheorghe Zorileanu” de la Braşov, în vara lui 1988. Fuseseră alese „pe sprânceană” drăguţe, simpatice şi comunicative.

Făceau o adevărată cochetărie din haina militară. Erau foarte sârguincioase, stăpânite de spirit competitiv şi conştientizau ce reprezintă fiecare şi toate la un loc. Nu era un lucru oarecare să faci parte din prima promoţie de piloţi militari femei.

Nu numai feminitatea dar şi zborul le inducea o sensibilitate anume, astfel că toate erau iubitoare de artă în general, cele mai multe fiind atrase de literatură, pictură şi muzică. Una dintre ele picta, vreo două trei îşi scriau impresiile şi trăirile în versuri şi toate celelalte îşi ţineau la zi „Jurnalul de zbor”. în timp am observat că erau tare superstiţioase. Nu am să enumăr tematica superstiţiilor dar superstiţia supremă era legată de cifra fatidică 13.

Am fost foarte apropiat cu grupul de fete consumându-mi timp de trei ani o adevărată idilă cu una dintre ele, intenţionând de fapt să ne căsătorim dar în final nu a fost să fie. Ea a fost repartizată la Suceava şi eu undeva într-o garnizoană uitată prin coclaurile Bărăganului şi distanţa a făcut ca ochii rar văzuţi să fie conform zicătorii uitaţi. Aşa că eu cunoşteam „din interior” frământărle grupului.

în anul doi au fost mutate în stagiu să zboare pe aeroportul Băneasa. Am observat că odată cu schimbarea aeroportului se instalase o stare tensională inexplicabilă în grup. Se făcea trecerea pe un nou tip de avion de şcoală şi acrobaţie. Dar parcă în aer plutea ceva rău, foarte rău. într-o seară unul dintre colegi ce avea şi el o prietenă între zburătoare mă anunţă că Elena Comânescu, una dintre cele mai bune eleve, de loc din Piteşti pierise într-o catastrofă aeriană împreună cu instructorul de zbor Dorina Gutch, pilot de înaltă acrobaţie… Şi acum după decenii am în faţa ochilor

chipul de înger al Elenei, care în duminica dinainte catastrofei ne citise poezia sa „Zbor de aripi frânte” o poezie prevestitoare, tristă, la care noi, micul auditoriu, zâmbisem condescendent! Elena a vegheat apoi probabil din ceruri liniştea grupului, căci până astăzi, în grup nu s-a mai întâmplat nimic rău. Era iubită şi respectată de toţi. Era cea mai bună cea mai sensibilă, cea mai curajoasă cea mai…

TABLOUL VRĂJIT

Printre „sechelele” cu care rămăsesem din liceu se număra și admirația pentru pictură. Oricând aveam posibilitatea vizitam cu plăcere o expoziţie sau răsfoiam ore întregi albumele ce cuprindeau lucrări ale diverşilor autori sau curente din pictură. Aveam încă din timpul liceului câţiva prieteni care nu numai că se simţeau atraşi de penel dar aveau şi oarece succes. Un alt amic era sculptor şi mai târziu el ca şi alţi doi prieteni pictori vor urma artele plastice şi se vor dedica lor cu dragoste şi multă pasiune.

Aceştia, pe la 16-17 ani, abandonaseră şcoala şi se angajaseră ca ucenici pe lângă alţi artişti care din lipsă de comenzi pictau printre altele, lozinci şi chemări la întrecere în muncă. Această îndeletnicire, bănoasă de altfel, le creaseră o anumită independenţă, chiar şi financiară faţă de familie, fiecare închiriindu-şi câte o mansardă sau o cămăruţă pe post de atelier. Studiile şi le completau, fiind în câmpul muncii, la f.f.

Cu condiţia de a fi la lucru, acolo îi puteam vizita oricând. Şi uite aşa, se crease o adevărată boemă pe care noi elevii cu şapcă şi matricolă de elev de liceu o invidiam nespus. După ore, sâmbăta, duminica sau când mai chiuleam de la practică sau orele de curs „nesuferite” ne duceam glonţ

la câte un atelier, unde la o ţigară şi o bere admiram şi lăudam operele confraţilor noştri. Ar fi inutil să vă spun că toţi prietenii mei artişti aveau „în dotare” vestita bască în carouri şi nelipsita pipă!

Noi cei ce îi frecventam eram folositori nu numai ca susţinători morali ci şi ca distribuitori ai operelor, fiind o adevărată victorie când reuşeam să plasăm căte un tablou pe la neamuri sau cu ocazia zilei câte unui dascăl la şcoală. Evident că fiecare primisem câte un tablou cadou cu semnătură şi dedicaţie aşa, pentru posteritate…

Uneori duminica îi însoţeam „la târg” unde veneau diverşi negustori care alături de rame şi oglinzi vindeau şi foarte multe tablouri cu pictură naivă, sau prin oraş unde priveam îndelung frescele rămase pe unele din casele boiereşti de altă dată.

Eram în relaţii excelente cu toţi, dar o prietenie aparte mă legase de unul dintre ei care, mai visător şi mai fantast, era mai aproape de mine ce eram un incorijibil admirator al genului science fiction şi fantasy-ului. Ore întregi discutam şi apoi el încerca să transpună pe pânză viziunile noastre despre peisaje planetare imaginare şi de aiurea.

Ca de fiecare dată, începerea anului şcolar coincidea cu debutul târgului de toamnă, era însoţit constant de celebrul bâlci cu cele mai felurite distracţii, cu circ şi spectacole din cele mai diverse, tiribombe şi vestiţii căluşei…

Intr-una din dimineţi admiram cu amicul meu pictorul explozia de culoare din zecile de tablouri care parcă te îmbiau să le cumperi. Dar ca un făcut de mai bine de jumătate de oră ochii ne rămăseseră pironiţi asupra unui tablou ce reprezenta un peisaj, ireal de fapt, reprezentând o

căsuţă într-o poiană, dar unde era şi marea şi muntele şi tot felul de animale şi păsări, în ansamblu rezultând un peisaj, foarte frumos şi odihnitor. Dar tabloul se pare că avea ceva special, pentru că după părerea noastră ne aflam în faţa tabloului de circa jumătate de oră dar la plecare am constatat că era ora patru după amiaza, ori noi sosiserăm pe la zece dimineaţa… Unde stătusem cele şase ore?! Oare nu ne mişcasem de acolo atâta timp, sau se întâmplase altceva?! Dându-şi seama că tabloul avea ceva insolit, amicul meu a încercat să-1 cumpere, dar ca răspuns a primit un preţ ce mie mi s-a părut astronomic. Dar să nu uităm că prietenul meu muncea, astfel că a doua zi ne-am prezentat cu banii să luăm tabloul. Dar stupoare, a doua zi negustorul a mărit iarăşi preţul, lucru pe care 1-a făcut succesiv până în ultima zi de târg când a zis că… nu-1 mai vinde! M-am mirat foarte tare deoarece preţul oferit pe tablou era de zece ori preţul de pe cel mai scump dintre celelalte tablouri.

A urmat o ceartă, era să iasă o încăierare, când din căruţa de care se sprijinea pinacoteca ambulantă a ieşit o femeie, drăguţă, care cu excepţia faptului că era plină de vopsele pe haine şi deosebit de frumoasă, părea fară vârstă, diafană. Au discutat îndelung, am stat pe înserat la umbra focului, am mâncat frigărui şi am băut must, dar nici a doua zi şi nici azi nu mai ştiu cu precizie ce s-a discutat în afară de câte ceva despre pictură.

Am plecat, spre miez de noapte, puţin ameţiţi de mustul aspru şi de întâmplare, muţi, amândoi cu gândul lipit de nurii pictoriţei necunoscute.

Târgul era undeva la zece minute de marginea urbei şi chiar când să intrăm în oraş, amicul meu s-a oprit, m-a privit

cu nişte ochi în flăcări pe care nu-i recunoşteam şi-mi spuse cu o voce tremurândă, că trebuie să se întoarcă, acolo, la căruţa cu tablouri, să-i vorbească pictoriţei, după care neaşteptând răspuns o zbughi într-o fugă de parcă îl alerga o haită de lupi.

După momentul de stupoare mi-am revenit şi am plecat spre casă rememorând faptele întâmplării şi căutând răspunsuri la ciudăţeniile zilei ce abia se încheiase. Pe amicul meu l-am căutat zile și săptămâni în şir. Nu a mai dat niciun semn de viaţă. Pe la atelier a apărut după câteva luni părând total schimbat şi purtând o barbă lungă. Am rămas prieteni dar niciodată nu a povestit nimănui unde a fost şi ce a făcut atâta timp cât a fost dispărut. Interesant că numai eu îi simțisem lipsa, pentru ceilalţi parcă lipsise câteva zile. M-a rugat să nu mai povestesc nimănui întâmplarea. începuse să se comporte ciudat, nu mai era același. După puţin timp a dispărut din nou. Am aflat că de atunci a devenit un iscusit şi vestit pictor de biserici, după cum aveam să aflu dintr-o lucrare despre pictura monumentală. De atunci nu ne-am mai întâlnit niciodată…

FANTOMA DE LA PARLAMENT

Bărbatul din faţa mea, pare, şi de fapt şi este ceea ce de regulă numim un om obişnuit. Este pompier civil de peste douăzeci de ani şi cu excepţia cursului de calificare a lucrat numai în perimetrul Casei Poporului, „obiectiv” pe care după cum spune el îl cunoaşte foarte bine. După atâta vreme are de povestit (lucru care îl face cu bucurie) diverse întâmplări pe care le-a trăit singur sau cu colegii in zilele şi nopţile cât s-a ocupat acolo de prevenirea şi stingerea incendiilor. Există totuși un subiect pe care îl evită în mod constant. Pentru că

un prieten comun, ziaristul Sorin Golea 1-a asigurat că îi vom păstra anonimatul a acceptat să ne relateze câteva din întâmplările cel puţin stranii pe care el sau colegii săi le-au trăit în această clădire enigmatică. Stăpânit de emoţie (despre el s-ar putea spune multe lucruri dar numai că este fricos nu) își aprinde tacticos o ţigară și începe a povesti molcom cum într-un weekend rămăseseră pe tură mai puţini şi trebuia să suplinească rondul şi pentru un coleg absent ceea ce făcea ca timpul de patrulare să fie dublu.

Rondul de zi nu prea pusese probleme, mai complicat fiind cel de noapte când trebuia să fie foarte atent la somările patrulelor şi santinelelor militare ce sunt mai peste tot în clădire. Era trecut de miezul nopţii şi aproape terminase controlul când constată dezamăgit că pierduse sau uitase undeva legătura de chei, probabil lăsată pe lângă vreun extinctor pe care îl verificase. Acum trebuia să reia traseul în sens invers, ceea ce ar fi durat mai bine de o oră la aceasta adăugându-se şi inevitabila căutare a cheilor… Oricum, altă soluţie nu avea aşa că resemnat trecu la treabă după ce comunică prin staţie colegilor motivul întârzierii, fapt ce-i nemulţumi pe cei din urmă, deoarece nu mai erau „echipe perechi” la partida de tabinet.

Mormăind, vădit nemulţumit pe sieşi pentru momentul de neatenţie ce cauzase incidentul făcu căţiva paşi pe traseul cunoscut şi la un moment dat simţi miros de fum de ţigară. Iniţial a fost convins că vreunul din colegi, fumând, nervos, venise să-1 ajute. Dar, nu se arăta nimeni iar mirosul de fum de ţigară persista, devenea chiar mai intens… După câteva clipe se întâlni cu un ofiţer, un căpitan, îmbrăcat în pufoaică, specifică militarilor constructori (deşi era vară) la care îi

atrase atenţia cizmele murdare de var, ciment şi noroi. Acesta, pufăind dintr-o ţigară îi întinse legătura de chei şi fără un cuvânt, plecă fără zgomot pe unul din culoarele laterale locului de întâlnire lăsănd urme de noroi pe marmura strălucitoare a pardoselii.

După momentul de profundă uimire al întâmplării pompierul îşi reveni repede şi fugi după ofiţer să-i mulţumească şi să-i atragă atenţia totuşi că fumatul este interzis în respectiva zonă şi murdăreşte pardoseala holului. Deşi îl ajunse din urmă şi îl mai văzu foarte bine încă o dată la un moment dat după ce acesta se uită instinctiv la ceas nu 1-a mai văzut, dispăruse pur şi simplu.

II mai căută inutil câteva minute şi reamintindu-şi ciudata apariţie ce i se întipărise în minte realiză că acel căpitan avea grade cu… steluţe care nu se mai purtau de mai bine de zece ani!! Şi ca totul să fie mai mult decât aiurea urmele se terminau în dreptul unui… perete!

Speriat, (cine n-ar fi fost!) dar fără a intra în panică îşi chemă colegii cărora le arătă urmele de cizme înnoroiate ce intrau în zid. împreună cu colegii săi a luat apoi urma inversă a paşilor, dar au constatat că aceştia duceau, de fapt veneau dintr-un culoar alăturat dintr-un alt… perete!

După ce au ascultat relatarea de mai multe ori, colegii săi au refăcut şi ei drumul „fantomei” şi au constatat cu stupoare că paşii veneau şi duceau ireversibil către pereţi ce nu aveau în locul respectiv uşă, geam sau orice altă deschizătură.

După multe discuţii şi căutări zadarnice, unul dintre colegi chiar acuzându-1 că a realizat o păcăleală de zile mari, au hotărât la unison, să plece la punctul PSI şi să se

odihnească, pentru că după două ore urma alt rond.

înainte de plecare pompierul nostru mai privi o dată spre urmele de noroi de pe marmura holului, moment în care colegii săi l-au văzut cum se face alb ca varul… Privind pe aceaşi direcţie toţi au văzut un ofiţer în pufoaică ce travesa holul ieşind dintr-un perete şi intrând în altul…

Toţi au privit înmărmuriţi arătarea şi au rămas cu braţele întinse spre direcţia de unde apăruse fantoma fără a putea articula un singur sunet. Revenindu-şi s-au întors la punctul PSI unde au comentat până dimineaţă incidentul pe care au hotărât să-1 treacă sub tăcere pentru a nu deveni ridicoli sau suspectaţi de neseriozitate sau chiar de ceva boli mintale. Dar uitaseră de urmele de noroi…

A doua zi una din femeile de serviciu povestea că „iar a apărut fantoma ofiţerului şi i-a murdărit holul de ciment şi noroi!!!”

Pompierii au negat orice cunoştinţă cu privire la eveniment, dar „specialista în frecat podele ştia după urme ce se întâmplase” acesta nefiind un incident singular după cum vom mai vedea…

PARLAMENTUL BÂNTUIT DE FANTOME

întâmplarea cu fantomele din clădirea parlamentului mi-a amintit de o temă literară (şi nu numai), foarte cunoscută şi anume „Fantoma de la operă”. Din investigaţiile făcute de prietenul meu ziaristul Sorin Golea rezulta că fenomenul apariţiilor şi-a făcut simţită prezenţa de prin anul 2000, deşi au fost şi unele semnalări anterioare dar care nu fuseseră luate până atunci în considerare. Cel puţin de atunci au început să circule legendele. Unii comentează că ar fi în jur de douăsprezece „personaje” diferite, alţii afirmă că ar fi

mai multe. După cum o să vedem din această galerie nu lipseşte nici fantoma lui Nicolae Ceauşescu şi a soţiei sale! Conform martorilor entităţile „apar noaptea (dar nu numai) pe coridoarele celei mai mari construcţii din Europa, rup sigilii, fluieră, se tânguiesc, strigă diferite persoane pe nume sau după ajutor, fac să sune sistemele de securitate, se strâmbă la cei ce-i întâlnesc, sfidează camerele video, sau chiar se interesează de meniul de la restaurant (Sorin Golea)”.

Relatările încep cam în acelaşi fel: „Lucrez în administraţia Palatului Parlamentului încă de la deschidere. Nu s-a auzit despre o problemă de acest gen (după ştiinţa mea, spune „un martor”) până în anul 2001. Atunci am auzit prima poveste. Apoi, alta şi alta, din ce în ce mai des, de la poliţiştii şi jandarmii care lucrează noaptea, pompierii care verifică sistemul de prevenire a incendiilor, bucătari, sau chiar persoane oficiale, ca să le zic aşa. Eu personal nu am văzut fantomele, cred că din motiv că lucrez ziua. Dar am reţinut „poveştile” spuse de persoane diferite şi cred că ceva trebuie să fie, pentru că fără foc nu iese fum… spune un martor.

Deşi în mod normal lucrătorii de la Palatul Parlamentului nu ar avea voie să vorbească despre acest subiect (se pare sub ameninţarea cu desfacerea contractului de muncă), acest personal de la secretare la femeile de serviciu discută apariţiile fiind permanent la curent cu ultimele „evenimente” transmise din „lumea de dincolo”. Ei au dus desigur sub anonimat, poveştile cu fantome dincolo de pereţii groşi de beton.

în urma intensei activităţi spirituale de la Palatul

Parlamentului, primul lucru care s-a clarificat 1-a constituit faptul că toate apariţiile sunt ale unor oameni care au murit violent în perimetrul sau în apropierea acestei construcţii. Mai este şi cazul unor persoane ce au fost legate puternic afectiv de această construcţie sau de cele anterior dărâmate în vederea realizării actualului edificiu. Un singur caz relatat iese din acest tipic…

Majoritatea entităţilor apar noaptea pe coridoare cu excepţia câtorva apariţii diurne din unele încăperi reci, slab luminate și de regulă rar vizitate. De regulă fantomele din Palatul Parlamentului nu sunt accesibile, nu se vizualizează în faţa oricui.

Cea mai simpatică „stafie" este cea a boierului „Giovani", cel puţin aşa i-au reţinut numele persoanele care „l-au văzut şi au dialogat cu el" (cf. Sorin Golea). Apare pe holurile sau pe scările din jurul restaurantului parlamentarilor, în timpul petrecerilor private prelungite, după miezul nopţii, desfăşurate în acest spaţiu. Boierul are caftan din secolul XVII, adică un fel de pălărie sub formă de „oală" de culoare neagră, anteriu cu blană de vulpe la gât. Boierul ar fi fost torturat rău şi omorât de o ceată de lotri teleormăneni pe care îi împrumutase cu bani.

Totul se întâmplase în conacul său care se afla chiar pe locul actualului Parlament.

„Anca" este o fată de aproximativ 20 de ani, are o rochie de vară cu desen floral. Se arată în special personalului în uniformă, poliţişti sau jandarmi, afişează o stare de disperare, întreabă unde se află şi cere ajutorul. Conform „poveştii ei" a fost răpită de nişte muncitori ce la începutul anilor optzeci lucrau la Casa Poporului. Fusese

sechestrată într-o baracă și violată cu sălbăticie mai multe zile în şir. A reuşit să evadeze într-o noapte, dar a căzut într-o groapă plină cu ţepuşe din fier beton. Nu a văzut-o nimeni căzută acolo şi s-a turnat beton peste ea. (cf. Sorin Golea).

Câţiva muncitori cheflii apar separat unii în salopetă de vară alţii în pufoaice cu sticle în mână. „Se pare că au murit în accidente de muncă pe fondul consumului de alcool, în timpul lucrului și au fost accidental turnaţi în beton". Cel puţin aşa explică cei ce i-au văzut conform „poveştii lor".

„Copilul care plânge mereu, sfâşietor, este o apariţie aparte. Spre deosebire de celelalte fantome aceasta nu comunică, este foarte supărată, și de aceasta nu se poate apropia nimeni. Povestea sa este necunoscută.".

„Cel mai des întâlnit este grupul celor șase, șapte militari în termen care apar în fel de fel de ipostaze. Unul sau doi au chiar și nume și prenume, spunând de unde sunt de loc, şi povestesc diferite lucruri de acasă.".

„Cel mai straniu eveniment s-a pretrecut în urmă cu 2 sau 3 ani când într-o seară de vară aceşti militari în uniformă de armată au început să joace fotbal pe pajiştea din faţa intrării Consiliului Legislativ, făcând mare hărmălaie. Un poliţist şi un jandarm s-au dus să-i potolească şi să vadă cine sunt şi cum au intrat, căci nimeni nu ştia ce-i cu ei, dar ajunşi la locul cu pricina au constatat că nu era nimeni. întorcându-se în incinta clădirii au auzit din nou zgomotele „meciului" şi i-au văzut pe geam din nou pe militarii ce se jucau cu mingea".

Povestea s-a repetat de câteva ori identic. Atunci poliţistul a aprins reflectoarele şi a chemat patrula de jandarmi, moment în care militarii au dispărut ca prin farmec cu minge

cu tot. Dar întâmplările nu se opresc aici…

O FANTOMĂ DE GRADUL… ”0”.

Investigând împreună cu prietenul meu ziaristul Sorin Golea relatările pe seama fenomenului apariţiei fantomelor de la Palatul Parlamentului – fosta Casă a Poporului – am găsit nişte persoane care afirmau că au fost în nenumărate rânduri martore la apariţia fantomei lui… Nicolae Ceauşescu! mai mult decât atât acesta era uneori însoţit de soţia sa Elena.

Persoanele care susţin că i-au văzut spun că aceste apariţii au început imediat după ce în edificiul menţionat a avut loc în anul 1998 o mare manifestare internaţională la care au participat liderii religioşi ai tuturor cultelor din lume.

Manifestarea amintită, pe lângă promovarea obiectivelor reuniunii internaţionale citate, a făcut cunoscut lumii întregi imaginea Palatului Parlamentului ca obiectiv turistic, datorită dotărilor şi caracteristicilor sale (a doua clădire din lume ca mărime după Pentagon) dar a şi dat apă la moară tuturor acelora care conform unor teorii mai vechi sau mai noi relevau că oraşul Bucureşti va fi „Noul şi cel din urmă Ierusalim”. Au fost scoase de la naftalină vestitele previziuni ale lui Sundhar Shin prin care se dorea confirmarea faptului că tocmai şirul nesfârşit de reuniuni internaţionale ce au avut loc aici legitimau transformarea acestui edificiu într-un loc de pelerinaj universal, România devenind centrul spiritualităţii mondiale…

Sincer, îmi doresc din tot sufletul realizarea unei asemenea ipoteze pentru ţara mea dar până acum aceste previziuni ca şi cele ale altor aşa-zis vizionari (vezi celebrele

centurii ale lui Nostradamus etc.) au rămas simple exerciţii intelectuale… Dar cum „Epoca de aur” a trecut (am văzut și cu ce rezultate!?) rămâne ca viitorul mai mult sau mai puţin apropiat sau îndepărtat să ne dezvăluie destinul naţiunii noastre…

Conform celor ce ar fi observat fantoma lui Nicolae Ceauşescu, acesta a fost vizualizat în două ipostaze. Una în care este singur îmbrăcat în ţinuta muncitorească cu şapcă şi bocanci specifică vizitelor de lucru şi alta mai rară când este însoţit de soţia sa Elena şi sunt îmbrăcaţi ca „de stradă ”.

Legenda spune că nu s-a adresat niciodată nimănui, excepţie făcând un moment dintr-o cuvântare adresată unui auditoriu numeros într-una din sălile de şedinţe, moment surprins din spatele unei uși de câţiva zidari ce lucrau la finisarea unei scări interioare, făcând ore peste program. Aceştia şi-au chemat colegii împreună cu care au audiat minute în şir cuvântarea „ilustrului cârmaci” dar când au forţat uşa totul s-a dizolvat pur şi simplu într-un „fum verzui” pe fondul unui „vuiet sfâşietor”… Martorii s-au jurat că ce au povestit a fost real „cum vă văd şi vă aud” afirmau ei, dar noi nu putem decât să fim măcar parţial circumspecţi…

Toate cele de mai sus ar fi putut fi încadrate în categoria bizareriilor de care existenţa umană nu a dus lipsă în toată istoria sa dacă un personaj important care cunoaşte bine istoria edificiului menţionat nu ar fi spus (fară a nega sau confirma cele de mai sus) ceva foarte interesant. La momentul când în anul 2004 la 9 mai s-a serbat Ziua Europei prin cel mai mare spectacol de muzică, lumină şi culoare (lasere), la Palatul Parlamentului, pe fondul celui mai mare spectacol de focuri de artificii făcut vreodată în Europa

(orchestrat pe computer) s-a realizat şi sfinţirea sau dacă nu măcar exorcizarea acestui edificiu!

Dincolo de părerile noastre sau ale celor de aiurea, mai mult sau mai puţin „autorizate” rămân totuşi nişte fapte, întâmplări şi martori care chiar dacă sunt blamaţi, ironizaţi sau demonizaţi au şi ei partea lor de dreptate.

Realizarea măreţei construcţii ce este Palatul Parlamentului va dăinui, probabil ca piramidele egiptene ca un simbol al geniului poporului român (în ciuda tuturor denigratorilor săi) ce 1-a realizat cu enorme sacrificii materiale şi umane.

întocmai ca în „Legenda meşterului Manole” în mod sigur şi aici „s-a zidit suflet şi trup de om” ceea ce face să asistăm la zvârcoliri spirituale la graniţa cu „lumea de dincolo”. Poate că atunci când vom şti să ne asumăm faptele proprii şi istoria oricare ar fi ea vom deveni mai buni, mai puri, mai aproape de Dumnezeu şi-L vom putea înţelege mai bine…

PITICUL DIN VIS

Viaţa, această înlănţuire continuă de realizări şi eşecuri, de tristeţi şi bucurii, clipe de fericire şi deznădejdi ascunse, ne rezervă uneori trăiri în care realitatea egalează sau depăşeşte uneori visul şi fantezia. Iar când aceste trăiri sunt directe, personale, ne tulbură dincolo de vârste şi uneori ne marchează întreaga existenţă.

Eram prin ultimii ani de gimnaziu şi dacă atunci cineva care mă cunoştea ar fi trebuit să-mi definească în câteva cuvinte personalitatea, primele aspecte s-ar fi referit la faptul că eram foarte neastâmpărat (zglobiu cum îmi spuneau bunicii) şi dominat de spirit de competiţie.

Astfel, când profesorul de educaţie fizică de până atunci fusese înlocuit cu o tânără profesoară (blondă, atrăgătoare, comunicativă) care „ucisese” scurt şi irevocabil interminabilele noastre partide de fotbal, baschet şi handbal înlocuindu-le cu atletismul şi gimnastica, specialităţi în care excela, uimindu-ne cu demonstraţiile sale, noi băieţii ne-am pus toţi în cap în mod irevocabil să devenim atleţi sau gimnaşti renumiţi. Asta mai ales că proaspăta „Olimpiadă Mexico ’70” abia se încheiase iar noi urmărisem cu sufletul la gură toate transmisiile întrecerilor. Şi uite aşa unii s-au apucat de gimnastica la aparate, de diferite categorii de aler-

* Revista Luceafărul Nr. 1-2 ianuarie 2006

gări, sărituri, etc., toţi antrenându-ne foarte serios gândindu-ne că poate cândva vom urca şi noi pe podium.

Nu ştiu nici acum de ce am ales săritura în înălţime, care pe moment mă dezavantaja eu nefiind prea înalt şi pe deasupra şi mai „rotofei”.

Dar, deşi la început „performanţele” mele erau insignifiante, stârnind chiar râsul celorlaţi „săritori” după un trimestru eram cel mai bun săritor în înălţime din şcoală. Săritura în înălţine devenise viaţa mea, în timpul liber, după teme, sărind tot felul de obstacole, oricând, orice şi oriunde, uneori cam nesăbuit, luând şi câteva căzături serioase deoarece şi sportul se face în locuri adecvat amenajate şi sub supravegherea unui antrenor calificat, dar cui să-i spui!?

Nemailungind-o prea mult, trebuie să spun că timp de câteva luni fusesem după cum spuneam cel mai bun săritor în înălţime din şcoală şi orice pretendent „la titlu” era imediat surclasat prin demonstraţie imediată în aplauzele

celor prezenţi. O altă şcoală îşi trimisese lotul de săritori la concurs, dar i-am învins foarte uşor, parcă eram pe arcuri. Puţin, câte puţin, îmi îmbunătăţeam propriul record spre mulţumirea profesoarei şi colegilor. Este momentul când profesoara îmi atrage atenţia că pentru vârsta, condiția fizică şi statura mea era un maxim atins şi trebuia să-mi conserv recordul, nefiind indicat pe moment să mai forţez noi performanţe. Pentru că la orele de educaţie fizică profesoara nu-mi mai dădea voie să „sar mai sus", am început să mă „antrenez" pe ascuns cu nişte colegi în fiecare zi după ore.

Nesupravegheat, în condiţii neadecvate, improprii şi forţând înălţimea previzibilul s-a produs. La o săritură am căzut foarte rău fracturându-mi mâna stângă şi luxându-mi o gleznă la un picior şi un genunchi la celălalt. „înţepenit" de durere şi de fiică, am fost transportat de colegi peste gard, la spital (spre norocul meu era chiar în spatele şcolii) la Camera de gardă de unde voi fi trimis urgent la secţia de traumatologie unde doctorul Pătărlăgeanu, un tip cu alură de boxer „la grea" m-a luat în primire întrebându-mă mai în glumă mai în serios că dacă nu vin din vreun război, ce maşină m-a lovit sau cine m-a aruncat din avion. De aici se vor derula nişte evenimente cel puţin interesant de povestit. Astfel medicul va constata că aveam o fractură triplă la mâna stângă ce necesita aparat gipsat timp de 45 de zile şi căte o luxaţie la fiecare picior, pentru care trebuia să stau la pat cam o săptămână... Era spre terminarea anului... iar eu eram stângaci, adică cu alte cuvinte, „adio teme scrise!"... Spre norocul meu, apucasem să dăm toate tezele, aşa că pentru încheierea situaţiei şcolare am fost examinat cu bunăvoinţă numai la oral.

Timpul a trecut, oasele s-au „sudat” şi cu mici eforturi convalescentine m-am integrat în activitatea vacanţei mari despre care nu-mi mai amintesc prea multe lucruri. Nu ştiu acum cum o mai fi, dar la vremea mea începerea anului şcolar era o sărbătoare pe care în ultimele zile de vacanţă o aşteptam cu toţii nerăbdători. Anul şcolar a demarat cu nelipsita „practică la porumb”, intrându-şi apoi pe făgaşul obişnuit, deşi de fiecare dată altul, urcând de fapt o nouă treaptă.

Deşi aveam scutire medicală, şi profesoara mă proteja, am insistat îndelung să vin din nou la orele de educaţie fizică, şi după multe rugăminţi şi promisiunea că nu voi face excese am fost acceptat din nou la pregătire. Dar probabil când făcusem promisiunea, „eu, nu eram acolo”, pentru că în câteva zile mă integrasem perfect activităţii clasei neacceptând uşurări. Mi-am reînceput antrenamentele la sărituri şi mă sinţeam din nou în largul meu. Dar, la un concurs între clase, glezna ce-mi fusese luxată, cea a piciorului pe care eu făceam „bătaia” pentru săritură, cedează din nou şi… îmi fracturez mâna din nou în aceleași locuri. Urmează iar transbordarea rapidă iar peste gard, Camera de gardă, secţia traumatologie şi reîntâlnirea cu dr. Pătărlăgeanu pentru care devenisem deja un „caz”. Problema se agravase: o fractură în aceleaşi locuri de amploare mare şi într-un interval mic de timp se prindea mult mai greu. Cele peste două luni de aparat gipsat mă vor îndemna iremediabil spre lectură și mă vor face să învăţ pe ascuns, destul de repede să scriu cu mâna dreaptă. La şcoală voi fi examinat din nou numai la oral până în perioada tezelor când „prelucrat” îndelung de dr. Pătărlăgeanu şi eliberat din gips

voi redeveni un elev normal.

în apropierea casei unde locuiam, în spatele bisericii parohiale cu hramul Adormirea Maicii Domnului, era un lac care iarna pe ger îngheţa bocnă. Şi atunci să vezi sănii, patine şi hochei până în miez de noapte… Bineînţeles că nu-mi scăpa nicio zi din vacanţa de iarnă făra a fi măcar câteva ore pe gheaţă, eram în stare să răbdăm de foame întreaga zi numai să nu plecăm de pe gheaţă. Iar eu nu puteam rata în iarna aceea distraţia. La început mai precaut apoi prinzând curaj, am ajuns în câteva zile să joc din nou hochei. îmi amintesc că era într-o joie pe la mijlocul vacanţei de iarnă şi un ger în jur de minus 20 de grade ce făcuse lacul o oglindă de gheaţă. M-am dus cu sania pe lac şi când ne-am strâns suficienţi băieţi (fetele patinau) am început o nouă partidă de hochei. De la o neînţelegere pentru validarea unui gol totul a degenerat dintr-o ceartă într-o bătălie generalizată soldată cu câteva capete sparte, numeroase entorse şi trei mâini fracturate… grav era că cineva îmi dăduse la înghesuială voit sau accidental cu crosa peste mâna stângă deschizându-mi fractura din nou. Rămăsesem pe gheaţă mut de durere cu mâna întoarsă într-un unghi nenatural sub privirile îngrozite ale colegilor care nu ştiau ce să mai facă… Unii au fugit de frică ceilalţi rămaşi au urcat „răniţii” pe sănii şi într-un cortegiu sinistru ne-au însoţit la spital unde am ajuns pe mâna doctorului Pătărlăgeanu. De frig, frică şi durere aveam o faţă foarte schimonosită (cum aveam să aflu ulterior) ceea ce-1 va face pe medic să pălească la rândul său. După o examinare mai mult decât sumară a celorlalţi 7-8 „răniţi” (cei loviţi mai uşor, fară urmări evidente, fugiseră) a înfipt mână în pieptul meu şi m-a dus efectiv pe sus la

radiologie și apoi m-a „reparat” timp de vreo două ore, vreme în care am plâns de durere „până n-am mai avut lacrimi” după cum îmi voi aminti mai târziu. În tot acest timp nu a scos un cuvânt, într-un târziu l-am auzit spunând: trebuie să vorbesc cu părinţii tăi, poate mai au nevoie de tine! apoi le-a pus și celorlalţi doi mâinile în gips, dar, situaţia lor era mult mai uşoară, acelaşi lucru putându-se fi spus și despre capetele sparte care erau acum în curs de decorare cu copci de către asistente sub atenta îndrumare a medicului.

Vestea se întinsese în orăşelul acela mic fulgerător şi părinţii au sosit rând pe rând, recuperându-și odraslele, după obiceiul familial, adică cu dojene, apostrofări sau ghionturi care voiau să însemne atenţionări pentru ce va urma mai târziu acasă.

într-un târziu, a sosit și tata. M-a privit o clipă și mi-a aruncat în trecăt: „Văd că insiști, insiști nu te lași!” după care a intrat în cabinetul doctorului. Discuţia dura, uşa deschizându-se numai când asistentele intrau sau ieşeau. în acele scurte momente am auzit frânturi de discuţii de genul: „este posibil să nu se mai sudeze”, „o să-i punem tijă”, „prindem în şuruburi”, „ar fi păcat să piardă mâna”, care mă făceau să îngheţ de frică. în mod ciudat, tata nu mi-a spus nimic despre discuţia cu doctorul până peste multă vreme când mi-am scos gipsul și m-a atenţionat: „Dacă crezi că-ţi mai trebuie mâna aia, asta să fie ultima ta cascadorie!”

Consecinţele ultimului meci de hochei nu se terminau aici. Ne-au fost scăzute notele la purtare, au fost chemaţi părinţii la şcoală şi s-a cerut supravegherea noastră atentă, lucruri care totuşi s-au uitat repede. Pentru mine însă a

început un calvar. Căpătasem frica de a nu-mi fractura mâna din nou. începusem să evit orice participare la jocuri, ocoleam orice aglomeraţie sau îmbulzeală, mergeam numai pe lângă gard. Acasă după lecţii mă cufundam în lectură, citisem tot ce aveam și acum luam cu împrumut cărţi de la biblioteca oraşului, mă înscrisesem la un cenaclu litarar, cu alte cuvinte mă schimbasem, devenisem foarte retras. Prietenii mă ocoleau de frică să nu mă accidentez iar şi să fie ei acuzaţi. Se pare că de la şcoală fuseseră avertizaţi să nu mai fiu angrenat în jocuri putând păţi ceva foarte rău, iar ei credeau că în felul acesta mă protejează. Şocul l-am avut când un elev din anii mai mici a intrat în clasă aducând o carte „pentru Ciungu". Atunci am aflat că aceea era ultima mea poreclă, și am trăit un sentiment de frustrare. Vara ce a urmat a fost singura în care nu am vrut să merg în nicio tabără, am stat aproape toată vacanţa la bunici şi am realizat performanţa să citesc toate cărţile lui H.G. Wells, Jules Verne, și Isaac Asimov ce apăruseră până atunci la noi. În mod ciudat scriam din ce în ce mai repede, corect şi frumos cu mâna dreaptă în timp ce cu stânga începusem în mod ciudat să mă dezobișnuiesc… Mă transformasem, ajunsesem să cânt la cor (de care anterior nu ştiam ce să mai inventez ca să scap) mai mult decât atât cântam şi în corul bisericii parohiale… Cei de acasă, deşi nu mă mai recunoşteau în năzdrăvanul de altă dată deveniseră îngrijoraţi, mai ales după ce auziseră şi de poreclă. Cu şcoala mergeam bine, din satul bunicilor culesesem ghicitori, zicători şi strigături care fiind autentice şi necunoscute în zona noastră au fost publicate în revista şcolii – Luceafărul. în rest fiind ultimul an de gimnaziu începusem pregătirile pentru admiterea în

liceu. Timpul trecea şi venise din nou iarna, dar rămăsesem insensibil la bătăile cu zăpadă şi săniuş şi eram de-a dreptul stresat la gândul că aş putea aluneca pe gheaţa care se ascundea sub zăpadă şi evitam pe cât posibil ieşirile afară care mi le doream în aceste condiţii cât mai puţine şi cât mai scurte. Dacă eu mă complăceam în această stare de fapt, mama care în tinereţe fusese paraşutistă sportivă, practicând spoitul de performanţă nu se împăca cu „transformarea" mea într-un molâu, căutând orice motiv să mă mai dinamizeze chiar luându-mă cu ea la cumpărături, să o ajut, „că nu poate singură". într-o zi când o însoţisem la insistenţele ei la piaţă ne-am oprit involuntar pe malul lacului de unde se vedeau o puzderie de copii pe gheaţă într-o vânzoleală indescriptibilă. Mie mi s-au umezit ochii instantaneu… M-a strâns de mână și… „Lasă, mamă, să fii tu sănătos și te întorci și tu pe gheaţă" zise dorind să mai adauge ceva dar în clipa aceia am sesizat prezenţa lângă noi a preotului Zaharia, pe care nu-1 văzusem niciunul când se apropiase… Acesta după ce făcu un schimb politicos de saluturi și amabilităţi cu noi se îndepărtă strigând spre noi destul de tare ca să auzim: „Şi nu uitaţi că orice rugă trebuie ajutată!" și dispăru printre pomii plini de promoroacă din parcul bisericii parohiale.

Mama a privit lung în urma preotului, a privit lacul, s-a uitat la turla bisericii ce se zărea printre pomii îndoiţi sub greutatea zăpezii, la mine cu o privire de parcă atunci mă vedea prima dată, apoi se lumină la faţă într-un fel în care nu-1 mai văzusem până atunci, după care mă îndemnă, chiar zori, să mergem că întârzie cu masa.

Nu ştiu de ce dar a urmat o zi proastă, totul era pe dos,

iar seara deşi am citit până târziu nu puteam să adorm. Din când în când îmi revenea în minte imaginea lacului cu toţi copiii aceia zgomotoşi şi bucuroşi. Intr-un târziu am adormit şi am avut un vis straniu. Se făcea că eram undeva pe un câmp plin cu vegetaţie crudă, mulţi maci şi flori nemuritoare. Nu mă puteam mişca iar în faţa mea era un Pitic cu barbă albă şi lungă care era tare bătrân sau cel puţin aşa părea… M-a întrebat de ce sunt trist iar eu i-am spus că nu vreau să-mi mai rup mâna şi totul să fie ca înainte de aceste accidente. A zâmbit, mi-a spus că prin ce-am trecut era o experienţă necesară şi nu numai că-mi voi reveni dar voi deveni un sportiv de performanţă… La zâmbetul meu amar, Piticul mi-a indicat să privesc într-o anume direcţie… Pe o potecă la câţiva metri depărtare un tânăr desculţ în kimonou folosindu-se de mâini se antrena spărgând teancuri întregi de cărămizi cu o uşurinţă ce părea mai degrabă distracţie. Involuntar am vrut să strig la el dar Piticul mi-a spus să nu mai strig degeaba că nu mă aude şi să fiu atent în continuare… După ce termină de spart cămizile, continuă cu un teanc de scânduri şi apoi încheie cu un bloc de gheaţă pe care-1 facu zob dintr-o singură lovitură cu pumnul mâinii stângi. S-a oprit, s-a întors spre o direcţie laterală şi a salutat în stil japonez un alt bărbat ce ţinea de mână un băieţel ce avea în mână un… Pitic ce avea chiar fata celui cu care vorbisem în vis. După ce răspunse la salut bărbatul îi comunică tânărului sportiv ceva, apoi plecară împreună Sportivul, trecu pe lângă mine şi atunci i-am putut vedea faţa, dar fiind vis, nimic nu mai mă mira… era chiar faţa mea, chiar dacă păream mai matur… M-am întors spre Pitic, dar acesta dispăruse… Visul mă va obseda câteva zile apoi îl voi

uita amintindu-mi-1 din când în când. M-am trezit lac de apă şi nu am mai putut adormi iarăşi până dimineaţă.

Afară era o iarnă frumoasă (oare cine ne-a furat anotimpurile!?) şi se apropiau sărbătorile. După câteva zile sub pretextul ajutorului la cumpărături mama m-a convins iarăşi să merg în oraş. De data aceasta, nu am mai luat-o spre zona comercială ci spre lac.

Nu m-am mirat (era şi o sărbătoare), m-am gândit că întâi vom trece pe la biserică. Mama insistase să-mi iau bocancii „ştii cu ei nu aluneci” îmi zisese. Dar ne-am oprit chiar pe malul lacului, avea în mână un pachet pe care până atunci nu-1 observasem, din care a scos o pereche de patine şi mi-a cerut imperativ să mi le pun. M-am executat fară crâcnire. Apoi m-a împins pe gheaţă şi… a plecat luându-mi şi cheia de la patine!

După câteva momente de panică, am început să patinez, cu grijă la început, apoi tot mai sigur pe mine, era ceva fantastic, nu puteam să mă mai opresc! Dar ce se aude!? Pe moment toţi ceilalţi copiii s-au oprit privindu-mă atent cum patinez şi apoi mă aplaudă cu frenezie. Mi se umezesc ochii fără să vreau…

în seara aceea am ajuns acasă pe patine foarte târziu dar nu a avut nimeni ce să-mi zică pentru „că dormeau”. Nimic mai fals! Undeva în bucătărie îl aud pe tata adresându-se mamei. „Ai văzut tu drac mort!?”

Patinele le-am abandonat abia pe la sfârşitul lui februarie când a început dezgheţul… Am intrat apoi în „focul” pregătirilor pentru examenul de admitere la liceu.

Intr-o seară, tata mă întreabă dacă mi-1 mai amintesc pe doctorul Pătărlăgeanu, iar eu confirm că nu aveam cum

să-1 uit. „Ştii”, îmi spuse, „m-am întâlnit ieri cu el, m-a întrebat de tine, te văzuse în repetate rânduri pe lac la… hochei sau jucând fotbal. Dar nu era îngrijorat…” Scot un „aha” prefăcut mirat. Şi adaugă parcă cu înţeles: „A plecat, l-au promovat la Bucureşti, Şef de secţie la Urgenţă”…

Simt o strângere de inimă, mă uit la mână dar mă îmbărbătez şi îmi spun în sine „las că şi la Bucureşti sunt copii, chiar mai mulţi… şi mult mai multe lacuri îngheţate!”

Zece ani mai târziu… Undeva în Bărăgan mă antrenez la karate sub supravegherea lui sensei Yozuki. Este o zi de mai strălucitoare. Câmpul este verde şi plin de maci şi flori nemuritoare înflorite într-o simfonie de nuanţe… Exerciţiul se apropie de sfârşit. Sparg ultimele teancuri de cărămizi şi scânduri, rezervându-mi pentru „desert” un bloc de gheaţă, pe care îl zdrobesc dintr-un singur pumn executat cu mâna stângă. îl văd pe sensei Yozuki mulţumit că se apropie şi îl salut conform ritualui. De undeva dinspre un pâlc de ciulini se apropie prin iarbă băieţelul său care are vreo cinci anişori. Are în braţe un Pitic pe care abia îl ţine în braţe şi care are (ciudat!?) o figură cunoscută mie, figura Piticului din visul de acum un deceniu…

FANTOMA DIN HANGAR

Baza Aeriană Cosford Royal (Shropshire, Anglia) şi-a deschis porţile în 1938, ca fiind un loc de menţinere şi depozitare a aeronavelor, cât şi de pregătire a bărbaţilor şi femeilor care vor asambla, repara şi întreţine avioanele armatei britanice.

Sute de mii de oameni au trecut prin programele acestei baze înainte de a ajunge în cariera Royal Air Force. Deşi unii dintre aceşti tehnicieni nu au fost vreodată în

tranşeele celui de-al Doilea Război Mondial, rolul pe care l-au jucat în serviciul forţelor aeriene a fost la fel de important îh război ca şi cel al piloţilor care conduceau acele avioane de care ei aveau grijă.

Intre mecanici şi personalul volant şi avioanele la care lucrau era prezentă o puternică legătură cât şi un simţ al datoriei, care poate explica de ce un mecanic nu ar vrea să părăsească baza deşi datoria sa, războiul cât şi viaţa sa s-au terminat deja.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Cosford a angajat 4.000 de oameni. Faimoasele avioane Spitfire au fost ansamblate în această bază, iar în 1940 un mare spital militar a fost contruit pentru a ajuta la repatrierea prizonierilor de război.

Astăzi Cosford este şi gazda unui muzeu militar, hangarele sale încăpătoare păstrează câteva avioane din cel de-al Doilea Război Mondial.

Unul dintre punctele de interes din muzeul Cosford este Lincoln Bomber, un bombardier negru impozant care a fost creat prea târziu pentru a putea lua parte la război. Bombardierii Lincoln au fost concepuţi în principal ca bombardieri de lungi distanţe, nave care pot fi folosite în Pacific, care să ajungă în Japonia şi apoi să se întoarcă în teritoriul aerian aliat.

însă atunci când avioanele au fost gata de decolare, războiul deja se terminase. Lincolnurile au fost atunci luate în considerare pentru utilizarea în Războiul Rece, patrulând marginile Cortinei de Fier, în cazul în care era necesară implicarea forţei.

Dar, precum a evoluat Războiul Rece aşa a evoluat şi

tehnologia de creare a armelor. Timpul avioanelor cu reacţie a venit în 1950, iar avioanele Lincoln erau prea încete şi masive pentru a face faţă unui avion de luptă cu reacţie, ele fiind moral şi tehnic depăşite.

Lincoln Bomber Nr. RF – 398 a ajuns în hangarul numărul 3 al muzeului Cosford 1977, spunându-se despre el că ar fi bântuit de o stafie.

Unii spun că este cea a unui pilot complet echipat, care ar fi putut fi a pilotului avionului din acel timp.

Alţii spun că este stafia unui fost inginer care pare să fie legat de îmbunătăţirea şi modernizarea avionului.

Martorii au confirmat vederea unor apariţii, iar alţii au spus că au auzit o voce fluierând o melodie, deşi nu a fost descoperită nicio prezenţă umană.

Deşi nu putem fi siguri cine bântuie hangarul, ştim că stafiile au început să apară la scurt timp după primirea avionului Stuart Edmunds. Un localnic investigator al paranormalului din Shropshire, de asemenea fost angajat al muzeului Cosford, a discutat câteva din legendele cât şi descoperirile sale în cadrul bazei.

„Nu am mai auzit niciodată de vehicule de orice fel care să fie bântuite şi mă întrebam cum de un avion poate fi bântuit dacă nu se află într-o poziţie fixă”, a spus Edmunds.

„Casele, deoarece au stat în acelaşi loc, atmosfera şi energiile vieţilor trecute se întâlnesc cumva în acel spaţiu singular şi ar putea fi o explicaţie în cazul bântuirii caselor. Dar cum ar putea un avion să fie bântuit?”

Această întrebare a fost începutul investigării lui Stuart în cazul bazei. Edmunds a lucrat la muzeu din ianuarie până în august 2005, având funcţia de asistent de muzeu. Deşi nu

a primit permisiunea de a lansa o cercetare completă asupra avioanelor şi hangarului, a primit permisiunea de a afla mai multe despre fantomele de acolo.

„M-am folosit de poziţia mea pentru a putea ajunge la avion şi să fac investigaţii.

Aş fi putut să petrec noaptea întreagă în hangar, lângă Lincoln”, a spus el.

„Este chiar surprinzător numărul de sunete care veneau din avion. Se auzea ca şi cum înăuntru ar fi fost oameni care se jucau cu manetele şi butoanele, deşi avionul era complet închis.”.

Lui Stuart i s-a permis să intre în interiorul avionului Lincoln pentru a face câteva poze şi pentru a-şi monta echipamentul de înregistrare, care va fi încuiat înăuntru peste noapte. Echipamentul va înregistra până rămâne fară casetă.

„Ce ai auzit când ai ascultat înregistrările?”, îl întreb.

„Suna ca şi cum cineva ar fi apăsat butoanele, cât şi un sunet ca bruiajul de radio, în genul acela”, a spus Edmunds.

„Au fost raporturi din partea personalului în legătură cu lucrurile ciudate de acolo?”

„Unul din paznici mi-a zis de o femeie în vârstă din hangar care a spus că a văzut pe cineva în uniforma RAF din cel de-al Doilea Război Mondial care semăna cu uniforma unui inginer. Acesta avea unelte şi lucra la Lincoln.

A spus securităţii gândindu-se că nu era posibil ca cineva să lucreze la acea oră din noapte. Paznicul a mers cu ea şi a auzit sunetul de unelte căzând pe podea, câţiva paşi de-a lungul hangarului şi apoi un sunet foarte puternic de lovitură lângă uria din ieşirile de urgenţă însă nu a văzut nimic.

S-au uitat împrejur, dar nu era nicio uimă de unelte, deşi erau pete de ulei pe podea ca şi cum cineva ar fi lucrat acolo. A mărturisit că nu îşi poate explica întâmplarea. A presupus că cineva foarte pasionat de avioane a încercat să fure părţi din avion sau poate vreun mecanic vechi nu se putea dezlipi de vechea profesie".

Această doamnă era însă convinsă că „era îmbrăcat în haine vechi şi arăta de parcă ar fi păşit direct din anul 1945".

Bombardierul Lincoln nu este singurul vehicul bântuit pe care l-am explorat în „Fantomele războiului". Nu ne este încă clar ce exact bântuie aceste arme de război şi putem doar să speculăm în jurul dovezilor despre bântuirea lor.

Poate simţul datoriei din partea celor care au avut grijă de aceste vehicule, cum este cazul Bombardierului Lincoln îi leagă de aceste relicve de război, un simţ al menţinerii acestor păsări de metal gata de zbor în orice moment în caz că Anglia ar avea această necesitate.

PARTEA A DOUA

Secret Stranger Files Nr. – 002

Teorii şi cercetări nonconvenţionale şi insolite

Motto:

în opinia mea, elitele militare încă consideră că supravieţuirea ierarhiilor militare merită sacrificarea vieţii şi sănătăţii unor segmente mari din populaţia americană.

Dr. Robert O. Becker

Secret Stranger Files Nr. – 002-A Autor: Cercetător dr. Emil Străinu Anchetă realizată în Alaska în 2007

ENIGMA EXPERIMENTULUI HAARP

Imaginează-ţi… Cum ar fi dacă ai avea o armă care să fie capabilă de a distruge toţi sateliţii orbitali de spionaj ai inamicului dintr-o singură lovitură? Capacitatea de a-ţi deplasa forţele militare neobservat s-ar îmbunătăţi hotărâtor. Beneficiile ar fi inestimabile în cazul în care pregăteşti un atac surpriză.

Cum ar fi dacă aceaşi armă ar învălui Pământul într-un „scut” impenetrabil? Un scut care ar distruge toate rachetele nucleare şi termonucleare intercontinentale (ICBM) care încearcă să treacă prin el? Contraatacul de răspuns prin antirachete ar fi imposibil. O armă care ar putea crea nori de electroni care se deplasează cu viteza luminii ar putea face aceste două obiective posibile. Un emiţător (transmiţător) radio de la sol având o putere considerabilă ar putea realiza aşa ceva.

Un astfel de transmiţător ar putea fi utilizat de asemenea să întrerupă comunicaţiile radio la nivel mondial. Ionosfera este utilizată pentru a transmite undele radio pe întregul pământ, făcând comunicarea posibilă la distanţe foarte mari.

Dacă acest transmiţător ar fi utilizat să schimbe calităţile (proprietăţile) ionosferei în puncte de interes (cunos-

Pe larg despre HAARP şi aplicaţiile sale în lucrarea RĂZBOIUL GEOFIZIC, autor col. dr. Emil Străinu, Editura Academiei de înalte Studii Militare, Bucureşti, 2006; Liviu Aron Deac, Emil Străinu, Războiul Geoclimatic, Editura SOPHIA, Bucureşti 2000.

cute), ar putea fi bruiat tot restul lumii, în timp ce propriul mesaj nu ar fi afectat. Un transmiţător radio cu o

putere considerabilă, aflat la sol ar putea face asta uşor.

Unii ar putea utiliza acest transmiţător pentru „mai mult” decât restructurarea ionosferei. Cum ar fi dacă ar putea crea găuri, în acel scut protector? Aceste găuri ar permite radiaţiilor nocive din spaţiu să curgă înăuntru, distrugând pământul.

S-ar putea crea o explozie de radiaţii asupra unei „zone ţintă”, la fel de nocivă ca şi bomba atomică. Nu ar fi nicio explozie, nicio deteriorare asupra clădirilor şi echipamentelor. însă orice vieţuitoare din aceea zonă va fi moartă, sau pe moarte.

Ce ar putea face o naţiune pe timpul războiului cu o armă care ar putea să redirecţioneze indetectabil cursul conflictului? Vremea ar putea fi controlată, pe suprafaţa a întregi zone, chiar continente, cauzând potopuri sau secetă, după bunul plac. Controlul vremii este şi controlul hranei. Nu ar putea această armă să înrobească inamicul, fară ca acesta să fi tras un singur foc de armă? Un radio emiţător aflat la sol, de o putere suficient de mare ar putea realiza acest lucru.

Cum ar fi dacă această uimitoare armă ţi-ar permite să vezi adânc în Pământ, pentru a găsi şi viza bazele subpământene ale inamicului? Radarul utilizează microundele trimise prin aer pentru a detecta şi identifica, obiecte precum avioanele şi proiectilele în aer.

Oamenii de ştiinţă au văzut un mod similar de a vedea şi sub suprafaţa pământului. Tehnologia este numită „tomografie de penetrare a solului” (EPT).

EPT ar putea fi utilizată pentru a descoperi zonele ce conţin substanţe îngropate, radioactive sau periculoase,

buncăre, baze subterane, ori surse de petrol sau chiar pentru a prezice erupţia vulcanilor.

Senatul Statelor Unite a aprobat un proiect numit Programul de Cercetare de Înaltă-Frecvenţă Activ Auroral (HAARP).

Sau altfel spus, HAARP = High Frequency Active Auroreal Research Program – Programul de cercetare asupra frecvenţelor înalte auroreale active.

Proiectul HAARP se clădeşte pe un transmiţător cu un semnal suficient de puternic pentru a transforma aurora boreală (luminile nordului) într-o antenă virtuală, retransmiţând în frecvenţe extrem de scăzute (ELF). Undele ELF trec la mari adâncimi prin pământ, şi sunt perfecte pentru tomografia de penetrare a pământului (EPT). HAARP a fost aprobat de senat pentru a utiliza EPT că să verifice situaţia tratatelor care previn proliferarea armelor de distrugere în masă.

Marina Statelor Unite intenţionează să utilizeze transmiţătorul HAARP pentru a comunica cu submarinele aflate la adâncimi foarte mari. Undele radio ELF penetrează, de asemenea, foarte adânc în mări şi oceane.

Având aurora ca antenă virtuală pentru a retransmite semnalele de la HAARP, marina va fi capabilă să îşi direcţioneze flota de submarine, indiferent cât de adânc sunt ascunse submarinele sau oriunde s-ar afla în oceanul planetar.

Ce ar face o naţiune sau o conspiraţie cu o armă care poate «prăji» mintea umană? Dacă ai putea induce emoţii, frică sau furie, după propriul plac?

Dacă ai controla trupele inamice de pe o zonă întinsă

(teatru de operaţiuni militare), în drum spre o bătălie sau înainte de aceasta?

Dar dacă „ţinta” ar fi oraşe întregi?! Poate chiar întregi continente?!

Dacă poţi programa aurora să redea un mesaj ELF, e posibil să fi creat cea mai puternică maşină de „bio-feedback”.

Creierul uman funcţionează pe aceleaşi unde deosebit de joase pe care emite HAARP. Iar acest lucru oferă posibilitatea operatorilor HAARP să transmită mesajul direct în capetele a milioane de oameni.

HAARP ar putea fi utilizat pentru a produce emoţii la cerere, poate chiar şi pentru a transmite cuvinte, ordine.

Cum ar fi dacă transmiţătorul tău, pe metoda HAARP, sau chiar unul mai puternic ar putea pune gândurile direct în capetele oamenilor? Gânduri precum „predă-te” sau „supune-te”, „sinucide-te”, „ucide”, „faceţi asta” sau „nu faceţi asta”?!

Pe 23 martie 1983, preşedintele SUA, Ronald Reagan, spunea: „Comunitatea ştiinţifică din ţara noastră, cei care ne-au dat armele nucleare, îşi întorc acum marile lor talente către cauza umanităţii şi păcii mondiale, pentru a ne da mijloacele prin care să facem bombele nucleare inoperante şi inutile”.

Această misiune pentru crearea unei tehnologii, a unei arme sau a unui sistem de arme, care ar face războiul atomic imposibil a fost numită oficial Iniţiativa de Apărăre Strategică (SDI).

Conform părerii unor specialişti, SDI a fost elementul din cursa înarmărilor care a dus URSS-ul în colaps.

Presa nu a ezitat să denumească SDI-ul, „Star Wars” după trilogia cinematografică a lui George Lucas.

Cererea preşedintelui Reagan către comunitatea militaro-industrialo-ştiinţifică a lansat America într-una din cele mai mari şi scumpe curse a înarmărilor din istoria umanităţii. Mii de idei au apărut şi sute din acestea au fost şi finanţate. Unele piste de cercetare ale SDI au fost abandonate. Altele, însă, sunt urmărite activ până în ziua de azi.

Nu toate din aceste programe de dezvoltare au loc în laboratoarele armatei.

Unele dintre aceste idei, tehnologii şi aplicaţii creează arme care încalcă tratatele internaţionale.

Altele lezează valorile etice şi morale ale majorităţii americanilor. Intr-un efort de a evita revoltele publice şi condamnarea lor de către societatea americană, unele dintre aceste programe au fost deghizate sub auspiciile ştiinţei civile.

Aceasta este povestea adevărată a unui program militar care pretinde să fie un „nevinovat” proces de cercetare civilă. Se numeşte HAARP. HAARP nu este Science Fiction. Este o realitate potenţial ucigaşă. Când va fi gata, va fi cel mai mare transmiţător de unde pe frecvenţe radio din lume. Va fi „transmitatorul suficient de mare” care va putea realiza efectele menţionate mai sus.

Să nu uităm totuşi cuvintele preşedintelui Dwight D. Eisenhower:

„Ideea dominării elitei intelectuale prin angajare federală, alocaţii de proiecte, şi prin puterea banilor este constantă şi este o problemă foarte serioasă. Totuşi, în aceste

cercetări şi descoperiri ştiinţifice, trebuie să fim atenţi la un pericol la fel de mare şi opus: pericolul ca politica publică să poată deveni captiva unei elite ştiinţificotehnologice.”.

Iar politologul E.B. White adăuga:

Sunt pesimist în ceea ce priveşte rasa umană pentru că este prea ingenioasă pentru binele său. Ideea noastră de a aborda natura este să o maltratăm până ni se supune. Am avea şanse mai bune de supravieţuire dacă ne-am acomoda cu această planetă şi am privi-o apreciativ şi nu sceptic şi dictatorial.

Ideile de mai sus nu erau noi. Cu mulţi ani înaine celebrul fizician Albert Einstein avertiza:

Prin experienţa dureroasă prin care am trecut am învăţat că o gândire raţională nu este de ajuns pentru a rezolva problemele vieţii noastre sociale. Barierele penetrate de cercetare au avut adesea implicaţii tragice pentru umanitate, creând mijloacele pentru propria sa distrugere în masă. Acest lucru, este într-adevăr o tragedie de o tristeţe copleşitoare.

în prezent, conform unor păreri unanime din occident cea mai perfecţionată şi eficientă tehnologie în domeniul războiului este reprezentată totuşi de programul HAARP. Acesta reprezintă un sistem de arme geofizice, strategice şi cosmice de ultimă generaţie care va schimba complet strategia confruntării în domeniul militar şi poate chiar însăşi filosofia războiului.

HAARP – High Frequency Active Auroral Research Program (programul de cercetare asupra frecvenţelor înalte auroreale active) – reprezintă activitatea de cercetare desfăşurată asupra ionosferei, destinată stabilirii

comportamentului ozonului, azotului şi ionilor acestora la bombardamentele radiaţiei solare și cosmice cât și la emisiunea de radiaţii de înaltă (HF) sau joasă frecvenţă (ELF) de pe Pământ.

Acest program ştiinţific are un buget anual recunoscut oficial de 30 milioane de dolari, dar se pare că în realitate finanţarea este mult mai mare. Programul în sine a generat numeroase polemici şi interpretări deoarece deşi desfăşurat de Institutul de Geofizică al Universităţii din Alaska de la Fairbanks (HAARP este cuplat cu unul din cele mai mari computere din lume de tip CRAY-YMP / T 3 D /T 3 E al universităţii Alaska – Fairbanks de la Butrovith Building) titularul de proiect este Departamentul Apărării al Statelor Unite, respectiv U.S Navy şi U.S. Air Force, iar sistemul propriu-zis este situat într-o bază militară aflată lângă localitatea Gakona din statul Alaska, beneficiarul cercetărilor fiind US Space Force.

HAARP este un proiect care utilizează un echipament terestru, format dintr-o reţea de antene. Dintre acestea până în prezent au fost construite 48, la final numărul acestora va fi de 360. Fiecare antenă este alimentată prin propriul său generator și are posibilitatea de a încălzi părţi din ionosferă cu ajutorul puterii undelor radio.

Se prevede construirea unui emiţător de unde de înaltă frecvenţă hiperputernic care să răspundă unor cerinţe ale cercetării ionosferei şi a relaţiei Pământ-Soare-Cosmos în general. Acest instrument este denumit Ionospheric Research Instrument (IRI).

Una din consecinţele acestor experienţe constă în faptul că energia uriaşă de radiofrecvenţă generată (care

constă din amplificarea de milioane de ori a undelor radio) poate distruge orice obiect staţionar sau în mişcare, oriunde s-ar afla şi, în acelaşi timp, poate crea găuri în ionosferă şi „lentile” artificiale care nu numai că facilitează pătrunderea razelor cosmice nocive, dar le şi măreşte puterea de penetrare.

Termenul auroreal provine de la sintagma aurore boreale şi aurore australe şi desemnează zonele în care apar aceste fenomene fizice. Undele de înaltă frecvenţă folosite sunt cele cuprinse între 3 şi 30 MHz, utilizate în navigaţia aeriană şi navală cât şi în diferite programe de radiocomunicaţii internaţionale.

în esenţă, HAARP pare a fi un emiţător de unde de radiofrecvenţă, dar un emiţător al cărui sistem de antene este capabil să concentreze o rază asupra unei ţinte foarte mici cu o putere exprimată în gigawaţi (miliarde de waţi).

Fiecare antenă emite o putere de peste un megawat. Deocamdată, se dau toate asigurările că o astfel de rază este trimisă numai în ionosferă – adică la o altitudine situată între 48 – 600 km înălţime, pentru a studia comportamentul acestui strat protector al planetei împotriva radiaţiei solare şi cosmice.

Cu precădere în timpul zilei radiaţia solară şi cea cosmică izbeşte atomii de oxigen şi de azot şi le smulg electronii de pe straturile superioare. Cu acest preţ atomii încetinesc sau captează radiaţia. în acest timp, electronii smulşi se află liberi în spaţiu. Lupta (interacţiunea) aceasta a atomilor gazelor din ionosferă cu radiaţia solară şi cosmică degajă o foarte mare energie.

La ora actuală, există numeroase teorii privind nu atât

cercetările oficiale desfăşurate în cadrul acestui proiect, cât mai ales obiectivele ascunse sau care nu se spun ale acestui sistem de arme care se anunţă a avea performanţe cu totul ieşite din comun.

Dacă este aşa – şi datele avute până în prezent confirmă această ipoteză – acest sistem va revoluţiona complet arta militară, în general, şi strategia, în special, întrucât este (sau poate fi) primul sistem de arme de valoare universală (prin posibilităţi şi urmări) şi cosmică.

Folosirea HAARP în luptă depăşeşte ceea ce se ştie despre arta confhmtării. Ea se constituie într-o armă care îşi ia muniţiile din cosmos şi din surse de energie proprie. în momentul de faţă, HAARP poate fi privită ca: – armă cu energie dirijată; – un sistem de comunicaţii pentru submarine;

— mijloc de îmbunătăţire a comunicaţiilor intersateliţi şi în/din spaţiul cosmic;

— sursă de raze X pentru planetă; – mijloc de a crea în mod voluntar blackouts-uri electrice (fulgere globulare de mare putere); – armă de război electronic;

— transmisie de putere fără fir după procedeul Tesla; – rază a morţii (un laser cu o putere nemaiîntâlnită), acţionată de la distanţă, descrisă de Nicola Tesla; – mijloc de a detecta extratereştrii în spaţiu; – mijloc de a distruge extratereştrii în spaţiu; – mijloc capabil să creeze explozii comparabile cu cele nucleare;

— armă capabilă să modifice mediul (război geofizic); – armă care poate altera undele cerebrale şi controla gândirea şi comportamentul uman.

Prin intermediul sistemului HAARP armata americană

a reeditat sub o formă mult mai economică, dar mult mai periculoasă şi polivalentă proiectul „Star Wars”, dar cu o mică diferenţă – de data aceasta toate instalaţiile se află dispuse la sol, iar efectele sunt infinit mai mari, în orice mediu terestru şi în spaţiul cosmic.

Numeroşi savanţi şi experţi în armament cât şi deputaţi ai Parlamentului European, se arată deosebit de preocupaţi de dezvoltarea acestui proiect. Unul dintre aceştia expertul în energie Gratan Healy, consilier al OSCE cât şi Magda Haalvoet, deputat şeful Grupului parlamentar al Verzilor din Parlamentul European, au dezvăluit că acest proiect este „arma finală” ce poate duce la sfârşitul civilizaţiei umane, a lumii însăşi.

Cei doi au prezentat un raport în care afirmă că acest tip de armament considerat în stadiul actual neletal („non lethal weaponery”) are consecinţe dezastruoase asupra mediului înconjurător şi mai mult decât atât pune în pericol libertatea individuală şi democraţia (peut mettre en danger les libertes individuelles et la democraţie).

Este evident că avem de a face cu o armă strategică, dar nu este destul de clar dacă aceasta are un scop ofensiv sau defensiv şi împotriva cărui inamic potenţial va fi folosită – afirmau aceştia.

Ionosferă ne protejează împotriva efectelor razelor solare şi cosmice nocive. Ea, ionosferă captează particulele încărcate electric provenite din vânturile şi furtunile solare şi galactice. Această mantie ionosferică este un scut de protecţie, dar ea se poate transforma şi într-o armă teribilă.

Sistemul HAARP se fundamentează pe cercetările lui Bernard Eastlund care 1-a continuat, într-un fel pe Nikola

Tesla care, la vremea lui, a creat curentul alternativ şi curentul trifazic, combătându-1, într-o demonstraţie foarte spectaculoasă pe Thomas Alva Edison (supranumit Vrăjitorul de la Menlo Park – care susţinea curentul continuu).

Tesla a pus la punct un procedeu care permitea să se transporte la distanţă (42 km) cantităţi mari de energie, fără ajutorul unui cablu, prin unde. El a consacrat, de asemenea o mare parte din activitatea sa cercetării „energiei ionosferice" și fenomenelor electromagnetice.

Este și autorul unei teorii care susţinea că Pământul este un conductor uriaş şi sigur prin el trebuie organizat sistemul de comunicaţii. După ce s-a descoperit unda radio s-a renunţat la această idee. Cel puţin pentru moment.

Bernard Eastlund a revenit asupra primelor cercetări ale lui Tesla și le-a adaptat în domeniul energiei electromagnetice. El a obţinut mai multe brevete (numai 12 dintre acestea sunt cunoscute) între 1987 – 1994, care constituie osatura sistemului HAARP şi a tehnologiilor derivate din acesta în materie de armament.

Dar, după cum preciza în noiembrie 1997, Alain Gossens într-un studiu pe această temă, nu Eastlund este beneficiarul studiilor sale (el nici nu mai participă la proiect) ci o societate Apti-Arco un fel de consorţiu petrolier (în Alaska se găsesc cele mai mari rezerve strategice de hidrocarburi ale SUA), în spatele căreia se află, US Navy, US Air Force, US Space Force, de fapt Departamentul Apărării.

Deci, HAARP proiectează în ionosferă un fascicul de unde de înaltă frecvenţă (HF) pentru a studia comportamentul acestui strat protector, mai ales

modalitățile de amplificare a energiei, dar nu numai.

Un astfel de bombardament cu HF are ca efect crearea unei oglinzi virtuale uriaşe care acţionează ca o antenă de emisie. Ea va trimite frecvenţe foarte joase, ELF (extremly low frequency) spre pământ, care la rândul său va crea un fel de uriaş „cuptor cu microunde" într-un loc anume al ionosferei care va distruge în fracţiuni de secundă tot ce intră în el.

De asemenea, se pot crea lentile în ionosferă care să concentreze energia în locul voit și la momentul dorit. În acelaşi timp un astfel de emiţător care foloseşte ca oglindă reflectorizantă ionosferă poate să controleze și să distrugă rapid orice sistem de comunicaţii, de dirijare a rachetelor și aviaţiei, a navelor și grupărilor de forţe.

Oglinda virtuală poate dirija ELF-urile asupra scoarţei terestre, descoperind tot ce se află sub ea până la o adâncime care depășește orice imaginaţie, dincolo de orice performanţă de foraj. Ascunderea sub apă sau sub pământ a armamentelor, resurselor şi altor mijloace nu va mai fi posibilă, pentru că acestea nu vor mai fi nici mascate, nici protejate.

Nu vor mai exista baze subterane secrete care să nu poată fi descoperite și lovite năprasnic. Orice rachetă va fi lovită, oriunde s-ar afla, pe submarin, pe sol, în subsol, în mişcare, în siloz, în stratosfera sau în cosmos.

În acelaşi timp, cine va beneficia de HAARP își va putea ameliora substanţial sistemele de comunicare, inclusiv cu submarinele aflate în submersiune şi foarte departe de baze, adică oriunde pe glob în oceanul planetar.

HAARP poate crea şi un scut protector, dar nu

împotriva razelor solare nocive şi a radiaţiilor cosmice (treaba aceasta o va face ionosferă în continuare, dacă va fi lăsată în pace) ci împotriva oricăror atacuri terestre aeriene, cosmice şi chiar extraterestre. Se aşteaptă foarte mult de la HAARP tocmai de aceea se și investeşte din ce în ce mai mult în acest proiect.

Aceasta este versiunea oficială a proiectului HAARP pe care unii îl consideră un succesor (dar mult mai performant) al războiului stelelor. HAARP arată că utilizarea undelor şi a proprietăţilor lor electromagnetice este o armă excepţională. Americanii au experimentat de-a lungul timpului numeroase proiecte: Argus în 1958, Starfish în 1962, Solar Power Satellite în 1968 și 1978, Space Shuttle Experiments în 1985, Mighty Oaks în 1986, Desert Storm în 1991, Aliate Force în 1999.

În toate acestea, s-a folosit şi ionosferă şi undele electromagnetice pentru a distruge comunicaţiile inamicului, a asigura utilizarea armamentului cu plasmă, cu particule de înaltă energie etc.

Cine va reuşi să controleze straturile superioare ale atmosferei și cosmosul își va impune, fară îndoială, politica și interesele pe Terra. Așa s-ar părea la prima vedere și de aici numeroasele temeri în legătură cu sistemul HAARP.

Acest sistem este considerat un pericol extrem de grav pentru mediu, întrucât intervine în stratul ionosferic protector al planetei, folosindu-1 ca pe o oglindă reflectoare și atacâiidu-1 dinspre pământ. Dar, HAARP oricât de puternic ar fi, nu poate influenţa ionosferă, decât secvenţial şi pentru foarte scurt timp. Nu se poate afirma că HAARP, prin emisiunea de unde HF ar ataca ionosferă dinspre

pământ obligând-o să lupte pe două fronturi.

Cât adevăr se poate ascunde în această afirmaţie deocamdată nu ştim.

Dar, dacă HAARP şi alte emiţătoare puternice de HF se vor înmulţi, s-ar putea ca efectele să fie dezastruoase. HAARP ar putea fi însă o armă climatică foarte puternică, foarte periculoasă şi foarte eficientă. HA ARP ar putea intra în rândul tehnicilor de modificare a mediului în scopuri militare putând fi folosit cu deosebită eficienţă în cadrul războiului geofizic. Unii (a se vedea presa franceză) aruncă deja vina catastrofelor meteorologice din diverse colţuri ale lumii inclusiv din Europa pe seama HAARP.

Nu este exclus ca să se studieze şi experimenteze şi astfel de variante. Este posibil ca, din punct de vedere meteorologic, momentan, să se poată influenţa anumite suprafeţe sau zone strict limitate.

După anul 2000 s-a constatat o amplificare a cercetărilor în domeniul HAARP mai ales după ce CIA a raportat că ruşii, norvegienii şi suedezii au demarat şi ei programe asemănătoare ce s-au bucurat de succes.

în Antarctica au fost reperate în ultimul timp prin satelit instalaţii de tip HAARP unde se studiază fenomenele descrise mai sus în condiţiile aureolelor australe de către alte state.

Dar să vedem în continuare care a fost începutul acestui experiment şi cum s-a ajuns la el.

în 1864, savantul James Clerk Maxwell a publicat un remarcabil articol descriind motivele pentru care un „val” alcătuit din câmpuri electrice şi magnetice se poate propaga (poate călători) dintr-un loc în altul. Acesta este momentul

descoperirii câmpurilor electromagnetice (EM).

Teoria lui Maxwell referitoare la radiaţia electromagnetică (EM) a fost demonstrată de fizicianul german Heinrich Hertz la sfârşitul anilor 1880 printr-o serie de experimente de laborator.

Nu trecuse ultima decadă a secolului XIX, când un om de ştiinţă italian, Guglielmo Marconi, a schimbat aceste teorii şi experimente de laborator în primul sistem practic de telegrafie pentru care a obţinut un patent englez. în 1899, Marconi a valorificat tehnica sa de comunicare la distanţă dându-i utilizări practice şi comerciale.

La experimentul din 12 decembrie 1901, Marconi, care era numit adesea „Tatăl wireless-ului”, a făcut demonstraţia comunicării transatlantice prin primirea unui semnal în St. John’s Newfoundland care a fost trimis din Cornwall, Anglia. Marconi graţie muncii sale de pionierat în folosirea radiaţiilor electromagnetice pentru comunicaţiilor radio a primit Premiul Nobel pentru fizică în 1909.

Demonstraţiile de comunicaţii transatlantice ale lui Marconi au inspirat numeroase experimente private şi comerciale pentru a determina facilităţile noii resurse descoperite, ionosferă. Printre cele mai importante experimente au fost cele făcute de amatorii radio care au arătat că valorile frecvenţelor mai înalte de 2 Mhz pot fi folosite pentru propagarea radio pe distanţe foarte mari folosind ionosferă.

în timp ce societatea noastră a învăţat să folosească proprietăţile ionosferei în diferite feluri în timpul ultimului secol, în prezent este încă o mare provocare studierea fizicii sale, chimiei şi răspunsul său dinamic la influenţa solară şi

radiaţia cosmică.

Straturile înalte ale ionosferei pot fi studiate cu ajutorul sateliţilor. Nivelurile joase sunt sub altitudinile orbitei, dar în acelaşi timp sunt prea sus pentru a fi studiate folosind instrumente transportate de baloane sau avioane care zboară la înălţime.

Multe din teoriile actuale privind ionosferă sunt probabilistice, plecând de la observaţii empirice catalogând efectele ionosferei asupra sistemelor de comunicaţii. Multe informaţii folositoare au fost obţinute folosind rachete (de exemplu, la Poker Fiat Research Range, lângă Fairbanks, Alaska).

Facilităţile cercetărilor active în ionosferă, cum ar fi HAARP, au adus informaţii detaliate care nu puteau fi obţinute în niciun alt fel, referitoare la dinamica şi reacţiile plasmei ce alcătuieşte ionosferă.

Instalaţia Incoherent Scatter Radars (ISRs\ asemănătoare celei care a fost construită la staţia de cercetare HAARP, poate studia de la nivelul pământului, structuri de mărimi mici din ionosferă până în apropierea punctului în care acest instrument poate furniza.

Ionosferă afectează societatea modernă în multe feluri. Agenţiile de ştiri internaţionale cum ar fi Vocea Americii (VOA) şi BBC încă folosesc ionosferă pentru a reflecta semnalele radio spre Pământ astfel încât programele de informaţii şi divertisment pot fi auzite în jurul lumii.

Ionosferă reprezintă o zonă largă de facilităţi pentru comunicaţiile comerciale, pentru legăturile transoceanice folosite de aviaţie, şi pentru comunicaţiile militare cât şi sistemele de supraveghere. Soarele are un efect mare asupra

ionosferei.

Evenimentelor solare cum ar fi exploziile sau descăr-cările în coroana solară pot conduce la un „colaps” global al comunicaţiilor în benzi de unde scurte şi ultrascurte.

Avem un exemplu edificator cu colapsul comunicaţiilor produs în data de 3 august 1997, care arată în ce fel instrumentele de la HAARP pot fi folosite pentru studiul cauzelor fizice ale acestei întreruperi a telecomunicaţiilor.

Semnalele transmise spre şi de la sateliţi în scopul comunicaţiior și navigaţiei trebuie să treacă prin ionosferă. Altitudinile ionosferice sunt concentraţii de oxigen şi azot atomic şi molecule dominante de oxigen și azot. în fizica ionosferei, aceste particule neionizate se numesc „neutrii”. Gazele, la toate altitudinile, oferă protecţie pentru radiaţiile ultraviolete ale soarelui (UV). La cel mai înalt nivel al ionosferei unde a fost găsit nivelul F2 (aproximativ 250 km sau 150 mile), gazele interacţionează cu radiaţia ultra-violetă extremă (Extreme Ultraviolet – EUV).

La altitudini joase (la mai puţin de 30 Km sau 20 mile), mai departe faţă de altitudinea unde HAARP are efecte, gazele interacţionează cu energia joasă UV, creată și sunt absorbite de către stratul de ozon.

în ionosferă, protecţia împotriva radiaţiei ultraviolete se obţine când un atom neutru absoarbe radiaţia venită dinspre soare (un foton), şi devine un ion şi când unul dintre electronii săi este eliberat.

înaintea absorţiei unei radiaţii EUV, avem:

— un foton (EUV);

— un atom de oxigen (un „neutru”)

Fotonul renunţă la energia sa în timpul coliziunii şi

„ajută” unui electron al atomului de oxigen să fie dislocat. Rezultatul:

— niciun foton EUV (a fost consumat la impact);

— un ion de oxigen (încărcat pozitiv);

— un electron (încărcat negativ).

Rezultatul a fost că un neutru (un atom de oxigen) a fost ionizat iar un foton a fost blocat. Acesta este procesul prin care se produce ionizarea.

HAARP a creat un câmp electric extern la nivelul stratului F2. Particulele interacţionează cu un câmp electric doar dacă acestea sunt încărcate (ionizate). Ca rezultat, HAARP afectează doar 0, % din volumul ionosferic în mod direct în timp ce restul a fost deja ionizată de soare. Restul de 99, 8% din gaz în acest volum limitat este în stare neutră şi rămâne neafectat de HAARP.

Ca rezultat, nu va exista un impact produs de HAARP asupra calităţilor protectoare ale atmosferei pământului. Aceasta a fost concluzia referitoare la impactul asupra mediului înconjurător, şi întrebarea a fost studiată cu meticulozitate de experţi în teren pentru admiterea continuării proiectului.

Ne cam îndoim de acurateţea acestei afirmaţii, dar să vedem mai departe…

Este foarte important să înţelegem că volumul de gaz care a fost studiat se schimbă imperceptibil. Calităţile protectoare ale atmosferei supuse HAARP nu se schimbă. E nevoie de câteva instrumente foarte sensibile pentru a observa efectele, iar HAARP are dintre cele mai bune instrumente pentru acest lucru.

în zona geofizicului, folosirea transmiţătorilor de mare

putere, la fel ca cel localizat la HAARP, pentru studierea atmosferei superioare se numeşte „cercetarea activă în ionosferă”. Capacitatea HAARP va fi folosită pentru a introduce o mică cantitate cunoscută de energie într-o zonă din ionosferă specifică cu scopul studierii proceselor fizice complexe care au loc în această zonă naturală de plasmă care e creată în fiecare zi de către soare. Efectele acestei energii sporite sunt limitate la o regiune aflată sub observarea HAARP extinsă pe o rază de la 9 km la 40 km.

Este important de știut că HAARP interacţionează numai cu particule încărcate (ionizate) într-o regiune limitată a ionosferei în funcţie de capacitate. Interacţiunea are loc deoarece o particulă încărcată (electron sau ion pozitiv) va reacţiona într-un câmp electric extern. HAARP nu interac-ţionează cu atomii şi moleculele neutre care reprezintă ma-joritatea cantităţii de gaz din atmosferă.

Când transmiţătorul HAARP – HF este închis la sfârşitul unui experiment, orice efect ionosferic se disipează rapid, devine imperceptibil într-un cadru extins de la fracţiuni de secundă la minute. Cercetările extinse mulţi ani au condus la alte facilităţi ale cercetării ionosferice în jurul lumii, au arătat că acolo efectele rezultate în urma acestei metode de cercetare nu sunt permanente sau de lungă durată. Următoarele secţiuni descriu aceste puncte în detaliu.

Este evident pe o diagramă că ionosferă se supune unei schimbări dramatice în ionizare de la zi la noapte. Nivelul D, spre exemplu, dispare total imediat ce soarele apune. Densitatea de electroni (şi ioni) de la nivelul E scade de la 200 la 1 şi la nivelul FI cu aproximativ 100 la 1.

Pentru toate scopurile practice, nivelele joase dispar în timpul orelor dimineţii deoarece radiaţia solară nu creează ioni noi şi procesul de recombinare reduce cantitatea de ioni existentă. Densitatea particulelor neutre (neionizate), pe de altă parte, nu variază de la zi la noapte.

în timpul cercetării active în ionosferă, o mică cantitate de energie cunoscută suplimentează o regiune specifică la unul din nivelurile ionosferei despre care am discutat în prealabil.

Această intervenţie limitată asupra zonei, va spori în dimensiune, depinzând de frecvenţa de operare şi energia nivelului accesat, de la cel mai mic cu raza de 9 km până la cel mai mare cu raza de 40 km şi poate fi de 10 km în grosime.

Interacţiunile au loc cu particulele ionizate din nivelul respectiv; particulele neutre (neionizate) care întrec ca număr particulele ionizate cam 500 la 1 sau mai mult, rămâne neafectat.

Efectele produse de HAARP în natura sunt termice şi nu sfârşesc cu noi ionizări. HAARP nu poate produce artificial ionizarea din 2 motive:

1. frecvenţa folosită de HAARP este în zonele de frecvenţă înaltă (HF) spectrului. Radiaţia electromagnetică în zona HF este neionizantă opusă ultravioletelor soarelui şi radiaţiilor X ale căror fotoni au suficientă energie pentru a fi ionizante.

2. intensitatea radiaţiei HAARP asupra ionosferei va fi prea slabă pentru a produce ionizarea artificială în timpul interacţiunii particulelor. Densitatea produsă de instalaţia completă nu vor depăşi 3 la 4 mW/cm2, cam 2 grade mai

mult sub nivelul cerut pentru acest proces.

O parte din energia conţinută în undele radio de frecvenţă înaltă transmise de HAARP poate fi transferată spre electronii existenţi sau ioni realizând plasma ionosferei prin procesul numit absorbţie, ceea ce creşte temperatura locală. Ca exemplu, temperatura electronului la înălţimea de 275 Km (punctul maxim al zonei F2) poate fi de 1400 grade K.

Alte cercetări active în ionosferă au arătat că este posibilă creşterea acestei temperaturi cu 30% într-o mică zonă dată în timpul unui experiment.

Regiunea afectată poate temporal avea caracteristici electrice diferite de alte regiuni vecine ale zonei. Instrumentele ştiinţifice senzitive de pe pământ pot fi apoi folosite pentru studierea dinamicii proprietăţilor fizice ale regiunii în detaliu.

Cum electronii (și ionii) dobândesc mai multă ener-gie, temperatura lor creşte, energia lor cinetică creşte iar ei încep să se mişte mai rapid. La nivelul F, aceasta creşte mişcarea sau descreşte densitatea de electroni (electronii se mişcă în regiuni intacte adiacente).

Experienţa altor cercetări active în ionosferă au arătat că densitatea electronilor în regiuni mici, asupra cărora s-a acţionat, poate fi redusă de la 10% la 20%. Această reducere în densitate se poate reprezentată grafic.

Ionizarea naturală la nivelul F poate produce o densitate de electroni și ioni în timpul zilei de 1.000.000 cm”3, adică 0, % din totalul de gaz.

Cercetările (intervenţiile) active în ionosferă folosind transmiţătorul HAARP – HF (interacţionând numai cu

particulele ionizate şi nu cu gazele neutre) reţin această densitate de electroni într-o zonă de 800.000 cm”3. Comparând aceasta cu scăderea densităţii de electroni care are loc natural într-o zonă mare, pe timpul nopţii, o zonă de 500.000 cm’3 sau mai mică, este clar că încălzirea ionosferei nu poate fi aceeaşi ca cea creată natural, chiar şi pe zone mici în mod direct sau prin intervenţie.

Pentru nivelurile ionosferei sub 200 km altitudine, densitatea de electroni poate creşte ca rezultat al încălzirii active datorită proceselor de suprimare şi recombinare. Comparând aceasta cu scăderea naturală care are loc la fiecare răsărit de soare când densitatea de electroni la nivelul E scade de 200 de ori către nivelurile de 1.000 cm”3 aproape în toată emisfera pe timpul nopţii.

Transmisiile HAARP pot interacţiona cu particulele încărcate în ionosferă. Interacţiunea transmisiilor IRI cu ionii poate cauza creşteri temporare în temperatură şi descreşteri ale densităţilor de electroni în ionosferă permanent de la câteva secunde la câteva ore şi posibil continuând pe timpul nopţii polare (iarna).

Schimbările temporare asupra proprietăţilor ionosferei, cauzate de undele radio (IRI), pot fi de mai multe tipuri de magnitudine faţă de schimbările cauzate de variaţiile produse de energia soarelui.

IRI pot transmite unde radio între frecvenţele 2, 8 – 10 MHz. Raza undelor radio transmise ocupă un volum conic de 30 mile în diametru la o altitudine de 300 mile. Undele radio transmise au 3, 3 MW putere, cu puţin mai mult decât undele transmise de staţiile de radio şi televiziune.

Chiar dacă toate transmisiile IRI sunt absorbite de

ionosferă ar putea lua mai mult de 33.000 IRI pe scara HAARP, transmiţând simultan, adică doar 1% din resursa de energie a ionosferei.

Altă modalitate de a arăta vasta diferenţă dintre energia disipată în atmosferă de transmisiile HAARP şi procesele naturale o reprezintă comparaţia dintre împrăştierea puterii în termenii densităţilor puterii. Maxima densitate a undelor IRI poate fi de 30 mW/m2 la 50 mile altitudine scăzând cu 1 mW/m2 la 186 mile altitudine în zona F. în comparaţie, densitatea puterii disipate de auroră poate depăşi 2 W/m\ sau în general de 2000 de ori mai mare decât maxima împrăştiere apropiată de absorbţia transmisiilor HAARP în zona F.

Absorbţia zilnică a radiaţiei solare depăşeşte cu uşurinţă cea mai intensă, la cea mai joasă altitudine (la care acţionează) HAARP de împrăştiere a energiei, o rată de 1 la 10.

Temperatura ionosferei poate fi afectată pe timpul a câteva milisecunde faţă de transmisiile IRI iniţiale. Pe timpul secundelor de iniţializare a transmisiilor IRI temperatura volumului conic afectat al ionosferei va începe să crească.

Magnitudinea temperaturii crescute poate fi o funcţie a puterii şi duratei transmisiei, caracteristici ale transmisiei cum ar fi frecvenţa, şi poate cel mai important, condiţiile ionosferice.

Instalaţiile existente, cum ar fi IRI în funcţiune la Tromsoe, Norvegia, pot creşte temperatura electronilor din zona F pe o arie mică la altitudine, până la 80° F, comparativ cu temperaturile naturale ambientale de la 1340° F la 1727° F.

Temperaturile ridicate datorate IRI se pot întoarce rapid la cotele ambientale de îndată ce transmisiile au luat sfârşit.

întoarcerea rapidă la condiţiile normale poate fi rezultatul împrăştierii surplusului de căldură prin coliziunile electronilor încălziţi cu ionii şi particulele neutre.

în zona F temperaturile se pot întoarce la cotele ambientale în câteva zeci de secunde. La nivelul D temperaturile se pot întoarce spre cotele joase în mai puţin de o milisecundă la finalul transmisiilor.

Schimbările densităţii de electroni pot fi asociate cu creşterile temperaturilor induse de frecvenţă înaltă. Creşterile temperaturii transmisiilor IRI induse vor cauza creşteri în densităţile de electroni la nivelurile D, E şi F sub aproximativ 124 mile faţă de pământ.

Primele două temperaturi sunt dependente de procesele ce afectează densitatea de electroni datorită transmisiilor IRI. Un proces implică recombinarea de ioni şi electroni în molecule neutre (doi sau mai mulţi atomi ficşi), ceea ce formează troposfera şi stratosfera. Temperaturile mari încetinesc rata de recombinare şi sfârşesc printr-o mare densitate de electroni. Al doilea proces implică extinderea ionosferei datorită încălzirii. Extinderea face ca densitatea de electroni să scadă.

Creşterile termale pot fi inhibate şi numărul de electroni recombinaţi poate scădea la nivelurile D, E şi F aproximativ la 124 mile deasupra suprafeţei terestre. Ca rezultat, densitatea de electroni în cadrul volumului conic al razei IRI poate creşte cu 20%. Peste 124 mile deasupra pământului, la nivelul F, creşterea termală poate domina

efectele recombinării şi densitatea de electroni în cadrul volumului conic afectat al nivelului F va scădea.

Densităţile de electroni din ionosferă vor reveni la nivelurile respective după încetarea intervenţiei active electronice în atmosferă. La nivelurile D şi E densităţile de electroni vor reveni imediat la condiţiile normale de îndată ce IRI se întrerupe.

Reducerea densităţilor de electroni induse în cadrul volumului conic afectat la nivelul F poate stagna oriunde de la câteva ore la o noapte polară completă. Oricum, transmisiile IRI induc schimbări temporare densităţilor de electroni din ionosferă ce sunt nesemnificativ comparabile cu schimbările naturale induse.

În ionosferă nu au loc impacte semnificative. Din acest motiv măsurile de atenuare nu sunt necesre.

Instalaţia HAARP pentru intervenţii în ionosferă va reprezenta o facilitate majoră pentru zona Arctică pentru a conduce la cercetări în atmosfera superioară.

Facilitatea constă în două părţi esenţiale:

1. un transmiţător cu antenă de putere mare operând în aria de frecvenţă înaltă (HF). Transmiţătorul este capabil să livreze 3, 6 milioane W spre un câmp de antene consistând din 180 antene dipolare aranjate ca o arie rectangulară, plană;

2. un complet şi extins set de instrumente ştiinţifice pentru observarea atât a ionosferei cât şi a efectelor produse pe timpul cercetărilor active folosind sistemul transmiţător. Randamentul acestor instrumente îl reprezintă transmiterea promptă în timp util prin internet către utilizatorii interesaţi.

Pe timpul cercetărilor active în atmosferă, semnalul generat de sistemul transmiţător este livrat spre antenă, transmis în spaţiu la mare altitudine, şi este parţial absorbit, la o altitudine între 100 la 350 km (depinde de frecvenţa de lucru), într-un mic volum de câteva sute de metri în grosime şi câteva zeci de kilometri în diametru de-a lungul zonei.

Intensitatea semnalului HF în ionosferă este mai mică de 3 mW/cm2, de zeci de mii de ori mai mică decât radiaţiile electromagnetice ale soarelui ce încălzesc pământul şi de sute de ori faţă de orice variaţie normală în intensitate faţă de ultravioletele solare care creează ionosferă.

Micile efecte produse, printre altele, pot fi observate cu ajutorul instrumentelor ştiinţifice sensibile instalate pe HAARP şi aceste observaţii pot aduce noi informaţii despre dinamica plasmei şi noi însemnări despre procesele interacţiunilor solare.

Observatorul lonosferic HAARP foloseşte numeroase instrumente ştiinţifice pentru studiul mediului geomagnetic al pământului şi evaluarea condiţiilor de propagare radio. Aceste instrumente operează continuu, monitorizând şi arhivând variaţiile naturale care au loc zilnic în atmosferă.

în SUA, NEPA (Actul Politic Naţional pentru Mediul înconjurător) a fost publicat ca lege pe 01.01.1970. Prioritatea pentru această lege o reprezintă supravegherea de ansamblu referitoare la mediu pentru mai multe tipuri de proiecte federale cum ar fi autostrăzile, barajele, aeroporturile, testele nucleare de la suprafaţa pământului etc.

Urmând legiuirii NEPA astfel de proiecte sunt subiecte de reverificare, raportând cererile şi activităţile mandatate.

Aceste responsabilităţi sunt adesea uşor transparente pentru publicul larg.

HAARP satisface în principal nevoile Forţele Aeriene şi Forţelor Navale ale Statelor Unite dar deserveşte şi U.S. Space Forces.

în acest sens a fost creat pentru comunicare cu societatea civilă Biroul de Programe HAARP.

Biroul de Programe HAARP este necesar pentru a avea un centru (birou) de legătură pentru Mediul înconju-rător (ELO) educativ și experimental, a cărei singură responsabilitate o reprezintă monitorizarea tuturor aspectelor constructive și operaţionale ale acestui proiect.

Biroul de legătură HAARP a încercat să răspundă întrebărilor și cererilor societăţii civile prin întrevederi independente sau de grup. în plus se ţine legătura permanentă şi oportună în timp util prin site-ul biroului cu cei interesaţi.

Există și o relaţie de cooperare permanentă cu centrele de radioamatori ce primesc periodic sau de căte ori este nevoie comunicări de ordin informaţional și tehnic.

În plus la staţia de cercetare Gakona – Gakona Research Station – se furnizează o serie de facilităţi pentru comunităţile din zonă, studenţi şi elevi.

Toate potenţialele consecinţe cunoscute asupra mediului înconjurător la construirea și operarea cu HAARP au fost studiate intens, investigate şi reverificate, de autorităţi independente. HAARP poate opera numai la niveluri de putere, frecvenţe şi durate ce pot fi revăzute şi aprobate de agenţii specializate stabilite în EIS.

HAARP (The High-frequency Active Auroral Research Program – Programul de Cercetări Active în Atmosferice)

este un program iniţiat de Congres, condus de Forţele Aeriene Americane şi Forţele Navale Americane. Misiunea programului este aceea de a face cercetări la nivelul ionosferei accesibile oamenilor de ştiinţă americani din universităţi, sectorul privat şi guvern.

Această facilitate va fi cea mai avansată din lume şi va atrage oameni de ştiinţă la nivel internaţional şi va concentra eforturi de cercetare şi cooperare Scopul programului este acela de a facilita cercetări care să conducă la experimente asupra fenomenului ionosferic. Informaţiile obţinute din cercetările propuse vor fi folosite pentru analizarea permanentă a proprietăţilor ionosferei.

Nivelul atmosferei pământului numit ionosferă începe de la aproximativ 30 mile deasupra pământului şi se întinde până la 620 mile. în contrast cu nivelurile atmosferei apropiate de pământ care sunt compuse din atomi neutri şi molecule, ionosferă conţine particule încărcate pozitiv şi particule încărcate negativ cunoscute ca ioni şi electroni. Aceşti ioni şi electroni sunt creaţi naturali prin radiaţia solară.

Gazele ionizate din ionosferă sunt diferite faţă de atmosfera neutră apropiată de pământ. O diferenţă majoră este aceea că semnalele radio trec prin atmosfera joasă nedistorsionată, semnalele directe prin ionosferă pot fi distorsionate, reflectate total sau absorbite.

De exemplu, legăturile de comunicaţie de la pământ spre sateliţi pot fi afectate până la pierderea totală în distorsiunea ionosferică. Un semnal radio AM poate uneori reflecta sau ocoli ionosferă şi poate fi auzit la locaţii aflate la sute de mile distanţă de staţia radio sau poate ocoli

pământul în cazul realizării ghidurilor de undă ionosferice; caracteristica de pierdere pe frecvență înaltă (HF) în banda de „unde scurte” este caracteristică pentru interferența cu ionosferă.

Datorită interacțiunii puternice cu undele radio, ionosferă interferează de asemenea cu comunicațiile Departamentului Apărării al US (DOD) și sistemul de supraveghere radar, care depinde de emiterea undelor radio într-o direcție sau alta.

Disturbările ionosferice la latitudini mari pot de asemenea induce curenți puternici în instalațiile radioelectrice, aceasta este cauza multor defecțiuni și incidente neplăcute, înțelegerea acestora și a altor fenomene conexe este importantă pentru menținerea stării de funcționare a instalațiilor radioelectronice.

HAARP trebuie să continue și să extindă eforturile de cercetare asupra proprietăților și potențialelor utilizări ale ionosferei pentru mărirea eficienței comunicațiilor și supra-vegherii radioelectronice. Pentru atingerea obiectivelor pro-iectului de cercetare, HAARP va utiliza în forță transmisiile HF și o varietate de instrumente de observare pentru investigarea evenimentelor naturale și artificiale induse suportate de procesul ionosferic, mărind sau diminuând propagarea undelor radio.

Este de așteptat ca investigațiile conduse de HAARP să furnizeze progrese științifice semnificative în înțelegerea ionosferei. Facilitatea cercetărilor poate fi folosită pentru a înțelege, simula și controla procesele ionosferice care pot altera performanța sistemului comunicațiilor și de supraveghere radioelectronică.

Aceste cercetări pot creşte capabilităţile prezente civile şi ale DOD deoarece aceasta poate determina dezvoltarea tehnicilor pentru domolirea sau controlul proceselor ionosferice.

Aplicaţiile civile ale programului de cercetare pot conduce la îmbunătăţirea comunicaţiilor locale şi globale, cum sunt sateliţii de comunicaţie. Mai mult, şi posibil mai semnificativ este potenţialul noii tehnologii care poate fi dezvoltată printr-o mai bună înţelegere a proceselor ionosferice.

O potenţială aplicaţie DOD a cercetării este de a furniza comunicaţii pentru submarine. Acestea şi multe alte aplicaţii se aşteaptă să mărească tehnologia prezentă a DOD.

Sunt câteva staţii de transmisie localizate în lume care realizează cercetări similare ca cele propuse de HAARP. Oricum, nicio instalaţie, localizată în Statele Unite sau în altă parte, nu are capacitatea de transmitere atât de mare ca să schimbe radical temporal sau total dinamica ionosferei. Cele mai dotate sisteme de transmisie HF care operează în momentul de faţă se găsesc în Rusia şi Norvegia şi au puterea de radiaţie de 1 miliard de W (1 GW).

HAARP este construit pentru a avea ERP cam de 1 GW. Aceasta poate face ca Statele Unite să deţină şi să folosească instrumentul de cercetare ionosferică cel mai eficient din lume.

Programul HAARP a dezvoltat un set larg de instrumente de cercetare ştiinţifică folositoare pentru monitorizarea geofizică şi electromagnetică a suprafeţei pământului. Informaţia disponibilă de la aceste instrumente descrie condiţiile fizice din ionosferă şi magnetosferă care

afectează sistemele de comunicaţie şi navigaţie.

Aceste instrumente servesc unui rol esenţial şi anume de diagnosticare a proceselor desfăşurate în timpul cercetărilor active în ionosferă, furnizând cunoştinţe despre condiţiile ionosferice, în timpul şi după perioadele de cercetare. Informaţiile colectate de la aceste instrumente sunt procesate şi postate pe site, ajutând oamenii de ştiinţă să monitorizeze rezultatele experimentelor în desfăşurare în timp real.

Monitorizând zilnic randamentul acestor instrumente se furnizează baza de înţelegere a corelaţiei dintre condiţiile de propagare radio şi anumite procese geofizice. Produsele disponibile curente pot fi găsite pe pagina web a Universităţii Fairbanks şi a Centrului de Studii Ionosferice de la Gakona care furnizează accesul la câteva dintre aceste rezultate. Toate instrumentele sunt instalate fiecare pe Staţia de Cercetare HAARP sau în alte locaţii din Alaska.

Declaraţii de bune intenţii?! Cine poate ştii cu adevărat chiar fară a lua în calcul Teoria Conspiraţiei, de altfel, la modă mai mult ca oricând…

Fiind unul dintre puţinii europeni şi la momentul când scriu aceste rânduri, singurul specialist român care am ajuns în zona instalaţiilor de la Fairbaks şi Gakona, din Alaska pot spune că încă nu se cunoaște mare lucru despre ceea ce se întâmplă cu adevărat la HAARP!!

Deocamdată nu se cunosc toate aspectele şi implicaţiile legate de folosirea tehnologiei HAARP.

HAARP este un proiect de cercetare care stă, fără îndoială la originea celei mai puternice arme pe care a creat-o vreodată omuL Este o armă a undelor, a cerului şi

Cosmosului

Este, se pare, ultimul mare proiect în acest domeniu, dar care, încă din primele decenii ale mileniului, va aduce mutaţii strategice pe fondul cărora se va modela războiul viitorului

Va fi poate arma supremă a războiului sau păcii, ULTIMA ARMĂ – ARMA FINALĂ.

Secret Stranger Files Nr. 002 – B Autor: dr. Mihaela MURARU-MÂNDREA

OMUL INTEGRAT Spirit, energie, materie, lumină

Teoria Omului Integrat – într-o definiţie metaforică – se referă la existenţa fiinţei umane în univers ca funie energetică şi materială înodată în jurul spiritului „captiv". Sigur că prin „funie" trebuie să înţelegem „coardă care vibrează" (vezi Teoria Stringurilor) plasată în spaţiul cu zece dimensiuni şi nu în tridimensionalul unitemporal în care gândim în acest moment, încercând să trecem peste limitele existenţiale, materiale, în care suntem „coborâţi" pentru un timp relativ.

Aşa-zisa funie vibratorie (de fapt o infinitate de funii, corzi…) trebuie imaginată ca un flux de energie în permanentă concentrare-deconcentrare, închidere-deschidere, în universul energetic plasat în continuum spaţiu-timp la care ne referim atunci când vrem să înţelegem „existenţa". Putem spune, pentru a ne fi mai uşor să definim lucrurile, că ne plasăm în: decaspaţiulconcept. Acesta, este un spaţiu al gândirii umane care admite zece dimensiuni: una temporală (ca un ocean infinit şi nu ca un vector cu sens), trei spaţiale (infinite şi curbate), una intuitivă (care ţine de accesul direct la universul informaţional, modulat şi

vibratoriu, – în spirit) şi cinci senzitive (care se manifestă în fiinţa umană – aterială – prin cele cinci simţuri, ca terminale a unor dimensiuni infinite… derulate în continuum spaţiu-timp).

în interiorul decaspaţiuluiconcept dimensiunea intuitivă (prin gândirea umană) accesează Universul în infinitatea sa în scopul realizării cunoaşterii. Constată că în continuumul spaţiu-timp energia şi materia sunt forme diferite ale aceluiaşi lucru, energia nefiind însă acelaşi lucru cu masa, reprezentând-o însă pe aceasta în raportul dintre spaţiu şi timp. Mai exact energia este egală cu masa înmulţită cu raportul dintre pătratul distanţei şi pătratul timpului E=md2/t2. Deformarea puternică a continuumului spaţiu-timp creează „ecoul de lumină”… viteza luminii… c… E=mc2 (Einstein)… şi iată cum gândirea umană evidenţiază, lumina şi numerele, strălucirea şi ordinea lucrurilor, energia şi materia…

Ne punem problema necesităţii apariţiei fiinţei umane… devenirii ei în ordinea lumii… naşterii ei în trup… Pentru a o integra vom folosi cunoştinţele omenirii din diferite domenii, inovând matematica verticală…

Presupunând că piramida ar fi „Piatra filosofală ” a Lumii şi că în jurul ei ne-am putea realiza construcţiile mentale, că analiza concepţiei pitagoreene asupra problemei raportului limitat-nelimitat a dus la concluzia că „numerele pare exprimă infinitul, iar cele impare finitul”[1], şi considerând că Dumnezeu a zis: „Să fie lumină”[2], desăvârşindu-şi apoi opera în lumină, găsirea Matricei Integratoare Universale şi a Matricei Integratoare Simetrice se situează la intersecţia filosofiei cu ştiinţa deschizând calea

nu numai speculaţiei ştiinţifice ci şi cercetării.

Realizarea Matricei Integratoare Universale

Cele şapte culori rezultate din descompunerea luminii, duc la realizarea unei linii formate din şapte piramide. O

piramidă pentru fiecare culoare şi care văzută de sus arată ca un pătrat împărţit în patru triunghiuri.

Presupunem că: finitul este reprezentat şi construit prin exprimarea numerelor impare şi că numerele prime, care fac parte din mulţimea numerelor impare reprezintă viaţa, respectiv suportul matematic al genezei umane.

Numerotăm în sensul acelor ceasornicului, triunghiurile din cele şapte piramide, începând de fiecare data cu triunghiul din stânga (Fig. 1).

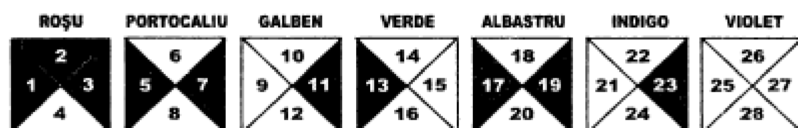

Figura 1

Vom obţine prima linie a MIU3, cu o numerotare de la 1 la 28 şi vom marca cu triunghiuri negre numerele prime.

Vom observa că această linie corespunde ciclului lunar de 28 de zile, ziua a 13-a (număr prim) situată pe pira-mida verde, fiind ziua în care se presupune că ovulul fecun-dat se prinde de membrana uterină. Seria de analogii poate continua ţinând cont atât de culori cât şi de numerele prime.

O sarcină durează 280 de zile, adică 10 cicluri lunare a 28 de zile. Astfel, adăugând încă 9 linii primei, vom obţine un total de 10 linii. Vom marca numerele prime cu triunghiuri negre până la numărul 280, ultimul număr prim fiind 277. Studiind atent matricea obţinută astfel, vom observa că:

— avem de a face cu două MIU a câte 5 linii şi 7 coloane fiecare, delimitarea făcându-se în urma observaţiei că termi-nalele cifrelor din prima matrice se repetă în a doua (ex: 1, 9, 7, 5, 3)

— următoarele MIU se repetă la infinit în acelaşi mod dar având proprietăţi diferite de primele două matrici.

		ROŞU	PORTOCALIU	GALBEN	VERDE	ALBASTRU	INDIGO	VIOLET
M1	L1	2 1 3 4	6 5 7 8	10 9 11 12	14 13 15 16	18 17 19 20	22 21 23 24	26 25 27 28
	L2	30 29 31 32	34 33 35 36	38 37 39 40	42 41 43 44	46 45 47 48	50 49 51 52	54 53 55 56
	L3	58 57 59 60	62 61 63 64	66 65 67 68	70 69 71 72	74 73 75 76	78 77 79 80	82 81 83 84
	L4	86 85 87 88	90 89 91 92	94 93 95 96	98 97 99 100	102 101 103 104	106 105 107 108	110 109 111 112
	L5	114 113 115 116	118 117 119 120	122 121 123 124	126 125 127 128	130 129 131 132	134 133 135 136	138 137 139 140
M2	L1	142 141 143 144	146 145 147 148	150 149 151 152	154 153 155 156	158 157 159 160	162 161 163 164	166 165 167 168
	L2	170 169 171 172	174 173 175 176	178 177 179 180	182 181 183 184	186 185 187 188	190 189 191 192	194 193 195 196
	L3	198 197 199 200	202 201 203 204	206 205 207 208	210 209 211 212	214 213 215 216	218 217 219 220	222 221 223 224
	L4	226 225 227 228	230 229 231 232	234 233 235 236	238 237 239 240	242 241 243 244	246 245 247 248	250 249 251 252
	L5	254 253 255 256	258 257 259 260	262 261 263 264	266 265 267 268	270 269 271 272	274 273 275 276	278 277 279 280

Matricea Integratoare Universală MIU, Figura 2

Obţinerea Matricei Integratoare Simetrice

Prin suprapunerea Matricilor Integratoare Universale se obţine Matricea Integratoare Simetrică, (Figura 3) prima MIS obţinându-se după suprapunerea primelor cinci MIU,

cifra de încheiere fiind 641.

Matricea MIS, prin păstrarea în simetrie doar a cifrelor terminale ale numerelor prime, vine să lanseze ipoteza posibilităţii demonstrării că „tot” ce se întâmplă în Universul Tridimensional unitemporal (U3T) are baza 10 (terminalele simetrice însumate dau 10).

	ROȘU	PORTOCALIU	GALBEN	VERDE	ALBASTRU	INDIGO	VIOLET
L1	2 1 3	5 7	9 1	3	7 9	3	7
L2	9 1	3	7 9	1 3	7	1	3
L3	7 9	1	7	9 1	3	9	1 3
L4	7	9	3	7 9	1 3	7	9 1
L5	3	7	1 3	7	9 1		7 9

Matricea Integratoare Simetrică Figura 3

În ordinea U3T, numerele prime reprezintă fenomenul matematic vertical ce subliniază „căderea în formă”. în condensare, în materie, a fiinţei din transcedental (Figura 4).

MIS nu se mai regăsesc (cel puţin după studiile efectuate până în prezent) la alte tipuri de matrici construite în acelaşi mod.

Primele două matrici (Figura 2) suport ale numerelor 1 – 280 corespund timpului de devenire a fiinţei umane. Cele 10 linii a câte 7 piramide a 28 de numere, corespund celor

10 luni de sarcină a câte 4 săptămâni ori 7 zile fiecare.

Proprietăţile acestor două matrici de început sunt speciale extrăgându-le din totalul celorlalte. Seria de ipoteze ce se poate lansa aici este mare, dintre ele enumerând doar câteva:

1. O matrice (1 – 140) corespunde unui segment de fibrilină de ADN al cărui lungime corespunde unei secvenţe de circa 140 de nucleotide, răsucindu-se în jurul lor4.

2. Problematica:

— Ce reprezintă numerele prime din matrice în raport cu ADN-ul?

— Cum evoluează embrionul uman în primele 2 x 140 zile?

— Ce reprezintă numerele 5 şi 7, din piramida orange LI, pe poziţiile lor, ţinând cont că, la infinit, nu mai apar alte numere prime? Să indice cele 5 linii şi 7 coloane ale matricei, sau modificările cromozomiale ce pot „deforma” sau ucide embrionul uman?

— În ce zile de viaţă ale embrionului se diversifică elementele chimice şi în ce ordine numerică?

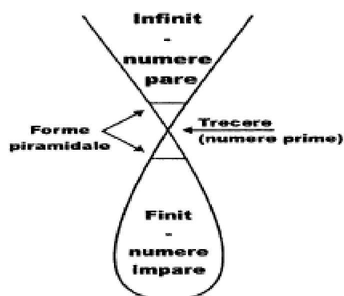

Figura 4

3. Piramida orange LI (cu excepţia numerelor prime 5 şi 7) împreună cu simetrica ei, piramida indigo L5, nu mai primesc până la infinit numere prime. De ce? Să fie aceste două zone, atunci când facem corespondenţa între numerele conţinute în matrici şi zile, două zone letale?

Apoi urmează seria de ipoteze, de „după naştere”, naştere ce se produce pe violet, în a cincea linie din a doua matrice (VL5) şi a 280-a zi de sarcină.

Se poate găsi în funcţie de data naşterii culoarea care corespunde unui individ în orice zi a existenţei sale, el putând fi tratat cu aceasta culoare şi nu numai atât…

De aici intervine partea practică avută în vedere de acest studiu şi care pentru început necesită construirea unui laborator sub formă de piramidă.

Posibilităţile practice sunt foarte mari, seria ipotezelor de asemenea.

Începutul cercetării pentru „această zonă” este făcut. El trebuie înţeles şi consolidat. Odată materializat omul trebuie cunoscut şi îngrijit. Aşa cum arătam mai sus, fiinţa umană se găseşte la intersecţia spiritului cu energia şi materia.

Omul trebuie privit ca un întreg format din reuniunea a trei corpuri. Acestea sunt:

— corpul fizic: care permite funcţionarea fiinţei în tridi-mensionalul spaţial şi unitemporal, având o structură materială bine definită, substanţială, observabilă;

— corpul energetic: care este interferat fizicului, fiind răs-punzător de totalitatea emoţiilor şi manifestărilor mentale şi spirituale ale persoanei dar şi de starea sa de sănătate;

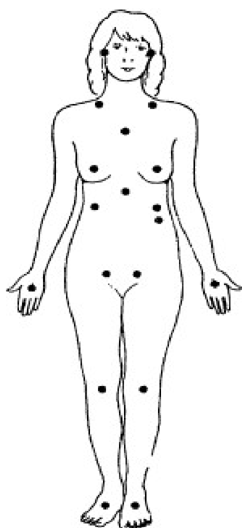
— corpul spiritual: adică, sufletul care în planul interior al ființei, generează conştiința de sine, reprezentând în același timp şi interfaţa cu „lumea conştiinţei universale”.

Corpul energetic

Coipul uman este „animat” (în sensul de însufleţit) printr-un număr de douăzeci şi una de chakre secundare, şi şapte chakre principale, cu toate responsabile de emiterea (chakrele principalele) şi păstrarea (chakrele secundare) aurei energetice a corpului material.

Chakra este un vortex energetic, aflat la intersecţia mai multor canale energetice cu scopul de a recepţiona sau emite energie.

Chakrele secundare sunt puncte energetice responsabile cu buna desfăşurare a activității \ energetice a corpului material, ele primind şi redând informaţii de la ^JJ acesta către mediul exterior şi invers, fiind responsabile în același timp cu menţinerea la parametri maximi de funcţionare a „aurei” în diferite zone ale corpului uman în aşa fel încât aceasta să se păstreze întreagă.

Cele douăzeci și una de chakre secundare

Chakrele principale în număr de şapte, asigură energia şi existenţa noastră pe Pământ. Fiecare chakră emite un strat de protecţie în jurul corpului nostru. Totalitatea acestor şapte straturi poartă numele de: aura energetică a corpului.

Există aparate fotografice special create care pot fotografia persoana şi aura din jurul ei.

Numărătoarea chakrelor principale începe de la nivelul inghinal. Acestea sunt:

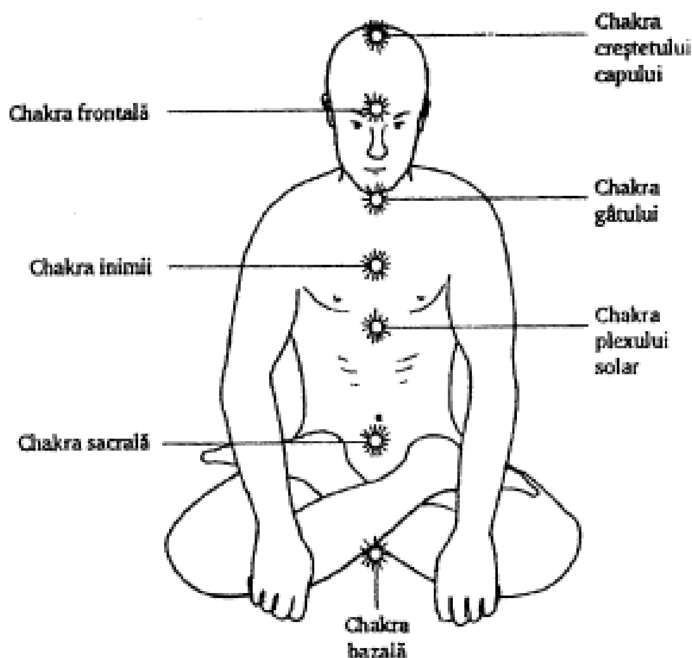
— chakra bazală: la baza cavităţii abdominale. Ea se afla la baza şirei spinării. (La nivelul ei se găseşte şarpele Kundalini)\ (1)

— Chakra frontală

— Chakra inimii

— Cliakra sacrală

— Chakra creştetului capului
— Chakra gâtului
— Chakra plexului solar

Cele şapte chakre principale

— chakra sacrală: este centrul sexului, fiind localizabila aproape de organele genitale. Ea distribuie energia spre celelalte chakre şi vitalizează corpul; (2)

— chakra plexului solar; (3)

— chakra inimii; (4)

— chakra gâtului; (5)

— chakra frontală („celui de-al treilea ochi”): clarvedere, claraudiţie şi altele; (6)

— chakra creştetului capului (coroanei); (7)

Cei care au deschisă chakra frontală (sau a celui deal treilea ochi) au clarvedere, deci pot vedea aura.

Corpul energetic prezintă în afara chakrelor şi o mulţime de canalele energetice (meridianele sau nadisurile) care sunt de natură subtilă şi prin care Lumina (energia, prana) circulă, străbătând întregul corp.

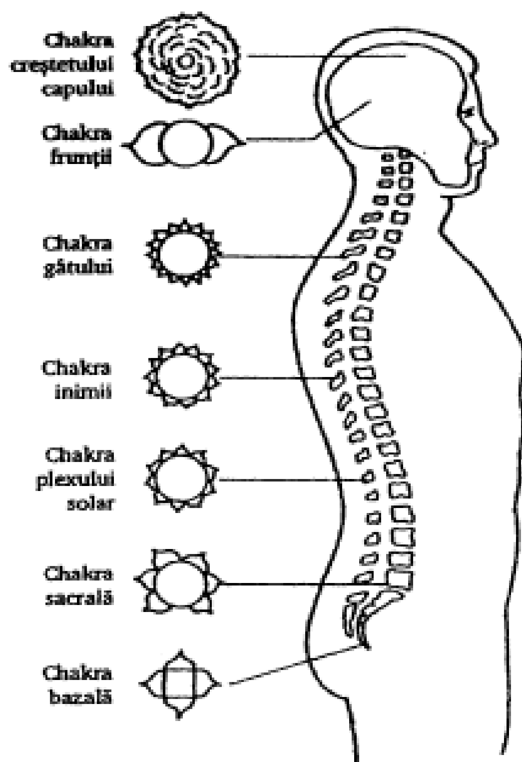
Principalele meridiane, care asigura o legătură între chakrele I-V se numesc IDA, respectiv PINGALA, sau pe scurt canalul IDA-PINGALA.

Canalul stâng, Ida Nadi, corespunde sistemului nervos simpatic stâng şi reprezintă emoţiile, dorinţele, trecutul, aspectul feminin al personalităţii.

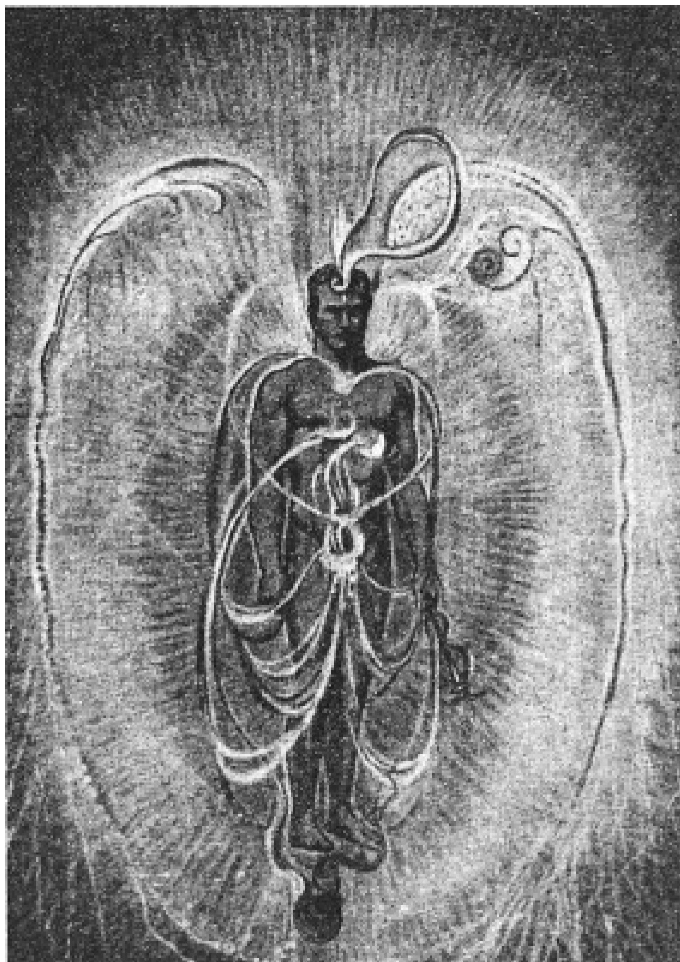
Canalul drept, Pingala Nadi, corespunde sistemului nervos simpatic drept şi susţine activitatea fizică şi intelectuală, planificarea, aspectul masculin.

Canalul central, Sushumna Nadi, corespunde sistemului nervos parasimpatic şi guvernează echilibrul fizic, mental, emoţional şi evoluţia spirituală.

Putem observa în următoarele imagini atât simbolurile chakrelor şi poziţia lor de-a lungul coloanei vertebrale cât şi aura energetică a corpului uman emisă de acestea:

Poziţia chakrelor de-a lungul coloanei vertebrale

Funcţionarea chakrelor

Centrii energetici, numiţi în sanskrită chakre, adică roţi, corespund principalelor plexuri nervoase şi controlează diferite aspecte psihosomatice şi subtile.

Trebuie ştiut că aceşti centri de energie au forma de conuri cu vârful în centrul chakrei. Fiecare chakră, începând

cu sacrala şi terminând cu frontala inclusiv, au câte o proiecţie dorsală.

Altă caracteristică a unei chakre este sensul de rotire. O chakra funcţionează normal din punct de vedere al rotaţiei, atunci când mişcarea se produce în sens contrar acelor de ceasornic (în sens trigonometric).

Atunci când o chakra este închisă, nu funcţionează, iar stratul de protecţie corespunzător lipseşte.

Dacă este activă, dar este slab deschisă, stratul de protecţie generat de chakra este slab şi atunci încep să apară dezechilibrele energetice şi implicit boala.

Îmbolnăvirea şi tratarea corpului fizic

Corpul fizic se îmbolnăveşte atunci când corpul energetic (reprezentat de chakre sau centrii de energie) se afla în dezechilibru. Acesta apare atunci când nu ne îngrijim de sănătatea mentală (griji, probleme, manie, frică, teamă, necredinţă, violenţă, vorbe urâte, băutură etc.) şi nici de suflet (credinţă, iubire etc.)

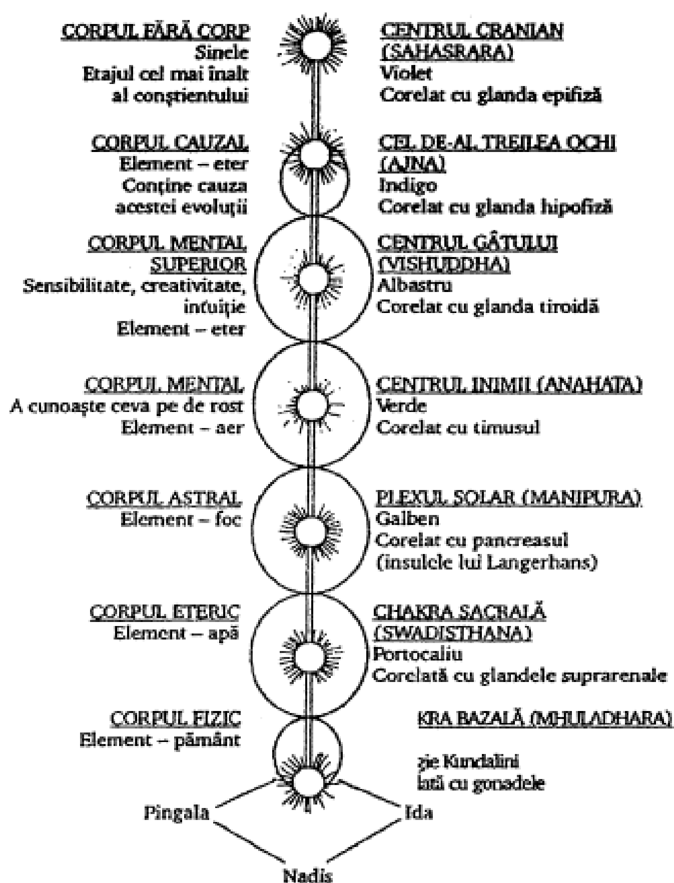
Pentru a însănătoşi corpul fizic prin refacerea corpului energetic, se apelează la medicina energetică: REIKI.

Reiki este o ştiinţă ancestrală care are ca scop refacerea corpului energetic, adică repararea aurei energetice a corpului uman din a cărei reechilibrare decurge refacerea corpului fizic, adică însănătoşirea lui.

Reiki este o ştiinţă care evidenţiază prin rezultatele sale, legătura directă care se produce prin tratamentul energetic, între sistemul chakrelor ca interfaţă a corpul energetic al fiinţei umane şi energia universală, cu sistemul endocrin al corpului material al acesteia.

Trebuie menţionat că o parte din vibraţia energetică folosită, se bazează pe frecvenţa celor şapte culori ale spectrului luminii.

Se poate observa în schema următoare corelarea informaţiilor din planul subtil al „diferitelor corpuri” corespunzătoare chakrelor şi sistemul endocrin al omului scăldat în lumină:

Nadis

Cum decurge tratamentul reiki?

Cele două palme ale terapeutului, unde există cha-krele secundare care emit energia recepţionată în prealabil de către acesta, se aplică, timp de cinci minute, pe rând, chakrelor secundare şi principale ale pacientului primitor.

Tratamentul durează 21 de zile. O şedinţă are o durată de o sută de minute.

Trebuie subliniat că nu oricine poate practica reiki. Aplicatorul trebuie să fie iniţiat în reiki de către un maestru şi să aibă cel puţin gradul I.

Iniţierea în Reiki deschide cele şapte chakre principale, cele două secundare din palme şi cele două secundare de la picioare (depinde de maestrul reiki care iniţiază). O dată deschise aceste chakre, începe schimbarea.

Ca o concluzie, trebuie subliniat:

Corpul energetic învelește coipul fizic şi are 0, 5-1 cm grosime. Ansamblul informaţional care înglobează structural fiecare celulă fizică, se suprapune peste corpul fizic întrutotul remodelându-1 atunci când este necesar, când există cerinţe în acest sens.

Aşa cum am văzut până acum, corpul uman alcătuit în baza unei matematici verticale croite sub forţa celor şapte culori ale spectrului luminii, poate fi energizat sau tratat, atunci când din neglijenţă sau proastă utilizare se îmbolnăveşte, în două moduri:

— folosind energia orgonică din piramidă (prin încărcarea chakrelor expuse la o treime de bază două de vârf acţiunii directe a efectului de piramidă – folosindu-se şi filtre

de lumină colorate în funcţie de chakra expusă) sau,

— folosind energia universală prin reîncărcarea chakrelor de către un practicant reiki.

Amândouă procedurile au rezultate remarcabile, verificate prin experimente incontestabile. Pentru a ilustra acest lucru prezentăm mai jos o serie de experienţe realizate practic pe parcursul a mai mulţi ani.

Practică

Vindecarea „prin aşezarea mâinilor” este arhetipală. Textele sacre sau profane menţionează succese în acest sens din cele mai vechi timpuri. Capacitatea omului de a primi energie de la o sursă universală și de a o trimite mai departe acolo unde este nevoie de ea, ne-a preocupat sub mai multe aspecte.

Mai întâi am observat că „aşezarea mâinilor” acţionează asupra fiecărei persoane într-un mod diferit. Această metodă își face efectul acolo unde este necesar şi mai ales în locul unde este cea mai mare nevoie de ea.

Apoi am observat că se creează un tip de echilibru nou, special, atât la aplicator cât şi la primitor, echilibru care duce la descoperirea şi înţelegerea cauzelor bolilor, sprijină procesele de vindecare, amelioreaza durerile și elimină stresul.

Am constatat de asemnea că această metodă reface echilibrul fizic şi emoţional, îndepărtează gândurile şi sentimentele negative, contribuie la eliminarea stărilor de frică și de supărare. Ea sporeşte creativitatea, ajută şi armonizează dezvoltarea personalităţii şi contribuie la îmbunătăţirea relaţiilor între oameni.

Nu este important aici să arătăm ce nume au primit dea lungul timpului diferitele metode de dirijare şi aplicare a mâinilor pe trupurile fiinţelor care aveau nevoie de acest tip de tratament, pentru ca aici vrem doar să supunem analizei oamenilor de ştiinţă un set de experimente şi rezultatele lor.

Credem că este timpul să ne debarasăm de orgoliul „întâietăţii" în acest domeniu, şi să creem proiecte deschise în care să poată interveni cu explicaţii oamenii de ştiinţă din diferite domenii ale cercetării, cărora să le punem la dispoziţie experimentele şi rezultatele noastre, fiind dispuşi tot odată, să le refacem şi să le „înregistrăm" în prezenţa lor şi a aparatelor pe care le folosesc, în scopul evidenţierii materiale a acestor fenomene evident benefice dar încă neelucidate.

Ar trebui să mai arătăm metodologia comtmă de „punere a mâinilor". Acest gest nu se face la întâmplare. Mâinile se aşază pe chakre (centrii) sau canalele energetice ale fiinţei pe care se lucrează. Atât centrii cât şi canalele sunt evidenţiate în cărţile de medicină orientală şi sunt folosite la o practică terapeutică deja cunoscută şi acceptată: acupunctura.

Vom prezenta patru experimente diferenţiate prin modalităţile de abordare ale subiecţilor, adică: tratament de aproape şi tratament la distanţă, precizând că în unul din cazuri este vorba de un câine.

Primul experiment:

Un cuplu format dintr-o femeie de 47 de ani, V.B. şi un bărbat de 49 de ani, D.B. se aflau într-o dezarmonie extremă. Iniţial am început terapia pentru bărbat şi mă aşteptam ca după trei zile să simt ceva îmbunătăţiri. Când terminam

procedura cu scanarea de încheiere, palmele mele simţeau „ordinea creeată”. A doua zi la scanarea de început, constatam un dezechilibru important. Nu-mi venea să cred pentru că până atunci nu mai întâlnisem un asemenea caz. Constatând că tratamentul meu era zadarnic le-am propus celor doi un efort maxim: 21 de zile de terapie pentru fiecare în parte timp de 100 de minute, cu 20 de poziţii ale palmelor. Au acceptat.

A fost un experiment greu şi pentru mine şi pentru ei, dar rezultatele au meritat efortul.

V.B. era asistentă medicală deci implicit o adeptă a medicinii alopate. Mi-a declarat că ea nu crede în asemenea terapii dar că face acest efort pentru soţul ei care crede. Suferea de insomnie, dischinezie biliară, avea dureri de spate şi stare generală proastă. Când am scanat-o prima oară am constatat că era „vraişte”. închipuiţi-vă un trup bătut de un vânt cu o viteză de 120 de km. la oră: de abia mai stă în picioare, hainele i se desprind de pe corp, fluidele sunt afectate profund – prin fluide înţelegând şi corpul energetic.

S-a întins pe o canapea poziţionată N-S. Am rugat-o să se relaxeze şi să încerce să facă ce îi cer. I-a fost greu pentru început să se concentreze şi să preia fluxul din palmele mele şi nici nu ştiu cât a reuşit pentru că atunci când am terminat a cincea poziţie de la cap deja adormise profund. De atunci i-au dispărut insomniile. După trei zile colabora bine, cu toate că se îndoia încă de puterea acestui tratament. La cele trei poziţii ale palmelor pe abdomen transpiram continuu şi trebuia să beau multă apă. Dezechilibrul era mare. În cea de-a 11 zi, exact la mijlocul perioadei de tratament, la poziţia mâinilor pe ceafă a început să strige să mă opresc pentru că

îi iau tălpile foc. Din clipa aceea am ştiut că va crede în această tehnică de vindecare şi că se va însănătoşi.

Soţul D.B. a conlucrat de la început foarte bine trecând prin fazele şi reacţiile clasice pentru această formă de tratament. În primele zile eliminări multiple de lichide în timpul tratamentului, somn profund după pozițiile de la cap, relaxare totală.

Trebuie să arăt că paralel cu acest tratament i-am învăţat cum trebuie să mănânce şi le-am arătat cum să facă o salată de crudităţi care să conţină „toate culorile” explicându-le că este obligatoriu pentru organism să primească hrană vie, plante verzi şi diferit colorate. Au început să bea peste doi litri de apă pe zi, să asocieze terapii cu lumină, culoare, sunete şi mirosuri plăcute care au rolul de a trezi şi stimula toate simţurile.

21 de zile de tratament au fost pentru mine: grele! Dar rezultatele m-au făcut să uit acest lucru. La un moment dat tatăl soţului, care locuia în Suceava s-a îmbolnăvit şi au trebuit să plece de urgenţă la el. Ca să nu le întrerup tratamentul am mers cu ei. Era foarte important ca fiecare să-şi primească energia direct, timp de 100 de minute pe zi în cele 21 de zile, fără întrerupere. Tatăl a venit cu noi la Bucureşti, s-a internat într-un spital bucureştean, s-a operat, m-am ocupat şi de el şi s-a restabilit complet.

O concluzie trasă din acest caz este că: atunci când un soţ intră în dezechilibru, obligatoriu celălalt îl urmează. Faptul că la început îl tratam doar pe soţ, era inutil. Dormind alături de soţia care se afla în dezechilibru, soţul pierdea energia primită prin tratamentul meu. Totul funcţionează pe principiul vaselor comunicante. Torni fluidul într-un vas şi el

se scurge şi în celălalt, cu care are o legătură prestabilită, ajungând la acelaşi nivel. Cel puţin această lege, a vaselor comunicante, este demonstrată. Mai trebuie demonstrat cum se scurge fluidul pe care îl luăm din univers, prin palmele noastre, către vasul trupului uman.

Al doilea experiment:

O femeie A.L. de 58 de ani. Avea de suportat a doua operaţie la un genunchi. Prima făcută de un medic incompetent i-a adus multă suferinţă şi dezechilibru. M-a rugat să o ajut la a doua operaţie făcută evident de alt chirurg, care a acceptat-o cu greu, fiind furios pe lipsa de profesionalism a primului medic, temându-se în acelaşi timp că nu va putea repara ce stricase celălalt. I-am promis că voi fi lângă ea, de la distanţă şi că al doilea medic nu va mai greşi.

Ştiam spitalul în care se opera. La ora la care începea operaţia m-a sunat fiica sa şi mi-a spus: acum. M-am concentrat pe locul în care se afla spitalul şi pe genunchiul lui A.L. trimiţând un flux de energie şi lumină ca şi când aş fi vrut să luminez sala de operaţie. Am stat în această stare o jumătate de oră, după care m-am destins. Cam după o oră şi jumătate am primit un telefon de la fata lui A.L. care mi-a mulţumit, spunându-mi că totul este în ordine dar că s-a întâmplat ceva curios. Doctoriţa care a operat-o pe mama sa, i-a relatat unei asistente, pe hol, că la această operaţie a avut un sentimentul straniu că în spatele ei se afla cineva care parcă îi ţinea o lumină aprinsă şi îi dirija mâna cu care opera, ne mai simţind instrumentele în mână. Sigur că această relatare m-a speriat puţin. Şi astăzi încerc să-mi explic mecanismul prin care dorinţa şi energia transmisă de mine

au luat forma pe care a simţit-o chirurgul. Se poate specula mult pe această temă dar nu are rost să o fac. Nu a venit încă timpul verificărilor pentru că nu avem tehnologia adecvată.

Al treilea experiment:

Un om la care ţin foarte mult se opera în străinătate, la peste 2000 de kilometri. M-a sunat şi mi-a spus ora la care începe operaţia, ţinând cont şi de fusul orar. Făcusem preparativele de rigoare. Harta Europei, harta ţării respective, harta oraşului cu localizarea spitalului în care se afla cel ce urma să fie operat. De data aceasta pentru că era o distanţă atât de mare am folosit şi direcţionarea energiei cu palmele pe hartă. Am transpirat puternic, am vizualizat lumina albă pe care am direcţionat-o fără probleme. în momentul în care am ştiut că sunt cu o parte din mine acolo am simţit o durere puternică, usturătoare ca o tăietură de cuţit în zona corpului meu care corespundea cu locul în care ştiam că se va practica operaţia. Sigur că m-a speriat acest lucru pentru că m-am temut să nu influenţez în rău operaţia şi era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Mi-am stăpânit reacţia la durere trimiţând în continuare fluxul de energie protectoare. Totul a decurs foarte bine. Dar eu am rămas cu întrebarea: cum a fost posibil să simt incizia făcută de chirurg când pacientul era sub anestezie şi nu simţea durerea, ca să mi-o transmită mie?

Cum putem explica acest lucru?

Al patrulea experiment:

La sfârşitul anului trecut, colega mea M.B. era extrem de abătută. Am întrebat-o ce se întâmplă şi mi-a povestit despre căţelul ei şi suferinţa pe care o are. M-am hotărât pe loc să-i ajut căţelul. Am învăţat-o ce trebuie să facă. Mi-a pus

la dispoziţie o hartă parţială a Bucureştiului, cu zona în care locuieşte indicându-mi cu un punct mare albastru locul exact al apartamentului său. I-am explicat procedura pe care o voi aplica pentru că era foarte important ca să înțeleagă cu precizie lucrurile.

Eu am rămas la serviciu, pentru că ea cunoştea exact locul unde mă aflam. M.B. a plecat acasă. După ce m-a contactat telefonic la ora 19.55, la ora 20.00 am început transmiterea fluxului energetic pentru căţel, folosind mâinile ei ca o prelungire a mâinilor mele. Transmisia am făcut-o ţinând mâinile deasupra hărţii și concentrând fluxul pe punctul albastru de pe hartă, imaginându-mi chipul ei și mai ales parte superioară a capului unde se află al 7-lea centru energetic principal.

Totul a durat 5 minute. M-am temut pentru căţel. Mâinile mi se încălziseră foarte mult, practic îmi ardeau palmele și m-am gândit că această reacţie „termodinamică" ar putea genera un efect necontrolat asupra subiectului.

I-am dat telefon şi am întrebat-o ce face Mutzică. Dormea deja din timpul transmisiei. Eram sigură că am reuşit să-1 restabilesc.

Declaraţia colegei mele M.B.

Cu ceva ani în urmă, căţeluşul meu Mutzică a suferit un accident la piciorul stâng din spate (în zona pulpei aproape de coloană) și în consecinţă a fost supus unor intervenţii chirurgicale. La schimbările de vreme (îndeosebi toamna şi primăvara) este afectat de dureri violente, astfel că nu se poate ridica şi deplasa zile în şir (una – două săptămâni, timp în care refuză să bea apă și să se hrănească).

Intr-o asemenea perioadă plină de suferinţă pentru

Mutzică (începutul lui noiembrie 2007), după 4 zile de la declanşarea crizei, am recurs la metoda de tratament a doamnei MMM interesată la rândul sau de acest nou tip de experiment.

Am căutat și am tipărit o hartă cu amplasamentului blocului, pe care am înmânat-o Dnei MMM şi i-am furnizat explicaţii amănunţite (descriere) legate de amplasamentul apartamentului în bloc şi a camerei în cadrul apartamentului. Am stabilit şi ora (orele 20.00) la care vom face testul, precum şi durata acestuia, de 5 minute. Dna MMM m-a instruit şi mi-a explicat cum trebuia să procedez într-o atare situaţie. La ora 19.55 ne-am contactat telefonic pentru a fi pregătite să începem procedura la ora 20.00.

L-am aşezat pe Mutzică, cu multă atenţie pe o parte, cu pulpa stângă în sus.

La ora 20.00 am alăturat palmele şi le-am aşezat astfel să pot acoperi zona operată.

Am închis ochii și m-am concentrat pentru a obține în „faţa ochilor minţii" imaginea d-nei MMM, concentrată asupra hărţii pe care i-am dat-o, precum şi materializarea „canalului" prin care domnia sa îmi trimetea fluxul de energie, indispensabil lui Mutzică.

Pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară, mai luminoasă și mai strălucitoare am simţit un flux cald care se scurgea prin braţe, dinspre umeri către palme, către zona afectată a căţeluşului. Palmele mi s-au înfierbântat și mi-au transpirat.

Căţeluşul a adormit liniştit, s-a destins, a dispărut starea de crispare. După cele 5 minute am întrerupt procedura.

Căţeluşul şi-a continuat somnul liniştit, destins, preţ de 3 ore. S-a trezit, s-a ridicat singur şi, spre uimirea mea, fară ajutor a sărit sus în pat (o săritură cu înălţimea de 45 cm). îşi revenise complet.

Aspectele prezentate mai sus reprezintă o parte din experienţele mele. Sper ca într-o zi să le pot explica ştiinţific însoţindu-le de rezultate evidenţiate de o aparatură specifică şi performantă. Acum treizeci de ani nu ştiam nimic despre toate aceste lucruri. Am făcut numeroase cursuri cu diferiţi „maeştri" români sau străini, am citit mii de pagini de filosofie, medicină, istorie a ştiinţelor sau religiilor etc., iar în ultima vreme mă ocup de fizică. Toate aceste activităţi sunt în afara profesiei mele, dar reprezintă mai mult decât un „hobby".

Atunci când beneficiem de bucata de pâine pe care o mâncăm, hrănindu-ne, nu ne gândim la tehnologia aplicată pentru obţinerea pâinii. Acelaşi lucru este valabil şi în tipul acesta de terapie. O folosim, ne face bine şi nu ne mai gândim la mecanismele care fac posibil acest lucru.

îmi place să cred, că existenţa unui proiect deschis în domeniul terapiilor complementare, va atrage cercetătorii din diferitele domenii ştiinţifice pentru ca împreună cu experimentatorii să elucideze mecanismele prin care energia universului poate fi dirijată de om.

Cu siguranţă că în toate aceste activităţi va trebui să-1 căutăm pe Dumnezeu.

Doar așa Omul va putea fi considerat integrat!

Bibliografie:

1 Ion Batlan – DIALECTICA ŞI ANTIDIALECTICA LA PRIMII FILOSOFI GRECI Editura ştiinţifică şi Enciclopedică,

București, 1987’, pg 38-39

2 VECHIUL TESTAMENT, Genesa, Lumina, 3

3 Mihaela Muraru-Măndrea – Revista STRING, București, 1995, pg 19-21

4 Mihai Isvoreanu – GENETICA UMANA, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995, pg.3L

Strangers Secret Files Nr.002 – C Anchetă realizată de ziarista Adina Muter

STRANIILE TELEPORTĂRI DIN MUNŢII BUZĂULUI ŞI DISPARIŢIILE DE LA BOZIORU

Munţii Buzăului sunt cunoscuţi în mediile oculte şi în cele foarte „terestre”, mai ales ale armatei, ca regiune unde se manifestă fenomene ciudate: dispariţii de persoane, apariţii de Obiecte Zburătoare Neidentificate, ape vii, izvoare radioactive, defectări ale aparaturii electrice, voalarea filmelor fotografice etc.

Nu este de mirare că în Munţii Buzăului stabilise generalul Ilie Ceauşescu o subunitate cu un caracter ocult, pentru a „puncta” şi antrena soldaţi pentru unitatea de paranormali pe care voia s-o înfiinţeze.

în această incursiune în necunoscut, suntem însoţiţi de o echipă de extrasenzoriali, condusă de cercetătorul Vasile Rudan care, în anii ’80, a efectuat o serie de teste în regiune, la cererea generalului Ilie Ceaușescu.

Cu ajutorul acestor ghizi psihici am descoperit o lume dincolo de noi, pe care localnicii o numesc „Ţara Lua-nei”, o lume a misterelor, a mesajelor ocultate şi a manifes-tărilor paranormale.

Geografia sacră

Munţii Buzăului au fost incluşi, din cele mai vechi

timpuri, în geografia sacră a lumii. Este vorba de o geografie ale cărei coordonate esoterice au fost stabilite în vremurile de dinainte de Marele Potop, când pe Pământ domneau Zeii, după cum ne transmit toate mitologiile lumii, începând cu cea sumeriană, considerată cea mai veche.

Coordonatele respective includeau zone unde se manifestau anomalii magnetice, zone cu potenţial energetic care se manifesta în plan fizic şi spiritual, numite de către experţii în parapsihologic „perimetre energo-informaţionale”.

În astfel de perimetre, se petrec fenomene ciudate, corpul se dematerializează, călătorind în spaţii atemporale sau primeşte – informaţii telepatice de la entităţi necunoscute, iar subsolurile sunt întotdeauna bogate în zăcăminte de mare interes.

Oamenii cu percepţii extrasenzoriale se simt foarte „apăsaţi” de încărcătura energo-informaţională existentă în asemenea zone geografice sacre, de care România este plină. Este suficient să citeşti Dacia preistorică a lui Nicolae Densușianu ca să ai dimensiunile geografiei sacre ale ţării noastre.

Cerul straniu

Zona la care ne referim în acest material este o regiune „sihăstrită”, ce cuprinde comuna Bozioru, cu satul Fisici, cătunui Nucu, până dincolo de Lacul Gotes, zonă întinsă peste culmi străvechi, unde poţi vedea straturile geologice ridicate aproape pe verticală, în urma unor contorsiuni ale scoarţei petrecute în vremuri imemoriale.

Satele și cătunele cu puţini locuitori urmează o linie şerpuită peste culmi sălbatice, unde urșii sunt la ei acasă (iar

urşii de pe aici sunt renumiţi pentru ferocitatea lor).

Peste această zonă se întinde un „cer straniu” care, uneori, capătă o intensitate ce nu poate fi descrisă prin cuvinte, pe care oamenii de ştiinţă o măsoară în grade Kelvin, având valoarea de peste 23.000.

Pentru comparaţie, azurul cerului deasupra marilor oraşe abia depăşeşte 16.000 de grade Kelvin. Avem norocul să observăm cu ochii noştri acest fenomen. Treptat, cerul senin, acel albastru curat ca în zilele frumoase, capătă nuanţe atât de profunde, încât parcă devine un vortex.

Cu cât te uiţi mai mult, cu atât simţi că te absoarbe infinitul. Este ca o vrajă care îţi cuprinde toată fiinţa şi-ţi paralizează toate simţurile, nu mai auzi nimic în jur, iar pupilele se dilată.

Suntem scoşi din această stare de companionii noştri care ne spun zâmbind: „Aţi simţit cum se deschid porţile energetice ale Universului, când toată fiinţa devine spirit”. Cel mai straniu ni s-a părut nouă faptul că eram foarte aproape să ratăm momentul, dacă nu ni s-ar fi atras atenţia fiind preocupaţi să ne uităm pe unde călcăm, prin bolovănişurile cărării.

Secretele din adâncuri

Ne dăm seama cât de uşor este să ratezi un astfel de fenomen, fiind dezobişnuiţi să privim cerul. Cercetătorul Vasile Rudan ne spune că testele extrasenzoriale au rezultate maxime atunci când cerul capătă acea intensitate de peste 23.000 de grade Kelvin, percepţia fiind acută.

În anii ’80, Vasile Rudan a coordonat un grup de copii cărora le testa aptitudinile extrasenzoriale. Aceştia nu conştientizau puterile lor deosebite, participând la teste ca şi

când ar fi fost jocuri normale.

Erau împărţiţi pe grupe, aşezaţi pe anumite culmi şi li se spunea să transmită prin puterea gândului, de la o grupă la alta, diferite informaţii. Aceste transmisii telepatice aveau o mare acurateţe când cerul ajungea la intensitatea maximă.

În plus, ei au indicat cu precizie, tot prin percepţie extrasenzorială, locuri unde se află vestigii antice, fapt ce i-a uimit pe arheologii care fuseseră chemaţi pentru experiment.

De unde ştiau? Percepeau informaţii ca și când pământul le dezvăluia tainele sale.

Aici ar trebui amintită altă coincidenţă stranie cu denumirile oculte ale civilizaţiei sumeriene. „Buzuru” (Bozioru), având ca simbol un triunghi cu baza pe verticală, se referea la un zeu enigmatic „care rezolva secretele din adân-curi”, asociat de unii sumerologi cu un zeu al minelor. Era ca şi când acest enigmatic zeu intrase în „rezonanţă” cu micii cercetători.

Celălalt tărâm

Cu siguranţă, cele mai ciudate fenomene din zonă sunt dispariţiile de persoane. Aceste dispariţii se manifestă în două moduri. Unele persoane au dispărut şi nu au mai reapărut – eveniment relatat de Monitorul de Iaşi, iar altele au dispărut dintr-un loc şi au apărut în altul, după o perioadă de timp, fără să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, după cum reiese din povestirile sătenilor, strânse de profesorul de limba română din comuna Bozioru, Ilie Mandricel.

Despre „celălalt tărâm” care, în unele condiţii, „absoarbe” pe nenorocoşii care se află în preajmă, există

destule relatări cât să merite o cercetare ştiinţifică a fenomenului.

Din punctul de vedere al studiului fenomenelor paranormale (şi ne referim la testele paranormale la care au participat numai oameni de ştiinţă, rezultatele acestora fiind publicate în Enciclopedia Fenomenelor Paranormale de Brian Inglis), teleportarea este „transferul materiei prin materie”, până nu demult un nonsens.

Acest transfer presupune voinţa „cuiva” sau anumite condiţii electromagnetice, obiecte sau persoane dispărând dintr-un loc şi apărând în altul sau pur şi simplu, dispărând în „neant”. Obiectul sau persoana transportată se numeşte „aport”, putând fi încadrată în anumite coordonate fizice, spaţiu, timp, greutate etc.

Teleportarea doamnei Guppy

Anul 1871. într-un imobil din Conduit Street, Lon-dra, se strânsese un grup de oameni de ştiinţă, pentru a parti-cipa la demonstraţiile de teleportare efectuate de mediumuri renumite ale timpului.

Era o adevărată piatră de încercare să se admită că un obiect se poate dematerializa dintr-un loc şi materializa în alt loc. Demonstraţiile erau făcute cu obiecte, care apăreau sub ochii oamenilor de ştiinţă, dar ei se declarau nemulţumiţi, invocând tot felul de „înşelătorii”.

însă, Madame Guppy era să-i dea gata, când a fost dematerializată din casa ei din nordul Londrei şi materializată în sala de şedinţă. Madame Guppy, o femeie corpolentă, i-a privit năucă şi jenată (era în capot) câteva secunde, apoi a fost „dusă” înapoi.

O vizită rapidă, discretă în privinţa scopului, la

domiciliul acesteia a confirmat faptul că era îmbrăcată în acelaşi capot. Nu era conştientă de „călătoria” ei, crezând că avusese o „viziune” provocată de o indigestie.

Straniu era faptul că niciunul dintre mediumurile prezente în sala de testări nu-şi aducea aminte să fi vrut să facă această demonstraţie, dar erau exasperaţi că „aportările” de obiecte nu erau luate în considerare de oamenii de ştiinţă. „Experimentul Guppy” a fost trecut la „iluzionism”.

Brăileni pieriţi în neant

Ţinem să precizăm că vortexul din Bozioru nu are nicio legătură cu experimentele militare supervizate de generalul Ilie Ceauşescu, nimic în comun cu „Experimentul Philadelphia” sau „Proiectul Montauk”, „oculţii” generalului doar profitând de particularităţile zonei pentru a-şi îmbunătăţi performanţele metapsihice.

în această zonă par că se deschid porţi temporale în mod natural, în care oamenii sunt absorbiţi şi uneori este posibil să păţească ce a păţit echipajul de pe USS Eldridge.

O primă referire la astfel de dispariţii face Dan Fodor, în Monitorul de Iaşi. El relatează despre doi brăileni (sursa reporterului i-a cerut să nu le dezvăluie numele) care, în anul 1980, au plecat spre cătunul Nucu, dar, într-un anu-mit loc numit „La Tihărie”, unul dintre ei s-a gândit să facă o urcare pe una dintre stâncile cu forme ciudate din zonă.

Folosind echipamente de alpinism, tânărul a urcat până în vârf, de unde a strigat la prietenul său: „uite ce am găsit!”. S-a aplecat, a ridicat ceva ce părea a fi un lanţ metalic şi… a dispărut. O vreme, cel rămas jos a aşteptat ca prietenul său să termine cu glumele, apoi s-a convins că s-a întâmplat

ceva cumplit. L-a anunţat pe fratele dispărutului care a sosit din Brăila cu o echipă de zece inşi, câţiva dintre ei lucrând în Ministerul de Interne.

Chiar fratele dispărutului a urcat pe stâncă. A găsit şi el lanţul metalic pe care l-a ridicat şi… a dispărut şi el. Nimeni n-a mai îndrăznit să repete „figura”. Cei doi fraţi, căutaţi în zadar prin împrejurimi, n-au mai apărut niciodată.

Enigmatica civilizaţie

Chestionat în privinţa dispariţiei celor doi brăileni, Alexandru Mironov, care fusese de vreo opt ori prin regiune, a ţinut să sublinieze că zona este într-adevăr foarte deosebită şi fară astfel de dispariţii misterioase.

Printre altele, a precizat că această zonă nu este, în primul rând, identificată arheologic, deşi acolo au fost descoperite fragmente de ceramică a unei civilizaţii căreia nu i s-a putut preciza epoca, diferită de vestigiile cunoscute deja din punct de vedere arheologic.

A amintit despre anomaliile magnetice, despre un pisc care atrage toate fulgerele, despre izvoare radioactive şi despre o regiune unde solul este negru, ca şi când, odată, acolo, a ars „ceva”, probabil o construcţie imensă.

Am văzut şi noi stratul gros de sol ars şi o bucată dintrun zid ciclopic, care probabil înconjura întreaga aşezare. în regiunea amintită de A. Mironov, în anii ’80, grupurile de copii telepaţi, conduse de cercetătorul Vasile Rudan, au indicat, prin percepţie extrasenzorială, locurile unde există vestigii.

în acele locuri au fost descoperite urme ale acelei aşezări necunoscute, dar „experienţa” arheologilor nu a mers mai departe de demonstraţiile copiilor, dintr-un dezinteres

imposibil de înţeles. Ce civilizaţie stranie a înflorit oare pe acest „vortex” natural și cum a dispărut ea?

Experimentul Philadelphia în timp, teleportările, cu toate fenomenele fizice care le implică, au fost admise sub denumirea de „manifestări complexe”. în urma testărilor renumitului guru Sai Baba, din Andhra Pradesh, India, care teleporta obiecte fără să se con-centreze profund, s-au observat chiar nişte detalii de „decor” care însoţesc teleportarea, anume că materializarea dă impresia de „aruncare” a obiectului respectiv, de parcă ar fi azvârlit de undeva.

în unele cazuri se aude un zgomot, ca o plesnitură, care însoţeşte teleportarea, iar obiectul este cald, ceea ce demonstrează efortul energetic în timpul materializării. în ceea ce priveşte teleportările de persoane, în afară de „madame Guppy”, nu s-au mediatizat alte experimente.

Evident, dacă nu ţinem seama de „Experimentul Philadelphia”, un proiect ultrasecret al Marinei Americane în privinţa „invizibilităţii”, efectuat în 1943, în urma căruia nava USS Eldridge a dispărut, fiind deschisă o „poartă” în timp, de 40 de ani. Când a apărut, personalul navei era iremediabil „marcat”.

Porţile timpului

Dr. John Von Neumann, un savant în domeniul fizicii şi informaticii, și-a dat seama ce nu a mers bine în „Experimentul Philadelphia”: câmpurile electromagnetice care produseseră invizibilitatea navei afectaseră structura biologică a organismului uman, astfel că membrii echipajului au fost scoşi din punctul lor de referinţă temporală, afectându-le orientarea în timp şi spaţiu. „Aducerea” lor

înapoi a fost posibilă doar când marinarii au conştientizat cărui timp aparţin, dar mulţi dintre ei nu au supravieţuit „prezentului” şi au dispărut până la urmă definitiv. Ulterior, s-a desfăşurat Proiectul Montauk, după numele bazei din Long Island unde dr. Neumann, bazându-se pe rezultatele „Experimentului Philadelphia”, a inventat „scaunul psihotronic”, cu ajutorul căruia un medium reuşea să deschidă „porţi temporale”, călătorind prin tuneluri spiralate care-i absorbea dintr-un loc şi-i azvârlea într-altul.

Din nefericire, aceste experimente n-au fost niciodată recunoscute oficial, de aceea par numai scenarii de filme gen „Stargate”.

România – Ţara paranormală

Ţara Luanei din Munţii Buzăului este o zonă în care se petrec fenomene ciudate, despre care povestesc bătrânii, unde oamenii dispar în „ceaţă” sau sunt „azvârliţi” în alte locuri de o forţă nevăzută.

Specialiştii care au cercetat acest fenomen au remarcat că dispariţiile se produc „natural”, în anumite condiţii fizice, sau par a fi voinţa „cuiva”. Există relatări despre teleportări stranii, toate fiind legate de căutătorii de comori, de parcă ar fi un „zeu” care apără tezaurele sacre îngropate în zonă şi „azvârle” pe cei care se apropie prea mult de ele.

Berbecul” zburător

„Zeii” din mitologia sumeriană aveau o mare predilecţie pentru aur, din care lucrau tot felul de obiecte, ulterior acestea devenind sacre pentru oameni, care le-au inclus în ritualul religios. Multe dintre legendele strânse de profesorul de limba română Ilie Mandricel se referă la comorile ascunse prin munţii din regiune.

Nicolae Densuşianu alocă mai multe capitole din Dacia preistorică acestor comori zeieşti constituite în tezaure sacre, pentru capturarea cărora regii vechimii organizau expediţii după expediţii.

în Ţara Luanei se afla lâna de aur, după care au fost trimişi argonauţii. După tradiţie, „lâna" aparţinea unui „berbece de aur care zbura prin aer, peste pământ şi mare", dăruit de zeul Soarelui unui rege.

Copiii acestuia, persecutaţi de mama vitregă, au luat „berbecele" şi au zburat cu el în ţinutul Colchis, cerând protecţie regelui de aici, Aiete. Poetul Ovidiu localizează ţara lui Aiete de la apus de Marea Neagră până lângă ţinutul sciţilor. Exilat la Tomis, poetul se şi lamentează în privinţa barbarilor care-1 înconjoară, „colchii şi hoardele de meteree şi geţi".

Geţii ştim cine sunt. Colchii şi meteree au lăsat „urme" în Ţara Luanei sub denumirea actuală a satelor Colţi şi Materea, aşezări locuite încă din neolitic, unde se aflâ nişte sanctuare străvechi, păzite cu străşnicie de călugări până în secolul al XlX-lea.

Oamenii spun că aceste sanctuare inscripţionate cu simboluri străvechi sunt adevărate hărţi ale comorilor sacre.

Comorile „juruite".

Legat de dispariţiile de persoane, avem referiri foarte clare în povestirile bătrânilor despre oameni care au găsit tezaure sacre şi au fost azvârliţi din locurile unde au fost desoperite aceste comori, de către „spirite".

Astfel, aflăm că, deasupra fostului schit Gavanele, pe Podul Manciului, oamenii au văzut flăcările ce joacă pe comori. Nefiind pricepuţi în citirea „jocului flăcărilor" s-au grăbit şi au săpat. Comoara de aici era însă, juruită", iar

săpătorilor „le-au apărut spaime, fel de fel de călugări şi draci, care le-au luat minţile şi i-au dus în alte locuri”.

Când şi-au revenit, ei au povestit cum, în timp ce săpau, au apărut spirite, după care s-au trezit departe de locul unde se aflau, de parcă ar fi fost ridicaţi şi aruncaţi de acele spirite ce păzeau comoara.

Şi poate ar mai fi încercat să o caute dacă şi-ar fi adus aminte unde începuseră să sape. „Parcă le luase Dumnezeu minţile”, spun bătrânii.

O altă poveste se referă la un materean, iar despre matereni Ovidiu spunea că apărau „lâna de aur” împreună cu colchii. Povestea noastră spune că „un oarecare Mătăreanu, săpând după o comoară, s-a trezit, după vreo săptămână, departe de acest loc, într-o poiană în pădure, unde l-au găsit oamenii cam zăpăcit la cap”. Acesta uitase şi cine este, era complet derutat.

Incursiune în „Celălalt tărâm ”.

Se observă în aceste povestiri că teleportările par a fi „voinţa cuiva”. Specialiştii care au analizat fenomenul spun că nu este neapărat „voinţa cuiva”. Poate că cei care au îngropat tezaurele sacre în anumite locuri cunoşteau „anomaliile” zonei. Experimentele extrasenzoriale efectuate în zonă în anii ’80 au inclus şi unul mai puţin obişnuit. Unul dintre subiecţii umani, un medium cu aptitudini deosebite, s-a oferit să verifice cu ochii minţii ce se întâmplă cu acele „aspirări” în ceaţa albastră, fiind dus într-un loc unde aparatele indicau o turbulenţă energetică.

El trebuia doar să intre în stare de transă şi să comunice, pe cale telepatică, ce se întâmplă. Spre stupefacţia celor prezenţi, subiectul a dispărut pur şi simplu din faţa lor.

Fiind un experiment militar, panica a fost maximă, mai ales pentru faptul că trebuia să se asigure protecţia participanţilor la experimente. Se temeau că omul a dispărut complet, ca brăilenii, dar el a fost descoperit după aproape o oră, căzut la pământ, incapabil să vorbească, la câteva sute de metri de locul din care dispăruse şi unde îl mai căutaseră cu câteva minute înainte de a fi găsit. Când şi-a revenit, primele cuvinte au fost: „Am venit de Dincolo

Aspirat într-un tunel turbionar

Ceea ce a povestit pare fantastic. A fost aspirat într-un tunel turbionar, gri, la capătul căruia se afla o lumină strălucitoare. „Clasic", s-ar putea spune. Aşa se „vede" şi din starea de comă. Însă este pentru prima dată când cineva explică această lumină strălucitoare.

„Este vorba de o radiaţie luminoasă pe care o apreciez având 300.000 de grade Kelvin". Ar fi fost suficient atât să-i tulbure pe participanţii la experiment. însă subiectul mai avea şi alte „amintiri".

A descris peisajul de Dincolo asemănător cu cel pământean, dar în culori mult mai pure. Şi da, a văzut şi oameni, o femeie şi o fetiţă aidoma ei, ce părea o clonă, un bătrân şi un alt bărbat, cu ten gri, „altfel decât noi".

Straniu, în comparaţie cu aceştia, subiectului i se părea ciudată rasa umană, fară să poată preciza de ce. Nu a putut lua contact cu ei, păreau că rătăcesc fară ţel, pierduţi în timp şi spaţiu. Sau el era cel care se „rătăcise" în timpul şi spaţiul „lor". Subiectul a apreciat trecerea lui prin lumea de dincolo la o fracţiune de secundă şi nu i-a venit să creadă că dispăruse aproape o oră.

Mergând pe ipoteza că acei oameni poate dispăruseră

cândva în „ceaţa albastră” şi nu mai găsiseră calea de întoarcere, au fost chestionaţi sătenii despre dispariţii ciudate. „Sunteţi oameni serioşi sau cum?”, i-a luat la rost o bătrână. „Păi, câte ciudăţenii sunt pe aici, cine să mai ştie!”.

Ţara Luanei, „Poarta lui Dumnezeu”.

Localnicii spun că „Ţara Luanei” este „Poarta lui Dumnezeu”. Are legătură sau nu, un grup de cercetători japonezi au constatat că aici se află al treilea pol energetic al Pământului, ca importanţă primul fiind Vârful Omu.

Legătura acestei zone cu străvechea civilizaţie sumeriană a făcut-o cercetătorul Paul Lazăr Tonciulescu, în cartea sa De la Tărtăria la Ţara Luanei. Am putea adăuga faptul că, în sumeriană, „Luana” se traduce prin „Cei pe care Anu îi păstoreşte” sau, mai prozaic, „oamenii lui Anu”.

Anu fiind zeul suprem la sumerieni, al cărui simbol, al Soarelui, era o cruce cu raze sau o zvastică. în afară de tăbliţele de la Tărtăria cu o scriere protosumeriană (datarea cu C 14 atestă că aşezarea este cu 2000 de ani mai veche decât oraşele sumeriene), ceramica antică descoperită pe teritoriul ţării noastre poartă simbolul zeului Anu.

Aici se cuvine să amintim că „zeii” sumerieni coborâseră pe Pământ cu carele zburătoare şi întocmiseră înainte de Potop dinastia zeilor, care guvernase peste civilizaţia primordială. Reamintim teoria oceanologului american Rob Ballard, conform căreia marele potop rămas în toate mitologiile lumii s-ar fi petrecut în bazinul Mării Negre, care era doar un lac cu apă dulce. Prin ruperea pragului de la Bosfor, apele au inundat toată această regiune, iar lacul s-a transformat în mare. Triburi ale acestei prime civilizaţii au migrat şi înainte de Diluviu, dar după cataclism au „emigrat”

şi zeii, întemeind civilizaţiile de pe malurile Tigrului şi Eufratului,

Indusului şi Nilului. Dar se pare că aici a fost prima „Ţară a oamenilor Anu”.

Din legendele plaiului

Ilie Mandricel este profesor de limba română în comuna Bozioru şi un pasionat culegător de legende din zonă. Domnia sa a strâns un număr impresionant de „povestiri din bătrâni”, pe care se poate structura o bună parte a istoriei „Ţării Luanei”, „basme” de o valoare inestimabilă, redate aşa cum i s-au povestit, respectând particularităţile de exprimare a localnicilor.

Ilie Mandricel ar vrea să publice aceste comori într-un volum intitulat „Din legendele plaiului”, dar, evident, nu găseşte sponsori. Basmele strânse de Ilie Mandricel ne-au fost călăuze atât prin istoria „normală”, cât şi prin „credinţele străvechi şi practicile magice, unde localnicii plonjează în mitologie”, după cum se exprimă profesorul.

Experimentele din Munţii Buzăului – Ceaţa Albastră în urma unor teste experimentale efectuate între 1978- 1981, în regiunea Bozioru, a rezultat că în anumite situaţii când se întruneşte un număr nederminat de factori electromagnetici (geomagnetici, biofizici şi de altă natură) este posibilă dispariţia instantanee a unor persoane.

în această zonă au loc unele fenomene paranormale ce încă nu pot fi explicate prin legile fizicii aşa cum le cunoaştem în prezent. Inexplicabilă este şi „ceaţa albastră”, strălucitoare, cu irizări ciudate, care se manifestă sub formă de cupolă, măsurată cu un dispozitiv pentru radiaţii luminoase şi având 28.000 de grade Kelvin.

Acest fenomen este însoţit de o concentrare a infrasunetelor de foarte joasă frecvenţă (3, 4Hz) şi de un zgomot de fond foarte supărător pentru fiinţele vii. Omul poate avea stare de greaţă, cefalee, simte că îi vibrează toate celulele. în acele momente pot apărea halucinaţii, vizuale şi auditive.

în cazul în care subiectul uman depăşeşte o limită de siguranţă, el poate fi „aspirat” violent în interiorul acelei ceţi albastre, care ia forma unui vârtej relativ orizontal. Doi subiecţi umani voluntari, dintre care un fizician, au descris în mod similar ce li s-a întâmplat în timpul „aspiraţiei”, experimentele fiind făcute la un interval de doi ani.

Apropierea de ceaţa albastră creează o stare de teamă ce se transformă treptat în spaimă incontrolabilă, când subiectul este aspirat cu violenţă într-un tunel energetic turbionar, la capătul căruia se vede o lumină albă, strălucitoare.

Dilatarea timpului în acel tunel energetic, timpul se dilată. Omul este supus unor solicitări fizice şi psihice foarte puternice, simte că se sufocă. La „expulzarea” subiectului uman din tunelul turbionar, cerul este senin, strălucitor, este o linişte totală, omul se simte bine, are senzaţia că se află în stare de imponderabilitate.

Dincolo de starea de bine, subiectul uman este total dereglat. Pierde simţul orientării în teren pentru un interval de maximum două ore, vede peisajul inversat, ca în oglindă şi crede că cei din jurul său nu sunt cum ar trebui să fie. în zona respectivă s-au făcut şi experimente de comunicaţie telepatică, efectuate pe grupe de subiecţi copii, pentru un studiu solicitat de Ministerul Apărării Naţionale.

S-a constatat că în timpul cetii albastre turbionare, comunicaţiile telepatice au o acurateţe de 96-98 la sută în percepţia mesajului. Testele au fost repetate şi în prezenţa unei comisii militare. Fenomenul ceţii albastre este însoţit şi de fenomenul descărcării temporare a pilelor electrice. Nu mai funcţiona dozimetrul pentru raze gamma, nici electromotorul aparatului de filmat.

După disiparea ceţii albastre, aparatele şi-au reluat funcţionabilitatea. Un astfel de fenomen este comparabil cu cel relatat într-un documentar difuzat pe Discovery, despre Triunghiul Bermudelor. Ceaţa albastră este denumită „ceaţă electronică" sau „vârtej electronic", fiind responsabilă de devierea unui avion chiar şi cu 160 de km faţă de ruta iniţială.

Secret Stranger Files Nr. 002 – D Autor: Aurel Constantinescu Severin

ŞTIINŢĂ – PARANORMAL – RELIGIE

IPOTEZĂ PRIVIND FLUIDUL VIEŢII PE TERRA ŞI ÎN COSMOS

Pentru a înţelege mai bine cum s-a ajuns la descoperirea ipotezei privind fluidul vieţii pe Terra şi în Cosmos, voi derula mai întâi filmul care m-a condus la această ipoteză.

în cartea Anatomiştii în căutarea sufletului, autor Constantin Bălăceanu Stolnici, s-a prezentat din antichitate până astăzi, strădaniile învăţaţilor de a încerca să descopere acea radiaţie sau fluid care întreţine viaţa, situându-1 pe acesta în ficat, inimă, creier, în sânge, sau glande, încheind într-un mod pesimist, că ştiinţa nu a reuşit să descopere acest fluid, acest suflet.

Ca urmare, am rămas contrariat de această concluzie, deoarece ştiinţa actuală a făcut salturi spectaculoase descoperindu-se energia atomică şi nucleară şi s-a reuşit să se pătrundă în interiorul celulei descoperindu-se ADN-ul şi compoziţia lui.

De asemenea, parapsihologia a fost pusă la lucru de către americani şi ruşi, folosindu-se de persoanele cu puteri extrasenzoriale, în special clarvăzători.

Pentru a reuşi să încerc să descopăr fluidul vieţii, am început să studiez şi să-mi însuşesc cunoştinţe din fizica atomică, nucleară, genetică şi parapsihologie şi să trag concluziile necesare pe baza experienţelor ce au fost efectuate de marii fizicieni, începând cu radioactivitatea soţilor Curie, cu structura atomului descoperită de Niels Bohr şi de ceilalţi fizicieni care s-au dedicat fizicii nucleare.

începeam o mare aventură de a încerca să descopăr ceea ce iluştrii învăţaţi ai vremurilor şi cei contemporani nu au reuşit. Ce sorţi de izbândă aveam? Măcar o ipoteză plauzibilă şi verificabilă şi aş fi fost mulţumit.

Demersul meu unilateral era o aventură nebunească, sortită de la început eşecului.

Mi-am dat seama că sunt depăşit, am vrut să abandonez şi să las ca fluidul vieţii să fie descoperit de marii savanţi ai lumii, însă simţeam că nu am linişte, că forţe necunoscute acţionează asupra mea şi nu mă lasă să renunţ la această încercare.

Ce aveam eu în plus care să mă poată catapulta spre necunoscutul fluid al vieţii? Acel ceva era o intuiţie dezvoltată care mi-a permis să asociez elemente şi fenomene aparent disparate din cele trei domenii sau din acelaşi

domeniu şi o perseverenţă continuă în faţa numeroaselor concluzii la care ajungeam şi care nu corespundeau scopului propus, trebuind să reiau de foarte multe ori de la capăt, până am ajuns la un rezultat plauzibil şi verificabil.

în fond, toţi oamenii de ştiinţă contemporani şi-au dat seama că există un fluid cosmic care dă viaţă, dar nu-1 puteau determina şi nu-i găseau sursa. Asemenea încercări au făcut în anul 1995 americanii Corneli şi Carl Wieman care au pornit un experiment prin răcirea unui gaz alcătuit din atomi de rubidium la temperatura de 0° absolut, care s-a transformat într-o undă luminoasă – lumină astrală – aşa cum a fost numită de marii iniţiaţi şi care a trăit doar câteva secunde. Acest experiment nu explică cum şi dacă această lumină astrală poate fi considerată fluidul vieţii şi cum poate fi asimilată de către fiinţe.

Potrivit fizicii moderne, fiinţa umană şi fenomenele naturii nu mai pot fi studiate fiecare separat ci numai într-un context dinamic şi interdependent de tot ce ne înconjoară.

Ca atare, Terra şi viaţa de pe ea nu pot fi înţelese decât în strânsă legătură cu sistemul nostru solar şi galaxia din care facem parte.

Trebuie să stabilim de la început că întreg cosmosul este un organism viu al Marelui Spirit – energia Supremă sau Dumnezeu.

Sistemul solar este o copie la nivel macrocosmic a atomului – microcosmos. Soarele este nucleul, iar planetele, electronii acestuia, ca şi în atom.

După descoperirea energiei atomice, fizica modernă a dezvăluit că în soare au loc reacţii termonucleare de bombardare a heliului cu neutronul din soare, heliul se

transformă în hidrogen, rezultând o energie care antrenează sub formă de cuantă, particule de Neutrino.

Prin această reacţie permanentă de transformare a heliului în hidrogen şi invers, materia se transformă în energie, respectiv în Neutrino care este expulzat din soare în eter către planete, împreună cu alte radiaţii ce formează razele solare.

Ce este acest Neutrino, care sunt caracteristicile lui, dacă şi de ce poate fi considerat fluid al vieţii? Particula Neutrino a fost descoperită în anul 1933 de fizicianul Pauli care a constatat o pierdere aparentă de energie în timpul dezintegrării, deducând astfel existenţa acesteia ca particulă fără sarcină.

Existenţa acestuia a fost dedusă şi de fizicianul Enrico Fermi pe baza diferenţei de viteză pe care o prezintă particulele beta la dezintegrarea radioactivă.

Acest Neutrino este definit de fizicieni ca o particulă sau radiaţie stabilă, fară sarcină, fără masă, care poate trece fară obstacole prin orice materie şi din cauză că nu are sarcină şi masă, nu poate intra în interacţii fizice şi chimice şi nici cu undele electromagnetice.

Revenind la fluidul vieţii, acesta, pentru a asigura viaţa cu energia sa, trebuie să nu fie nociv şi agresiv pentru organismele vii, să fie în flux continuu şi îndestulător pentru toate fiinţele de pe pământ.

Neutrino, ca radiaţie, îndeplineşte toate condiţiile ca să fie recunoscut ca fluid al vieţii, ca suflet, ca prană, lumină astrală sau rază cosmică cum a fost denumită de iniţiaţi.

Neutrino pătrunde din abundenţă şi permanent pe toată suprafaţa Terrei, însufleţind toate fiinţele prin

pătrunderea acestuia în celulele vii şi inundă totodată toate oceanele şi trece fară nicio rezistenţă prin toată sfera Terrei asigurându-i viaţă, deoarece şi Terra este vie.

Cum se implică Neutrino ca fluid al vieţii în fenomenul de a da viaţă celulelor?

Funcţia celulelor, multiplicarea acestora, sinteza proteinelor prin care programul genetic este materializat în structuri biologice nu ar putea fi realizate decât şi numai cu ajutorul unui fluid care să permită nenumărate combinaţii dintre nucleotidele din ADN şi aminoacizi. Acest fluid este Neutrino fară de care celulele nu ar funcţiona şi nu ar putea exista.

Una din caracteristicile radiaţiei Neutrino ca fluid al vieţii este că acesta respectă întru totul programul genetic fară să-1 influenţeze, manifestându-se ca o energie neutră. Fluidul vital Neutrino nu poate pătrunde în celule în mod satisfăcător când omul este stresat şi atunci apare nefuncţionarea corespunzătoare a unor organe şi declanşarea bolii.

Fidelitatea fluidului Neutrino şi neimplicarea lui în programul genetic este dată şi de faptul că după ce un picior a fost amputat, neutrino continuă să pompeze energie în spaţiul unde s-a găsit fostul picior.

De asemenea, după moartea fizică a trupului, Neutrino continuă să pompeze energie în spaţiul conturat de fostul trup potrivit programului genetic explicându-se astfel apariţia fantomatică printre noi a celor decedaţi.

Iată, fluidul Neutrino este Sufletul căutat şi negăsit de învăţaţi continuă să trăiască şi după moartea trupului menţinând programul genetic, schimbându-se astfel

percepţia celor 5 simţuri printr-o altă percepţie adaptată şi conţine prin noul trup eteric, filmul întregii vieţi cu caracteristicile ei.

Cum se asimilează acest Neutrino în celule? Clar-văzătorii percep în jurul corpului omenesc nişte cupe de forma unei pâlnii, mici de 1 cm care se învârt rapid ca un vârtej.

Aceste pâlnii nu sunt materiale, ele sunt formate din Neutrino care se află în aşteptare pregătindu-se să pătrundă în celule potrivit programelor celulare ale organelor și glandelor ce aparţin chacrelor sau meridianelor. Aceste pâlnii de energie Neutrino sunt cele mai multe desupra capului (190) deoarece sistemul nervos central solicită cel mai mare consum.

Următoarea zonă este cea dintre ochi, unde se învârt 96 de pâlnii, este zona celui de-al treilea ochi și al contactelor cu lumea de dincolo. La fel se petrece şi cu celelalte chacre care au un număr mai redus de pâlnii ale neutrinului.

Această aşteptare prin nişte pâlnii invizibile a fluidului neutrino, ce se învârt rapid, depinde de posibilitatea de a fi distribuite în celule. Dacă organismul este stresat, unele organe ne trimit impulsuri de respingere a fluidului Neutrino şi atunci acea zonă apare în aura energetică a omului în culori întunecate, iar când starea psihică este bună cererea de neutrino se reflectă în aură în culori vii.

De ce până acum nu s-a putut stabili de către cercetători că radiaţia neutrino este fluidul vieţii? Primul motiv este că neavând sarcină şi nici masă el nu este detectabil cu aparatură electrică şi electronică.

în al doilea rând, pentru a ajunge la concluzia că

Neutrino este fluidul vieţii trebuie să abordezi şi să foloseşti cunoştinţe din domeniul fizicii moderne, respectiv fizica atomică, fizica nucleară, fizica cuantică, genetica şi nu în ultimul rând, fenomenele extrasenzoriale. Una fară alta şi fără o intuiţie deosebită nu te poate duce la o înţelegere a acestui fluid.

Neutrino, ce străbate spaţiile interastrale, este fluid al vieţii pentru toate planetele sistemului nostru solar şi respectiv pentru toate planetele miliardelor de stele.

El a fost emis de soare de la începuturile creaţiei şi de către miliardele de stele şi acolo unde materia a fost restructurată ca să dea naştere la proteine şi la ADN. Ca urmare, Neutrino a devenit fluid al vieţii în tot universul.

Un mare cercetător rus, dr. Vasiliev, afirma că descoperirea fluidului vieţii va echivala ca importanţă cu descoperirea energiei atomice.

Dacă ipoteza mea se va confirma de către cercetătorii din toată lumea, se va deschide o poartă mare spre o nouă înţelegere a vieţii, spre noi dezlegări ale enigmelor existente pe Terra şi în cosmos de natură biologică şi medicală. Terapiile vor fi schimbate radical, medicamentele ori vor dispare, ori vor fi izolate; se vor folosi energii cu care oamenii se vor autovindeca.

O mare parte din enigmele ce s-au lăsat nedezlegate până în prezent, de natura fenomenelor extrasenzoriale, poate primi un răspuns încă de pe acum cu ajutorul minunatului fluid Neutrino.

Am arătat că Neutrino este fluid al vieţii atât în timpul cât trăim cât şi după moartea trupului, până la reîntruparea într-un nou om, preluând cu el toată zestrea informaţională

din timpul vieţii. Deci, el este sufletul trupului condus de spirit.

Un fenomen neelucidat ca mecanism este forţa gândului. Cercetătorii ruşi au descoperit că materializarea gândurilor noastre este dată de conglomeratele microleptonice (electroni, fotoni, bosoni) precum și de radiaţiile energo-informaţionale emise de creier.

Părerea mea este că gândul concretizat într-un mesaj are nevoie de o sursă pentru a-1 formula şi acela este spiritul ca radiaţie energo-informaţională; odată stabilit mesajul în conştiinţa noastră, acesta este preluat de spirit şi el are nevoie de o energie rapidă cu viteza luminii care, pe parcursul distanţei dintre emiţător şi destinatar, să nu poată fi influenţat sau deviat de undele electromagnetice.

Acea energie transportatoare nu poate fi decât Neutrino care este preţutundeni în jurul nosru fară să-1 percepem deoarece nu are masă, se poate deplasa rapid şi nici nu poate fi deviat de undele electromagnetice.

O variantă a gândului este telepatia care are o încărcătură specific sentimentală. Atunci spiritul transmite mesaje celor dragi în timpul vieţii cât şi în momentul morţii, când Neutrino părăseşte celulele. Aşa se explică faptul că în timpul morţii Neutrino, care a preluat energia informaţională din celule a întregului organism, se materializează şi apare ca fantomă la cei apropiaţi chiar dacă se aflǎ la mii de km distanţă. Ora apariţiei sufletului materializat este aceeaşi cu ora morţii, ceea ce dovedeşte că numai Neutrino putea străbate distanţe mari cu viteza luminii, fără să-i opună rezistenţă niciun obstacol.

Unul dintre cele mai enigmatice şi controversate

fenomene este apariţia OZN-lor şi existenţa extratereştrilor.

Toate persoanele care au văzut aceste obiecte zburătoare au afirmat că nu au auzit zgomote, că se deplasează cu viteză mare, apăreau şi dispăreau, emiţând o gamă de culori schimbătoare. Nimeni nu a văzut o figură umanoidă şi nicio navă zburătoare prăbuşită la pământ.

în viziunea mea, noi am fost, suntem şi vom fi vizitaţi de fiinţe extraterestre sub formă de energii inteligente, fară contur umanoid-material.

Pentru a străbate distanţa de mii ani-lumină trebuie să te deplasezi cu viteza luminii sau chiar mai mare ca aceasta.

Singura energie care execută automat şi fidel un ordin venit de la o fiinţă inteligentă, exact ca în emiterea gândului, nu poate fi decât tot Neutrino care dă viaţă pe toate miliardele de planete ale Universului.

OZN-urile nu au combustibil, ele folosesc Neutrino, energia nedetectabilă ce execută fidel ordinele energiilor inteligente.

Spiritele ce nu s-au întrupat şi au evoluat pe trepte superioare de vibraţie au continuat să trăiască pe alte planete ale sistemului nostru solar sau pe planetele cele mai apropiate stelei noastre.

în acest caz, nu mai putem spune că pe planetele sistemului solar nu s-a constatat viaţă. Trebuie să ştim că viaţa în univers nu trebuie văzută materială ca noi oamenii, ci ca energii inteligente nemateriale.

***

în călătoriile mele imaginare prin spaţiul cosmic, în căutarea fluidului vieţii, l-am descoperit pe Neutrino şi am fost pus în faţa unor confirmări ale religiei creştine.

în acest sens, am constatat o similitudine foarte evidentă om-cosmos ca şi creaţie, energie, ceea ce confirmă că Dumnezeu a creat pe om după chipul şi asemănarea sa.

Ca urmare, iată marile similitudini între cosmos şi om:

SPIRIT (DUMNEZEU – MAREA ENERGIE) care a creat miliardele de galaxii

COSMOSUL

— STELELE (sori)-celulele cosmosului (miliarde) SUFLETUL = dat de energia rezultată din reacţiile nucleare din stele

Deci: şi trupul omului şi cosmosul ca trup al spiritului dumnezeiesc, au un spirit, un suflet şi un trup fizic.

— şi cosmosul şi trupul omului este alcătuit la om, din miliarde de celule şi la cosmos din miliarde de „celule”-stele

— şi cosmosul şi trupul omului sunt organisme vii şi trăiesc prin aceeaşi energie provenită din reacţiile termo-nucleare.

— şi stelele şi celulele umane se nasc, trăiesc şi mor, apoi se nasc altele pentru a întreţine viaţa atât a cosmosului cât şi a omului.

În afară de această similitudine dintre om şi cosmos, care confirmă că omul a fost făcut după chipul şi asemănarea sa de către Dumnezeu, apare aşa cum am arătat legătura indestructibilă dintre om şi cosmos, prin faptul că fluidul vieţii Neutrino emană din celula-stea a cosmosului, respectiv soarele nostru şi dă viaţă celulelor omului. Aceasta înseamnă Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Iată că ştiinţa vine să confirme unele prevederi de bază ale religiei creştine. însă la rândul ei şi religia creştină

trebuie să renunţe la unele dogme şi să accepte explicaţiile evidente ale descoperirilor ştiinţei cum este cazul existenţei vieţii şi pe alte planete, deoarece cosmosul este trupul şi creaţia lui Dumnezeu, precum şi recunoaşterea reîntrupării spiritului ca fenomen ce face parte din Programul Divin.

Marele Spirit-Dumnezeu este energia iniţială care a creat prin energia gândului Cosmosul şi a cuprins în programul Marelui Computer Divin, desfăşurarea vieţii Cosmosului şi a vieţii pe planete prin emiterea energiei Neutrino din stelele cărora le aparţin.

Specialiştii astronomi au sesizat că Universul se dilată în continuu cu o viteză foarte mare, depărtându-se galaxiile între ele.

întrebarea este cât şi până când se va dilata Cosmosul? Când urmează să înceapă contractarea acestuia care poate fi lentă sau bruscă? Dacă s-ar face brusc, viaţa pe planete este normal să dispară şi să reapară alta după o nouă reaşezare în urma contracţiei Cosmosului.

***

în programul Divin, aşa cum remarca şi spiritul lui Albert Einstein: „Totul depinde de energie şi de posibilitatea ei de a deveni orice, căci Dumnezeu este cel mai mare secret al universului.”.

Am văzut că viaţa la nivelul macrocosmosului şi la nivelul planetelor, respectiv a Terrei, este dată de suflet şi de spirit – noţiuni care s-au confundat sau au fost explicate în fel şi chip.

Sufletul care este egal cu Neutrino este fluidul sau suflul vital al celulelor tuturor fiinţelor de pe Terra, respectiv şi al animalelor şi vegetalelor care au celule cu ADN.

Sufletul este continuu şi este pompat în celulele fiinţelor potrivit programului genetic atâta timp cât trupul fizic este apt, căci după deteriorarea acestuia, sufletul Neutrino se retrage treptat din toate celulele, trupul se răceşte și moare.

Sufletul Neutrino, după moartea trupului, continuă să pompeze energia lui în continuare pe matricea fostului trup care nu mai există. Locul celulelor materiale care au rămas în trupul neînsufleţit este luat de urma energetică a acestora care nu a dispărut și dau imaginea trupului celui decedat, ca fantomă.

Acest fenomen are loc la toate fiinţele de pe pământ. Așa se explică faptul că dragostea maternă, sexuală şi toate instinctele sunt aceleaşi în tot regnul animal, de aceea ne apropiem de câini şi de alte animale ca de proprii noştri copii.

Nu trebuie să ne considerăm noi, oamenii, animale superioare atâta timp cât suntem animaţi de același Neutrino şi deci trebuie să iubim şi câinii vagabonzi.

***

Ce este atunci spiritul, cu ce se deosebeşte de suflet?

Creaţia umană, ca toate fiinţele, este animată în celule de neutrino şi, după moartea trupului, continuă să trăiască prin energia invizibilă a celulelor rămase după moarte şi care deține caracterul intact al decedatului şi întregul film al vieţii avute.

Aparatul complex al trupului omului, prin intermediul creierului care este un computer de tranziţie, animat de neutrino, este dirijat şi coordonat de spirit, care este o energie veşnică.

Spiritul, folosind neutrino ca energie, programul genetic dirijează viaţa către ţelul propus înainte de reîntrupare. Spiritul foloseşte în acest scop conştiinţa şi subconştientul omului.

Spiritul ca energie veşnică este deţinătorul filmelor din toate vieţile anterioare trăite în diferite timpuri pe pământ. Când spiritul a ajuns la un nivel de vibraţie superior, nu se mai întrupează pe pământ. Când vibraţia spiritului este încă inferioară, spiritul este nevoit să se reîntrupeze.

Când are loc reîntruparea spiritului, acesta preia filmul ultimei vieţi de la suflet, astfel că, spiritul exprimă o valoare dată de plusurile şi minusurile avute în toate vieţile anterioare. Sufletul, după predarea filmului din ultima viaţă spiritului, rămâne fără obiect şi se reintegrează în masa de neutrino existentă permanent.

***

în aventura de cunoaştere, în vederea descoperirii fluidului vieţii, am luat cunoştinţă de o serie de experimente ale unor cercetători, care mi-au sugerat şi alte ipoteze decât cele legate de neutrino. Printre acestea voi enumera:

— percepţia culorilor prin simţul tactil al clarvăzătorilor m-a făcut să ajung la următoarea concluzie: culoarea verde percepută ca neutră, deci, nici rece, nici caldă, este izvorul creaţiei tuturor culorilor. în acest fel, culoarea vegetaţiei este dată de culoarea verde, iar coloritul diferit şi frumos al florilor este dat de verdele care generează culorile, potrivit programului genetic al plantelor;

— proporţia de 78% azot şi 21% oxigen în atmosfera Terrei nu asigură necesarul de oxigen al regnului animal; de asemenea, pentru viaţa ADN-ului este necesar şi un radical

fosfat. Dacă miliardele de celule se refac permanent, de unde îşi procură ADN-ul fosforul pentru alte miliarde de celule? Un cercetător francez, în 1962, a dovedit că organismele vii pot face transmutaţii atomice. Pe această bază am ajuns la concluzia că Neutrino, la nivelul plămânului, la inspirare, ar putea transmuta azotul, în oxigen şi tot el să transforme alte elemente chimice în fosfor;

— memoria este dată, după părerea mea, de către fosforul existent în ADN care, parţial, ar deveni radioactiv, generând în timpul somnului radiaţia alfa.

***

Savantul fizician Kenneth Ford, în lucrarea sa Lumea particulelor elementare, a folosit termeni ca: dansul divin al creaţiei şi distrugerii ce se derulează permanent în eternitate, în atom există particule stabile, cum sunt neutronii şi antineutronii, protonul şi antiprotonul, neutrino şi antineutrino, celelalte particule sunt instabile şi devin după scurt timp alte particule, până ce se obţine o combinaţie de particule stabile. Am ajuns la concluzia că, ceea ce se petrece în dansul cosmic cu particulele, de la stabilitate la instabilitate, se petrece şi pe plan social cu oamenii, care alternează de la război cu perioade de pace, cu revoltă şi nemulţumiri continue.

în încheiere, vreau să arăt că civilizaţia umană, până la sfârşitul acestui secol, din cauza epuizării gazelor, petrolului şi cărbunilor, riscă să se întoarcă la primitivism, dacă oamenii de ştiinţă nu vor descoperi o nouă sursă de energie inepuizabilă.

Cred că oamenii au mai ajuns la nivelul civilizaţiei actuale şi s-au prăbuşit tot din cauza negăsirii unei surse

permanente de energie. Cred, de asemenea, că ea există, dar noi nu o sesizăm, nu o intuim, dar pentru aceasta, vom primi sprijinul entităţilor evoluate ale savanţilor care au trăit pe pământ, deoarece marile spirite nu dorm, ci studiază, pătrund în tainele ascunse ale arhivei universului la care au acces.

Când am pornit să descopăr fluidul vieţii, fie el ipotetic, dar plauzibil, ştiam că-i o nebunie. Dar mai ştiam ce a spus marele fizician britanic Freeman Dyson: «orice speculaţie, care nu pare la prima vedere o nebunie, este fără speranţă».

Sper că, în cazul fluidului vieţii, Neutrino, să fie o nebunie dar cu speranţă…

Această carte (în format digital) se găseşte gratuit pe net. Dacă ai plătit pentru acest PDF, evident, ai luat Țeapă.

Secret Strangers Files Nr. 002 – E Anchetă realizată de ziaristul Sorin Golea

JAFUL DE LA CETATEA SARMISEGETUZA Comorile de la Sarmisegetuza, furate cu hărţi ale statului român în 1993, România demara o amplă campanie de punere în valoare a cetăţilor dacice de la Grădiștea. Un studiu multidisciplinar efectuat la faţa locului a pus în evidenţă faptul că sub ceea ce este acum decopertat există un uriaş ansamblu arhitectonic, un ansamblu militaro-civil compact, cu mai multe nuclee, întins pe o suprafaţă de peste 200 de kilometri pătraţi. Acest oraş îngropat este predacic şi e foarte bogat în aur. Specialiştii români au întocmit nişte planuri de detaliu cu siturile subterane nedecopertate, pe care le-au strâns într-un dosar trimis Ministerului Culturii şi Cultelor.

O copie a planurilor a ajuns însă şi la căutătorii clandestini de comori, care au relaţii puternice în zona clasei

politice. Hoţii ştiu acum cu exactitate unde să caute.

în acest moment ei duc o luptă încrâncenată pentru scoaterea cetăţilor dacice de pe listele patrimoniului mondial, pentru a putea fura în linişte. Vestigiile dacice din Munţii Orăştiei ar putea fi scoase de pe lista UNESCO din cauza proastei administrări. Nu e prima ameninţare de acest fel.

în anul 2003, fostul secretar de stat Ioan Opriş anunţa acelaşi lucru: cetăţile dacice ar putea fi scoase din patrimoniul mondial de valori. Interesant este ca Alexandru Mironov, secretar general al Comisiei Naţionale a României pentru UNESCO, spune că acest lucru nu se poate întâmpla:

„Odată intrat pe listele UNESCO, un obiectiv nu mai poate fi scos de acolo. Ce înseamnă nebunia asta?”. Explicaţia acestei nebunii ne conduce la ipoteza, simplă şi directă, că cineva din România are un interes deosebit pentru radierea cetăţilor dacice din circuitul mondial de valori. Altfel nu se explică…

în mod ciudat, posibilitatea ca vestigiile din Munţii Orăştiei să fie scoase de pe lista UNESCO, merg mână în mână cu deja celebrul scandal al brăţărilor dacice. După cum se ştie, ele au fost găsite în siturile de la Grădiştea de către hoţii de comori şi scoase apoi clandestin din România.

Au ajuns în Statele Unite, unde un colecţionar american de bună credinţă a anunţat oficialităţile că aceste artefacte se comercializează pe piaţa neagră.

Ulterior statul român a recuperat o parte din ele şi a demarat o anchetă. în mod uluitor, numele unor politicieni de calibru, precum Adrian Năstase şi Dan Iosif (Dumnezeu să-1 odihnească!) au fost asociate cu dispariţia brăţărilor. Cei

doi au fost bănuiţi că ar fi intermediat traficarea în ţară a două tezaure sustrase din situl arheologic Sarmizegetusa Regia, respectiv 15 brăţări dacice de aur. Pentru a înţelege despre ce este vorba trebuie să ne întoarcem în timp…

Conform unor informaţii neoficiale, subsolul din zona Grădiştei a fost sondat din satelit de către ruşi pe la începutul anilor ’90. Ruşii vorbeau despre situri antice, dar şi preistorice necunoscute încă în zona Grădiştei.

Coroborând aceste date cu informaţiile unor scriitori antici, care spuneau că dacii au tăiat şi au zidit munţii, Guvernul României a cerut aflarea adevărului. Astfel, între anii 1993 şi 1999, în perimetrul fortificaţiilor dacice de la Grădiştea s-au desfăşurat cercetări pe mai multe discipline, pentru realizarea unui studiu de ansamblu privind zona arheologică.

Cercetările au fost demarate de Ministerul Lucrărilor Publice, Ministerul Culturii şi Ministerul Cercetării. Ele aveau drept scop delimitarea fizică a complexului de fortificaţii prin alte metode decât săpăturile arheologice, şi chiar elaborarea unei strategii de punere în valoare a construcţiilor preistorice de la Grădiştea.

Abia în urma acestui studiu, care să detalieze ce şi unde trebuie săpat, urma să aibă loc decopertarea, restaurarea, conservarea siturilor şi transformarea zonei într-o rezervaţie arheologică naţională, punct turistic de importanţă deosebită, cu protecţie armată din partea jandarmeriei, care urma să oprească ofensiva jefuitorilor de comori.

Rezultatele, care nu au fost date oficial publicităţii, sunt uluitoare. Fortificaţiile nu reprezintă doar cetăţi disparate

aşezate pe culmile munţilor, ci un ansamblu compact, o aşezare militaro-civilă montană, cu mai multe nuclee, întinsă pe o suprafaţă de 200 de kilometri pătraţi. Majoritatea vestigiilor sunt încă acoperite de pământ.

Din comisia formată au făcut parte specialişti pentru detectarea straturilor de profunzime prin magnetometrie, specialişti în probleme hidrotehnice, arheologi, ingineri constructori, arhitecţi şi specialişti în geodezie.

Ceea ce spuneau anticii s-a confirmat. Fortificaţiile sunt deosebit de complexe şi sunt suprapuse, în multe locuri, pe aşezări mai vechi. Pentru a avea o imagine a modului în care s-a lucrat, dăm exemplul grupului format dintr-un geodez şi un specialist în magnetometrie.

Geodezul, regretatul general de divizie Vasile Dragomir, căuta zonele de relief care păreau transformate pentru utilităţi militare. Al doilea instala magnetometrele şi trasa profilul subsolului în zona indicată.

Magnetometrul este un aparat care poate radiografia şi pune în evidenţă elementele din subsol, la adâncimea dorită de operator. în acest caz sondajul a mers până la o adâncime de opt metri. Aşa au fost descoperite construcţiile scufundate în pământ, dar şi incintele subterane care i-au uluit pe cercetători.

Conform datelor din studiu, mega-aşezarea regilor daci este situată pe masivul Sureanu, munte care coboară către est, nord şi vest în Podişul Transilvaniei, între râurile Sebeş şi Strei.

„La început ne-am întrebat cum a fost posibil ca timp de cinci ani dacii să poată ţine piept asaltului unei armate uriaşe, bine înzestrate, cum era cea a romanilor. Mai ales că

era condusă de unul dintre cei mai buni strategi pe care i-a avut Roma vreodată. Răspunsul l-am găsit la faţa locului: folosirea eficientă a terenului printr-un complex militarocivil. Dacii au construit, în primul rând, la poalele muntelui, în nord şi vest, un zid de apărare foarte lung, deoarece sistemul era cel mai vulnerabil în acea direcţie.

Ceva în genul zidului lui Hadrian din Scoţia, lung de 170 de km. în interior, fiecare înălţime a fost terasată de jos în sus. Fiecare terasă, cu lăţimi diferite, era apărata de ziduri. Pe culmi au fost construite una sau mai multe cetăţi fortificate, de diferite dimensiuni.

S-a mers până acolo încât fiecare cvartal al unei aglomeraţii urbane mai mari era la rândul lui apărat de un zid propriu. în studiu, eu numesc «modul» fiecare aglomerare urbană.

Modulul poate fi înţeles şi ca un cartier mai mare, întins pe câteva hectare, al imensei fortificaţii. în acest fel, un modul era aparat de mai multe ziduri dispuse concentric. Distanţele de la o aglomerare urbană la alta sunt mici, în general de câteva zeci de metri.

Distanţele cele mai mari de la un nucleu fortificat la altul nu depăşesc patru kilometri. Fiecare aglomerare are locuinţele şi sanctuarele ei, aşa cum apar şi la Sarmisegetuza Regia, cea cunoscută până acum.

Intre aceste nuclee exista însă numeroase terase amenajate cu urme de locuire străvechi, mai vechi decât perioada dacică clasică. De asemenea, aşezări civile se găsesc peste tot pe văile apelor dintre munţi.

Totul pe o suprafaţă de aproximativ 200 de kilometri pătraţi. întreaga zonă este acoperită de un păienjeniş de

drumuri antice construite foarte interesant. într-o zi am stat mai bine de o jumătate de oră în ploaie pe un asemenea drum să văd ce se întâmplă.

Apa curgea la dreapta şi la stânga, dar nu şi pe drum, atât de bine este făcut sistemul de drenaj de sub ele. Singura breşă a sistemului de fortificaţii a fost neglijarea laturii sud-estice, considerându-se că panta abruptă a muntelui e un obstacol natural suficient.

Această neglijenţă a fost fatală dacilor. împăratul Traian a urcat cu trupele chiar pe acolo şi a atacat apoi fortificaţiile de sus în jos, ne-a spus regretatul general Vasile Dragomir.

Cea mai importantă descoperire din Munţii Orăştiei o reprezintă incintele subterane. în zona numită Vârtoape, pe o suprafaţă de aproximativ patru kilometri pătraţi există 75 de gropi conice, de diferite dimensiuni, unele cu diametre de până la 70 de metri.

Aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele precum camerele unei locuinţe. Este vorba de incinte naturale modificate de mâna omului. Multe dintre ele comunică cu platou) de deasupra prin drumuri antice. De la aceste incinte pleacă mai multe tuneluri către munţii din apropiere, unele parţial prăbușite.

Unul merge chiar către sanctuarele din Sarmisegetuza Regia, unde, de asemenea, au fost detectate cateva incinte subterane. în urma măsurătorilor a rezultat că în zona Vartoape şi în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare, construcţi cu o vechime mult mai mare decât cele de la

Sarmisegetuza.

Conform studiului întocmit, acest oraş subteran şi construcţiile de la suprafaţă, mult mai numeroase decât cele de la Sarmisegetuza Regia, au constituit centrul fortificaţiilor, cu alte cuvinte centrul mega-oraşului regilor daci, sau al cui va fi fost mai înainte. Arheologii din zonă au fost, şi sunt, mai puţin entuziaşti în legătură cu această descoperire şi mai reţinuţi în declaraţii.

„Pe Culmea Vârtoapelor se află o întinsă aşezare dacică, iar culmea, stâncoasă, calcaroasă, e împânzită de mici grote care uneori iau aspectul unor peşteri. Pe micile platouri de la gura câtorva au fost descoperite fragmente ceramice dacice", susţine arheologul Ioan Glodariu, muzeograf la muzeul din Deva. Acesta consideră că terasele și cetățile erau dens populate pe vremea dacilor.

Mai mult, fiecare terasă locuită era aprovizionată cu apă, atât locuinţele, cât şi atelierele de fierărie, prin conducte care captau izvoare de la distanţe apreciabile. Foarte interesant este faptul că aceste conducte de apă subterane aveau, din loc în loc, chiar decantoare.

Dosarul cu planurile siturilor antice nedecopertate, găsite de echipa specială de cercetători, a fost multiplicat în patru exemplare, care au fost trimise la MLPAT, Institutul Pro Domus, Ministerul Culturii și UNESCO.

Alexandru Mironov a inclus cetăţile pe listele UNESCO. Urma să se iniţieze o amplă campanie de săpături arheologice şi să se realizeze un centru turistic excepţional. Programul a fost însă stopat, iar copii ale dosarului cu hărţile siturilor au ajuns la hoţii de comori. Astfel reuşesc aceşti hoţi să meargă la punct ochit, punct lovit, pe un teritoriu atât de

mare.

Singurul impediment în calea acestora este acum UNESCO, care e cu ochii pe siturile de la Grădiştea. De aceea se tot lansează ideea, de origine românească, cum că cetăţile vor fi radiate din patrimoniul mondial.

„Nu se scoate niciun obiect UNESCO de pe liste. Asta e o prostie. Sigur cineva încearcă să vândă şi Sarmisegetuza. Asta e singura explicaţie”, este de părere Alexandru Mironov. Rămâne însă o întrebare extrem de importantă: cine le-a dat hoţilor planurile secrete ale complexului şi, implicit, planurile comorilor de la Sarmisegetuza?

Din analiza ulterioară a datelor a rezultat că cea mai mare parte a acestei aşezări, uriaşă pentru antichitate, a fost construită înainte de perioada dacică. Mai mult, comorile căutate acum de hoţi au fost îngropate înainte de perioada clasică a civilizaţiei dacice.

Lucru deductibil prin logica comună: dacă romanii cuceritori au strâns tot aurul găsit la faţa locului, de ce se mai găsesc comori de ordinul zecilor de kilograme în această zonă?

ANEXA*1

Motto:

Rezistenţa opusă unei idei noi este proporţională cu pătratul importanţei acelei idei.

Bertrand Russel

SPRE UN CADRU MAI CUPRINZĂTOR AL ŞTIINŢEI?

Studiu de caz cu prof. John Mack, explorând răpirile OZN

Un profesor de psihiatrie de la Harvard şi OZN-urile

John E. Mack, M.D. profesor de psihiatrie timp de peste

douăzeci de ani la Harvard Medical School, fost di-rector al secţiei de psihiatrie al spitalului din Cambridge al acestei universităţi şi laureat al Premiului Pulitzer, a exa-minat, începând din 1990, în cabinetele sale din Cambridge şi Boston, peste două sute de persoane care susţineau că au fost răpite de OZN-uri.

Iniţial, Mack era convins că rapoartele despre răpiri OZN ascundeau înşelătorii sau o boală mintală. Spre surprinderea sa, el a constatat că victimele păreau sincere şi erau sănătoase, mintal şi emoţional. Fenomenul opera ca şi cum aceste experienţe ar fi avut loc în mod real, deci nu ca în cazul bolilor psihice, al viselor, al fantazării sau al unor traume.

în relatările pacienţilor se repetau aceleaşi detalii, câteva zeci, în timp ce alte detalii, pe care cultura populară le asociază de regulă cu extratereştrii (armele laser, roboţii etc.), nu apăreau niciodată. Unele date au fost obţinute prin regresie hipnotică, dar ele coincideau în mod remarcabil cu cele reamintite conştient de alţi martori, în condiţiile în care aceştia nu s-au influenţat între ei. Pacienţii prof. Mack şi-au rememorat de altfel conştient circa 80% din informaţia obţinută.

Cei examinaţi de Mack nu au putut fi incluşi în niciun grup anume. Ei păreau să vină, la întâmplare, din toate zonele societăţii, incluzând: studenţi, constructori, secretare, scriitori, oameni de afaceri, informaticieni, muzicieni, psihologi, muncitori etc. Nu s-a găsit nicio corelaţie cu vreun tip anume de personalitate, nici cu o anumită structură familială, nici cu existenţa unor abuzuri sexuale în copilărie etc. Testele s-au făcut adesea în paralel, comparând un lot de

„răpiţi” cu un lot martor de oameni obişnuiţi, fară a putea evidenţia o deosebire semnificativă între acestea. La început, părea că printre „răpiţi” predominau persoanele de condiţie mai simplă. Ulterior a reieşit că aceasta se datora faptului că persoanele proeminente profesional sau politic ezitau să-şi raporteze păţaniile, pentru a nu se expune ridicolului şi a nu-şi pune cariera în pericol.

Niciunul dintre cei examinaţi de Mack nu avea probleme psihiatrice. Niciunul nu era genul care să inventeze astfel de istorii, ori să-și dea visurile sau fanteziile drept realitate, pentru vreun câştig.

Mack și-a publicat rezultatele în două cărţi: Abduction: Human Encounters with Aliens (1994) și Pas sport to the Cosmos (1999), întâmpinate cu aplauze și cu critici, egal de vehemente. Prezentul material se bazează pe aceste două cărţi, precum și pe mai multe articole și interviuri ale lui Mack.

Credibilitatea martorilor

Prima carte a lui Mack începe cu cuvintele: „Nimic în experienţa mea de aproape 40 de ani în domeniul psihiatriei nu m-a pregătit pentru ceea ce am întâlnit lucrând cu persoanele care mi-au raportat experienţele unor răpiri”. Relatând cele întâmplate, conştient sau sub hipnoză, martorii erau profund implicaţi emoţional, într-un mod care cu greu putea fi contrafăcut în faţa ochiului exersat al clinicianului. Oameni, altminteri sobri şi controlaţi, se zvârcoleau, transpirau, gemeau, ţipau de teamă sau furie, suspinau şi plângeau în timp ce durerea li se citea pe faţă. „Teroarea, furia, mâhnirea, dar, uneori, şi fericirea exprimate în cursul sesiunilor mele, de cei ce au trecut prin aceste

întâmplări, sunt printre cele mai intense pe care le-am întâlnit în viaţa mea”. „Impresia cea mai puternică asupra mea a produs-o autenticitatea oamenilor, credibilitatea modului în care vorbeau [...] Indivizi, care nu fuseseră în contact unii cu alţii şi care nu erau familiarizaţi cu relatările fenomenului din mass media, relatau în bună măsură aceleaşi trăsături specifice şi aceleaşi detalii”.

Câştigul social la care ei puteau spera de pe urma unei astfel de dezvăluiri era scăzut sau inexistent. Majoritatea celor răpiţi ezita să-şi relateze păţaniile sau, eventual, după o primă tentativă, refuzau să mai continue, din dorinţa de a se distanţa de experienţa trăită. Unii ar fi fost dispuşi să accepte mai degrabă că au înnebunit, considerând mai suportabilă această explicaţie, singura care li se părea că „funcţionează” în viziunea proprie asupra lumii. Ei întrebau: „Puteţi să faceţi ceva ca să scap de asta?” Şi ar fi fost fericiţi dacă li s-ar fi răspuns că suferă de o boală de care pot fi vindecaţi cu un tratament adecvat.

Prof. John Mack a observat: „La ora actuală, există suficient de multă informaţie disponibilă [...] pentru a sugera ferm că multor persoane li se întâmplă ceva ce desfide explicaţiile convenţionale”. Deci, nu mai putem accepta scuza ignoranţei. El a adăugat: „Dacă ceea ce aceşti oameni spun că li s-a întâmplat nu s-a întâmplat de fapt, atunci ce s-a întâmplat totuşi?”.

Explicaţiile alternative nu rezistă analizei

Au fost avansate multe explicaţii alternative – evantaiul lor se întinde de la boala psihică la afecţiuni fiziologice, de la răspunsul aberant al creierului la anumite solicitări, până la interpretări psihosociologice sau culturale. Dar examenele

psihiatrice şi testele psihologice aplicate de numeroşi autori (pe care Mack le descrie în detaliu) asupra unor loturi de martori n-au reuşit să pună în evidenţă nicio formă de suferinţă mintală care să poată explica în vreun fel cele relatate despre presupusele răpiri. Desigur, aceste relatări pot fi parazitate involuntar de amintiri false: poveşti, elemente religioase ori ţinând de educaţia sau amintirile din primii ani de viaţă, între care reprimarea unui abuz, sexual sau fizic. Statisticile au demonstrat însă că aceste influenţe nu modifică semnificativ esenţa celor relatate.

Mack examinează şi respinge şi alte explicaţii propuse: mitomania, înclinaţia spre fantazare, hipnotizabilitatea, personalitatea disociată, epilepsia de lob temporal, paralizia (şi alte stări) din preajma somnului, psihoza ori isteria colectivă, halucinaţiile etc. De pildă, adesea, răpirea este percepută ca un vis, dar aceasta nu înseamnă că toate răpirile sunt visuri. Mack subliniază că, pe lângă faptul că multe răpiri au loc în stare perfect trează, de multe ori psihicul victimei va simţi că este „mai confortabil" să considere că totul a fost doar un vis. Pe de altă parte, desigur nu orice vis despre o răpire sau despre fiinţe nepământene ascunde o răpire.

Este mai onestă schimbarea viziunii asupra lumii

Orice teorie, care va dori să explice fenomenul răpirilor, va trebui să ţină cont, după Mack, de cinci „dimensiuni de bază": consistenţa excepţional de ridicată a detaliilor istoriilor privind răpirile, relatate cu implicarea emoţională întâlnită doar atunci când este povestit un fapt real, de către un martor credibil; absenţa afecţiunilor psihice care să justifice cele raportate; urme fizice şi leziuni

inexplicabile, concomitente însă cu istoria răpirii;

asocierea răpirii cu observaţii independente ale unor OZN-uri în zonă (pe care cel răpit poate să le vadă sau nu); istorisirea aceloraşi detalii ale răpirii chiar şi de către copii de doitrei ani.

Deocamdată, nicio teorie care a fost avansată nu răspunde acestor exigenţe. John Mack scrie: „N-aş vrea să descurajez pe cei ce se străduiesc să găsească explicaţii convenţionale pentru fenomenul răpirilor. Vreau doar să subliniez că, în calitatea mea de clinician, am consumat ore nenumărate încercând să găsesc explicaţii alternative, care să nu presupună o schimbare prea mare în viziunea mea asupra lumii, dar [...] nicio teorie sau explicaţie familiară n-a reuşit să fie făcută, nici pe departe, responsabilă pentru trăsăturile de bază ale fenomenului răpirilor”. Fenomenul se manifestă de parcă ar fi real „Dar dacă e real, atunci – Cerule – ce se petrece de fapt?” se întreba retoric profesorul.

Insistenţa de a găsi explicaţii alternative, naturale, pentru acest fenomen vine fie de la cei ce nu cunosc marea bogăţie şi complexitate a fenomenului răpirilor, fie de la persoane înţepenite într-o viziune îngustă asupra realităţii, pe care nu sunt în stare s-o părăsească, persoane incapabile, de pildă, să accepte posibilitatea că suntem cercetaţi de inteligenţe nepământene. Interesant că aceleaşi persoane nu au, în general, probleme în a crede în existenţa unui Dumnezeu care ne-a creat după chipul său.

Negăsind nicio explicaţie obişnuită pentru cele întâmplate, Mack a considerat mai logic şi mai onest, din punct de vedere intelectual, să-şi modifice el viziunea despre lume decât să încerce să-şi forţeze clienţii în tipare care nu li

se potriveau.

Critica adusă metodei ştiinţifice

Viziunea ştiinţifică asupra realităţii, acceptată la ora actuală de comunitatea intelectuală, are un prestigiu copleşitor. Marile cuceriri ale civilizaţiei tehnologice actuale se datoresc acumulărilor de cunoştinţe ştiinţifice, în special în ultimele treipatru secole, de când a triumfat metoda materialist-raţionalistă în cercetare. Principiile de bază ale acestei metode sunt, în mare, următoarele:

dihotomia material/spiritual, obiectiv/subiectiv, cercetarea ştiinţifică efectuându-se doar asupra realităţii materiale, obiective; un fenomen cercetat trebuie să se producă astfel încât cel interesat să-1 poată studia cu toată rigoarea: fie în laborator – ori de câte ori dorim, fie în natură – suficient de frecvent;

proprietăţile fenomenului observat trebuie să se încadreze într-o teorie acceptată de comunitatea ştiinţifică.

Pentni fenomene noi, rare şi care nu pot fi explicate printr-o teorie acceptată, ştiinţa cere dovezi extraordinare, care să nu poată fi respinse ori răstălmăcite în niciun fel. Or, în cercetarea fenomenului OZN, „dovezile” care pot fi aduse sunt eluzive şi imposibil de folosit faţă de un sceptic îndărătnic, acesta găsind oricând argumente să le conteste.

Dar există şi multe alte fenomene care nu îndeplinesc condiţiile de mai sus. De pildă, ce facem dacă o sută de oameni declară că acolo şi atunci au văzut-o pe Fecioara Mana? Sau că au zărit stafia fostului proprietar al castelului bântuit? etc., etc. Evident, scepticul va spune că a fost o mistificare, o halucinaţie, isterie colectivă etc. Nu există un „experiment cruciaF prin care să se poată decide cine are

dreptate: martorii sau scepticul. Ştiinţa va înclina să-1 creadă însă pe acesta din urmă, întrucât din teoriile actuale nu rezultă nicicum cele raportate. în acelaşi mod, rămân sub semnul întrebării chiar şi mari capitole ale psihologiei, ori regularităţi statistice constatate empiric, atunci când nu li se poate găsi o explicaţie raţională.

Există deci o clasă largă de fenomene pentru care ştacheta credibilităţii este plasată fie mult prea sus, fie mult prea jos. în acest sens, în 1992, filosoful C.A.J. Coady de la Universitatea din Melbourne critica practicanţii unui „scientism strident” care resping dintru început orice raport care violează legile naturii aşa cum le cunosc ei, în timp ce marele public este inundat de tot soiul de istorii despre fenomene paranormale, unele cu o încărcătură emoţională puternică, pe care oamenii sunt tentaţi să le creadă fară să se mai preocupe de criteriile de evaluare a acestor mărturii. Cu alte cuvinte, ştiinţa ignoră pur şi simplu domenii largi ale realităţii, întrucât nu le poate aborda cu instrumentele sale încărcate de glorie. Aceste domenii sunt lăsate astfel să se „îmburuieneze” de produsele iraţionalului.

Paradigma materialistă şi dihotomia obiectiv/subiectiv

John Mack critica în consecinţă „paradigma materialistă conform căreia există doar o singură realitate, cea „solidă”, observabilă prin metode senzoriale, empirice. El se întreabă dacă nu cumva răpirile OZN se petrec într-o realitate care trebuie înţeleasă într-un sens mai larg decât este dispusă să accepte ştiinţa actuală, criticând în acelaşi timp şi „gândirea dualistă” prin care avem tendinţa să judecăm lu-mea prin extreme: material şi spiritual, obiectiv şi subiectiv, oamenii şi natura, bine şi rău, alb şi negru etc.

ceea ce cauzează multe din neajunsurile cu care ne confruntăm.

Există o credinţă centrală în cultura noastră – spune Mack – pe care fenomenul răpirilor o violează – anume separaţia totală dintre spirit şi lumea fizică. Spiritul (subiectiv) a fost lăsat în seama religiei, în timp ce domeniul material (obiectiv) a fost încredinţat ştiinţei. Nu ştim ce să facem cu un fenomen care încalecă această barieră. De pildă, noţiunea de „extraterestru" este rodul aceluiaşi mod dualist de gândire.

Paradigma ştiinţifică occidentală ca o teologie

Mack fusese prieten de familie cu Thomas Kuhn (1922-1996), unul dintre cei mai importanţi filosofi ai ştiinţei din secolul XX, discutând cu acesta şi problemele legate de răpirile OZN. Kuhn i-a declarat lui Mack: „Paradigma ştiinţifică occidentală a ajuns să-şi asume rigiditatea unei teologii şi sistemul său de credinţe a fost ţinut în loc de structurile, categoriile şi polarităţile limbajului, cum ar fi: real /ireal, există/nu există, obiectiv/subiectiv, intra-psihic/lume externă şi s-a întâmplat/nu s-a întâmplat". Kuhn i-a sugerat lui Mack „să-şi continue cercetările privind răpirile OZN renunţând, pe cât posibil, la aceste forme lingvistice şi să colecteze informaţii primare, fară a ţine cont dacă acestea se potrivesc sau nu cu o anumită viziune particulară asupra lumii. Va examina mai târziu ceea ce s-a adunat şi va vedea dacă asupra acestor date este posibilă o teorie coerentă". Mack a încercat să-i urmeze sfatul.

Extinderea noţiunii de realitate

Mack precizează: „Faptul că ceea ce martorii descriu este pur şi simplu imposibil conform viziunii ştiinţifice

tradiţionale, mi se pare o provocare semnificativă şi raţională la schimbarea acestei viziuni, la extinderea noţiunii de realitate". „Dacă, aşa cum pare să fie cazul, nu putem găsi o explicaţie.".

ANEXA 2

Principii ale investigaţiei infracţiunilor digitale

Gl. bg. dr. Emil Străinu Prof. univ. dr. Emil Stan

Abstract

The last years witnessed the great dangers developed by Internet. These threats forced police use new methods for crime investigations, based by expert systems and artificial intelligence. The purpose of this paper is to discuss about the prevention, investigation and prosecution of computer and computer-related crimes and to regard internaţional cooperation to that end.

1.Instrumente informatice utilizate în poliţie

Cea mai utilizată aplicaţie a tehnologiei ciberspaţiului în urmărirea infractorilor este baza de date. înregistrările judiciare, de exemplu, sunt aproape toate computerizate. în SUA, Marea Britanie şi multe alte state, calculatorul central al poliţiei deţine amănunte despre toate persoanele condamnate de tribunal. Aceste înregistrări pot fi căutate şi regăsite după o serie de criterii (nume, fapte, adrese, vârstă, cetăţenie, sex, ocupaţie etc.). Analog, există un program la Institutul de Criminalistică din Bucureşti care permite căutarea în baza de date a amprentelor. Aceste amprente sunt luate de la orice persoană suspectă pentru a îmbogăţi baza de date (sistemul AFIŞ). De asemenea, fotografiile, înregistrările ADN consti-tuie obiectul bazei de date judiciare.

Suma întrebuinţată în Marea Britanie în 2003 pentru realizarea acestor sisteme a fost de 440 milioane de lire sterline. Italia are un program ambiţios pe trei ani privitor la înzestrarea poliţiei cu aceste sisteme de calcul, ceea ce presupune o investiţie de trei miliarde de euro. Aceste aplicaţii informatice nu diferă de aplicaţiile comerciale ale bazelor de date, utilizându-se aceleaşi SGBD-uri (Sistem de Gestiune a Bazelor de Date), Oracle sau FoxPro sub Windows.

Ele sunt mai complexe deoarece trebuie înregistrate informaţii despre tipul de infracţiune, despre victimele infracţiunii şi modul de operare. Aceste informaţii nu pot fi regăsite întotdeauna în baza de date prin căutări după o cheie sau mai multe şi de aceea este necesar să se construiască sisteme de căutare inteligentă. Dezvoltările recente în tehnologia bazelor de date suportă înregistrarea unor date mai puţin structurate, cu elemente multimedia, de dimensiuni foarte mari. Astfel de baze de date există în SUA la dispoziţia FBI-ului şi a serviciilor secrete. Ele cuprind date despre cei care au proferat ameninţări la viaţa preşedinţilor, au răpit persoane, fac parte din cartelurile de droguri etc.

Bazele de date ale poliţiei englezeşti cuprind nu numai informaţii despre infractori şi infracţiuni, ci şi despre veniturile declarate pentru a fi impozitate, despre licenţele de export şi import ale firmelor, despre convorbirile telefonice ale unor persoane, despre cumpărăturile efectuate cu ajutorul cărţilor de credit. Toate acestea sunt puse la dispoziţia investigatorilor.

Cel mai dificil de realizat, extragerea modului de gândire a marilor criminalişti şi oferirea posibilităţilor de a

utiliza această experienţă pentru cazuri concrete, în orice punct al lumii, este obiectul sistemelor expert. Acestea analizează informaţii complexe, cuplate cu modul de acţiune al experţilor şi au aplicaţii în multe domenii: „diagnostic medical”, cercetări geologice, psihanaliza pacienţilor etc.

Utilizarea sistemelor expert pentru aplicarea legii se bazează pe o observaţie simplă: ofiţerii de poliţie, inspectorii fiscali sunt toţi experţi care aplică o serie de reguli complexe, uneori aflate în subconştient, deci neexplicite.

Modul de gândire şi flerul investigatorului sunt puţin înţelese chiar de ofiţerii cu care cooperează, însă ajută de multe ori în descoperirea şi probarea infracţiunii. Tot aşa inspectorii fiscali au o intuiţie deosebită în descoperirea persoanelor care nu plătesc taxele.

Dată fiind masa uriaşă de informaţii judiciare care există în prezent şi poate fi colectată în legătură cu un anumit dosar şi care trebuie analizată şi prelucrată, chiar pentru cele mai simple investigaţii, posibilitatea de a automatiza aceste activităţi, precum şi procesului de gândire intuitivă sunt deosebit de importante. Sistemele expert lucrează prin corelarea regulilor explicite şi implicite care trebuie să fie aplicate în fiecare caz. Astfel, un inspector fiscal care analizează raportul de activitate al firmei sau foaia de venituri a unei persoane, va găsi trei tipuri de rapoarte:

— cu greşeli evidente, clare, care trebuie corectate de autori;

— rapoarte fară erori, care nu ridică niciun semri de întrebare, fară elemente suspecte;

— fară greşeli aparente, dar care fară un motiv anume atrag atenţia inspectorului fiscal.

Experienţa inspectorului îşi spune în acest caz părerea. Aceste rapoarte vor fi controlate, chiar la faţa locului.

Aplicaţiile informaticii în acest caz presupun două etape. în prima etapă, programul pe calculator poate fi scris cu regulile specifice înglobate în el. Acestea sunt regulile pe care inspectorii sunt în mod explicit îndemnaţi să le aplice (cum ar fi: suma unor anumite câmpuri să fie mai mare decât a altora sau se verifică dacă sunt completate anumite câmpuri). Prelucrarea pe calculator a acestor reguli nu necesită eforturi prea mari din partea specialiştilor putându-se apela la un software deja construit pentru recunoaşterea formelor (pattern recognition), analiza tipurilor (cluster analysis) etc.

A doua etapă este mult mai dificilă. în acest caz cunoştinţele implicite ale inspectorului fiscal trebuie să fie înglobate în sistemul expert, printr-o activitate de obţinere a „regulilor de producţie”. Acestea sunt secvenţe de instrucţiuni „ifthen-else” care controlează fluxul logic al gândirii şi pe care expertul le subînţelege.

De exemplu, un inspector fiscal ştie că un restaurant fastfood într-o anumită zonă a oraşului produce un profit care depăşeşte media pe ţară cu 10%. Când analizează declaraţia de venituri a unui astfel de restaurant, ţinând cont de toate datele despre acesta, inspectorul va recunoaşte imediat eroarea. Aceasta este o regulă simplă, uşor de modelat în programul pe calculator.

însă multe reguli nu sunt aşa de evidente. Cazurile complexe, cu societăţi comerciale care pot avea sau nu desfacere, a căror calitate de produse depinde de o mulţime de factori, implicând calitatea materiei prime, preţul

materiei prime, preţul forţei de muncă şi a celorlalţi factori de producţie implică o serie de ședințe de elicitare a experienţei inspectorilor fiscali, pentru obţinerea unor reguli mai precise încapsulate în cunoştinţele expertului. Desigur activitatea de elicitare este deosebit de complexă şi poate fi inhibată de experţi înşişi: puţini experţi îşi dezvăluie cu uşurinţă cele mai ascunse reguli ale lor pentru a fi înglobate într-un sistem automat. Frica de calculator, disconfortul în faţa unor întrebări repetate, suspiciunea, neîncrederea sau reluctanţa în faţa sistemelor expert pot conduce la rezistenţă din partea expertului. De aceea, se pot folosi inteligenţa artificială şi vizualizarea.

Sistemele expert constituie o reflectare primară a experienţei într-un set specific de reguli cuprinse într-un sistem automat. Deşi mulţi autori consideră că ar cuprinde şi sistemele expert, inteligenţa artificială cuprinde sisteme care învaţă pe măsură ce rezolvă noi cazuri, aplicând noile reguli obţinute la speţe noi pentru analiza şi înțelegerea problemei.

Cele mai cunoscute sisteme de inteligenţă artificială se bazează pe utilizarea „conexiunilor” sau tehnologiilor reţelelor neuronale.

Creierul uman este programat natural să stocheze cunoştinţele și să înveţe unele noi, printr-o transformare treptată a conexiunilor dintre celulele creierului, neuronii. Fiecare neuron este conectat la o mulţime alcătuită din câte-va sute de alţi neuroni. Fiecare conexiune poate fi un excitator sau un inhibator. Atunci când un neuron este excitat, sarcinile electrice discrete curg de-a lungul acestor conexiuni către alţi neuroni. O sarcină electrică ce intră într-un neuron printr-un excitator se adaugă la sarcina deja

acumulată în acel neuron; aceea care vine printr-un inhibator scade din sarcina acumulată până atunci. Când, în timp, neuronul este excitat cu ajutorul unei sarcini suficient de mari pentru a depăşi un prag specific acelui neuron, el devine excitat și generează o sarcină care curge printr-o submulţime de conexiuni, afectând sarcinile electrice ale neuronilor cu care este conectat.

Un păienjeniş complex de neuroni, interconectat prin excitatori şi inhibitori funcţionează în fiecare creier. Modelul expus anterior descrie activitatea creierului (gândirea, reamintirea faptelor şi raţionamentul). Cu cât o conexiune a fost mai des folosită, cu atât ea va fi mai utilă în activităţile creierului, învăţarea este reprezentată prin repetarea utilizării unui anumit lanţ de conexiuni. Reţeaua gândirii devine mai bine structurată în matricea biologică a creierului.

De aceea, în tehnicile inteligenţei artificiale, neuronii artificiali sunt construiţi pentru a simula această activitate a creierului, fie în hardware, fie în software, în structuri de date asemănătoare cu o mare reţea de neuroni.

Intrarea în sistem (de exemplu, ar putea fi o amprentă papilară) este inclusă în reţea excitând şi întărind unele combinaţii. în cele din urmă se obţine outputul, identitatea persoanei cu amprentele date. Această recunoaştere a formelor din reţea poate fi evaluată: dacă identificarea a fost exactă, conexiunile realizate sunt întărite, dacă nu, aceste conexiuni sunt eliminate sau măcar reduse.

Prin această validare a conexiunilor, reţeaua de neuroni artificiali poate să înveţe treptat cum să satisfacă un anumit criteriu care nu este descris explicit. întocmai ca în

viaţa reală, reţeaua „învaţă” prin exemple şi este „penalizată” când greşeşte. Conexiunile dintre neuroni sunt proceduri pe calculator, în general deosebit de complexe. Cu acest model de structurare, sistemul învaţă într-o manieră flexibilă şi responsabilă. Pentru autor nu este necesar să înţeleagă principiile după care sistemul lucrează (fie el sistem uman sau automat). în loc de acesta, autorul are nevoie de definirea unui criteriu de succes. Dacă sistemul realizează criteriul, adică recunoaşte persoana, atunci el este răsplătit.

După ce reţeaua de conexiuni a fost antrenată, aceasta poate fi utilizată pe cazuri reale, concrete.

Aplicarea sistemelor de inteligenţă artificială în schemele de investigaţie are avantajul de a evita folosirea cunoştinţelor expertului, înlocuindu-le cu un sistem adaptiv bazat pe reţele neuronale. Sistemul acesta se poate aplica atât pentru analiza declaraţiilor martorilor, cât şi pentru evaluarea tranzacţiilor complexe, pentru recunoaşterea unei feţe de infractor etc.

Rezultatele obţinute de sistemul de inteligenţă artificială sunt utilizate în gradarea rezultatelor sistemului. în timp, sistemul va deveni tot aşa de bun ca experţii, fară a fi nevoie de înţelegerea formală a modelului lor de raţionament. Aceste sisteme s-au dovedit utile numai când intrările în sistem, cum ar fi imaginea feţei de recunoscut sau amprentele digitale, sunt de foarte bună calitate. în faţa tribunalului se pot susţine probele prezentându-se modul de „gândire” al sistemului bazat pe inteligenţa artificială.

Grafica pe calculator a suferit în ultimii ani o transformare deosebit de complexă. Astăzi nu se mai vând decât calculatoare color cu o rezoluţie deosebit de exactă, cu

plăci grafice încorporate cu memorie de cel puţin 128 MegaB. Cu aceste instrumente se reprezintă articole de date relaţionate care pennit raţionamente umane precise. Munţii de hârtii obţinuţi la imprimante nu excită raţionamentele umane, ci le inhibă.

Tehnicile de vizualizare, în contrast, implică reprezentarea datelor într-o formă atractivă. Cu ajutorul acestora se remarcă imediat punctele critice din evoluţia unui fenomen. Tehnicile modeme permit relaţionarea acestor mulţimi de date complexe prin intermediul păienjenişului (reţelelor) de conexiuni între subsisteme. British Telecom a utilizat aceste tehnici pentru determinarea fraudelor cu ajutorul telefonului. Miile de numere de telefon au fost reprezentate prin puncte de-alungul unui cerc. Chemările între posturile telefonice au fost reprezentate prin unirea cu o linie a acestor puncte. O tehnică simplă a putut fi apoi aplicată pentru a detemiina care sunt circuitele cele mai apelate şi dacă trebuie alocate resurse pentru urmărirea acestora.

Poliţiştii au folosit această tehnică pentru a determina relaţiile între suspecţi. Ea permite celor care investighează să obţină o imagine complexă a relaţiilor dintre suspecţi, imagine care este prezentată apoi în faţa tribunalului. Spre deosebire de inteligenţa artificială, în acest caz creierul uman nu este înlocuit, ci i se oferă un mijloc de potenţare. Aspectul uman s-a dovedit vital în toate cazurile care se prezintă injustiţie.

Prin urmare, tehnologia calculatorului împreună cu instrumentele sale din domeniul ciberspaţiului poate să fie utilizată de poliţie cu efect imediat, în principal pentru

înţelegerea sau identificarea principalelor aspecte ale comportamentului criminal.

2Jnvestigaţii care utilizează tehnologia digitală

Infracţiunile digitale, aşa cum am văzut, sunt evoluţii ale versiunilor anterioare de crime. Unele pot fi prevenite prin aplicarea directă a tehnologiei modeme. Acesta este cazul infracţiunii de furt de componente. Alte infracţiuni sunt însă legate de utilizarea complexă a calculatorului, cum este cazul spălării banilor, al fraudelor pe Internet, piratarea software-ului etc.

Deşi multe din aceste infracţiuni implică utilizarea calculatoarelor, detectarea acestor infracţiuni nu se face întotdeauna în domeniul tehnologiei digitale. Acesta este cazul pornografiei stocate în calculator, când practic nu poate fi detectat locul unde este ascunsă în calculator. Totuşi în Marea Britanie, investigaţiile asupra pedofiliei pe Internet au fost demarate pe baza observării iniţiale a unui grup de discuţii Usenet în care materialele pedofile erau explicit oferite.

Deşi tehnicile informatice ajută mult în cursul analizei şi a înţelegerii activităţilor implicite, singure, aceste tehnici s-au dovedit de multe ori insuficiente.

Acesta este cazul schemelor complexe de spălare a banilor, care în general au fost detectate de inspectorii fiscali şi nu de contribuabili sau de administratorii de sistem.

Dacă stilul de viaţă al unei persoane depăşeşte venitul declarat, inspectorul fiscal îşi va începe investigaţia. Grupurile organizate de infractori desigur că sunt în atenţia poliţiei. Infracţiunile acestea pot implica utilizarea calculatoarelor. Atrage atenţia şi apartenenţa la un club de

hackeri, posesia unui elicopter, a mai multor maşini etc. Toate acestea se combină cu o muncă asiduă, cu martori, cu analiza interviurilor sau a conturilor bancare, cu declaraţiile informatorilor.

în alte zone, infracţiunea pe calculator devine evidentă în momentul unei plângeri sau a unei reclamaţii: furtul unei cărţi de credit, utilizarea datelor personale de către o companie care nu avea acest drept; deţinătorul unui copyright ale cărui bunuri au fost furate şi multiplicate.

Elementele de investigaţie din tehnologia informatică devin foarte importante când infracţiunea este în domeniul calculatoarelor. De exemplu, în cazul pirateriei software-ului când bunurile furate sunt oferite spre vânzare şi transferate altor calculatoare prin Internet, tentativa este observată prin simpla vizualizare a paginilor Web relevante sau a grupurilor de discuţii.

Infractorul trebuie să anunţe potenţialii cumpărători că se află în posesia bunurilor, lucru care poate fi observat şi de investigatori, aşa cum am pomenit mai înainte că s-a întâmplat în cazul pornografiei pedofile.

Lipsa „armei fumegânde” pentru a detecta activităţile hackerilor este poate cel mai frapant aspect. O străpungere a securităţii unui sistem de calcul, dacă este făcută de „maeștri” nu lasă nicio urmă (se pot modifica sau strica înregistrările care contabilizează timpul de acces la calculator, datele rămân însă intacte). Dacă nu există urme, nu vor fi nici probe în instanţele de judecată.

Prin natura lor este imposibil să se evalueze numărul acestor „crime perfecte”. Pentagonul apreciază că numai 5% din străpungerile sistemelor de securitate sunt detectate

(Waren P., 2003, „Criminal inteligence”, Computing, 14 March, p. 30)

Câteva state americane (Utah, Georgia) au impus obligaţia de a raporta violările sistemelor de securitate ale calculatoarelor. Aceste legi îi obligă pe hackeri să-i demaşte pe prietenii lor, dar şi pe victime, pentru ca poliţia să aloce resursele necesare cercetării acestor fapte.

Desigur, în teorie un hacker poate să ascundă orice urmă a activităţii sale, dar în practică se constată fie că fişierul reţine o înregistrare a momentului în care s-a lucrat ultima oară, fie directorul discului reţine numele fişierului şters ori fişierul rămâne pe disc, chiar dacă a fost şters, până când pe spaţiul respectiv se mai înregistrează programe sau date noi. Firmele se bazează pe încrederea clienţilor lor. O parte din această încredere este investită şi în calculatoarele pe care firma le deţine. în caz contrar, firma îşi pierde clienţii. în realitate s-a constatat că este mult mai periculos să ascunzi breşele sistemului de securitate, deoarece în orice moment aceste fapte pot să devină publice (este cazul unor date personale, a conturilor bancare etc.).

Firmele au, în general, o părere proastă despre capacitatea poliţiei de a detecta hackerii (Garfmkel S. (1996) „Practicai UNIX and Internet Security”, O’ Reilly Associate, Inc.).

în multe ţări specialiştii poliţiei în aceste probleme sunt foarte puţini. Este de mare importanţă ca poliţia să câştige experienţa necesară pentru a putea lupta contra abuzurilor cu ajutorul calculatorului şi, prin urmare, pentru a câştiga încrederea populaţiei că pot fi investigate cu succes aceste cauze.

Există două elemente necesare pentru detectarea hackerilor:

1. stabilirea măsurilor de securitate pentru a permite detectarea faptelor criminale din sistemul de calculatoare;

2. asigurarea că înregistrarea unor astfel de fapte poate fi admisă ca probă.

Este important ca fiecare calculator să dispună de un program care să înregistreze ce alte aparate s-au conectat la acel calculator, cine a accesat un fişier şi în ce moment etc. Hackerul poate să şteargă aceste înregistrări despre activitatea sa. De aceea, se impune ca acest fişier de audit să fie continuu înregistrat pe hârtie sau să fie transmis periodic unui alt calculator. De asemenea, se pot crea programe care să dea alarma atunci când anumite fişiere sunt accesate. Se pot crea mai multe linii de apărare (apărarea în adâncime) care să oprească activitatea hackerului, prin combinarea măsurilor care permit înregistrarea activităţilor ilegale, cât şi alertarea operatorilor care pot detecta un hacker.

Când un utilizator accesează un sistem de calcul, acestuia i se asignează un „identificator de utilizator”, pe scurt uid. Acest uid se determină prin considerarea numelui utilizatorului şi parola pentru autentificare (uneori se folosesc identificări biometrice). După identificarea utilizatorului, sistemul permite accesarea unor anumite programe sau fişiere pe bază de uid.

Fişierele audit înregistrează programele pe care uid-ul le-a iniţiat, fişierele care au fost accesate şi evenimentele de tip „atac la siguranţă” care au avut loc. împreună cu uid-ul se menţine şi o înregistrare a tipului de conexiuni de sistem. Acesta este numele de port care corespunde terminalelor

accesate de utilizator (modem, fax, LAN, INTRANET, WAN etc.).

în cazul unei penetrări accidentale a sistemului de securitate (acestea sunt majoritatea), acest uid este suficient să determine de la ce terminal a fost inițiată o acțiune ilegală, în cazul hackerilor experimentați și a virușilor această identificare nu este întotdeauna validă. Hackerul poate să obțină un cont pentru conectare, astfel că uid-ul nu se referă la adevăratul hacker, ci la o victimă nefericită. Determinarea fizică a locului în care se află hackerul este foarte dificilă. Urmărirea uid-ului și a numărului de port al unui sistem îndepărtat sau al unui număr de telefon nu este suficientă. Devine necesar să se urmărească conexiunile mai îndepărtate printr-un întreg labirint. De aceea, multe sisteme de securitate nu se concentrează pe problema localizării hackerului, ci pe îndepărtarea acestuia. Iată de ce sunt așa de puține cazuri de hackeri în instanță.

3. Terorismul Informațional

Activitățile teroriste pe Internet pot fi grupate în două categorii. Prima cuprinde categoria mesajelor de ură și incitare la violență transmise între teroriști sau către simpatizanții acestora. Astfel, așa cum afirma Liga Antidefaimării din SUA, Internetul a devenit „un forum pentru grupările teroriste sau teroriștii individuali”. A doua categorie de activități cuprinde atacurile împotriva rețelelor de calculatoare, a băncilor, a magazinelor virtuale (cele de pe Internet) etc. care constituie ciberterorismul sau războiul cibernetic.

Prima categorie de activități de terorism, dintre cele două prezentate, este mai răspândită. Aproape toate

grupările teroriste deţin pagini Web pe Internet. O mulţime din mesajele transmise de aceste grupări sunt criptate. Printre acestea sunt cele prin care îşi comunică planurile viitoarelor acţiuni sau viitoarele obiective care trebuie distruse. Fostul şef al operaţiunilor F.B.I., Buck Revell afirma în „U.S. News and World Report” că atâta timp cât mesajele acestor grupări fac numai propagandă pentru ideologia lor, neajungând la activităţi criminale, teroriştii pot desfăşura orice activităţi în sprijinul lor. Astfel, Internetul a devenit un adevărat rai pentru ei.

Multe site-uri ale grupărilor teroriste prezintă activităţile teroriste, bineînţeles, într-o lumină favorabilă. Astfel, imediat după ce gruparea teroristă Tupac Amaru a ocupat reşedinţa ambasadorului japonez la Lima, ţinând ostateci membrii acestei ambasade şi invitaţii lor (decembrie 1996), simpatizanţii teroriştilor din S.U.A. şi Canada au stabilit o mulţime de site-uri de susţinere pe Internet, unele prezentând în detaliu planul deja realizat al teroriştilor pentru asaltarea ambasadei şi aducând o serie de laude curajului şi „măiestriei teroriştilor”.

Mişcările de gherilă Latino-Americane sunt printre cele mai bine reprezentate pe Internet, dispunând de o tehnică electronică sofisticată şi de finanţări deosebite, de multe ori din fondurile unor capi ai traficanţilor de droguri {Wall Street Journal). Grupările Zapatiste din Mexic au fost prezente pe Internet chiar de la înfiinţare (1994). Gruparea teroristă FARC (Forţele Armate Revoluţionare din Columbia) comunică presei o serie de mesaje prin intermediul Internetului. Organizaţia teroristă „Drumul Luminos” din Perú dispune de un site web care dezvoltă ideologia acestei

organizaţii extremiste. Organizaţiile islamice utilizează de asemenea Internetul pentru a-şi disemina propaganda anti-Israel şi anti-apuseană. Astfel, câteva site-uri create de fidelii Hamas cheamă la luptă împotriva evreilor şi preamăresc gloria de a muri în această luptă. Nu sunt de mirare cazurile în care suporteri Hamas sunt purtătorii unor bombe pe care le detonează în locuri publice (magazine, autobuze, staţii de metrou, pieţe etc.), uneori pierind şi ei la locul exploziei. O organizaţie islamistă radicală Hizb ut-Tahir, cu baza în Marea Britanie, utilizează site-urile sale pentru a-şi face publicitate asupra viitoarelor mitinguri, care sunt deosebit de dese. Organizaţia al cărei nume care face pe oricine să tresară, Hezbollah, este o organizaţie teroristă, pro-şiită şi pro- Iran. Membrii acestei grupări activează în principal în sudul Libanului şi utilizează Internetul nu numai pentru a face propagandă ideilor şiite şi pro-iraniene, dar şi pentru finanţarea activităţilor teroriste. Astfel, prin site-ul său, Hezbollah vinde cărţi, publicaţii şi alte materiale publicitare.

Oficiali din SUA şi Israel au prezentat în mai multe rânduri faptul că teroriştii din Hamas şi Jihadul islamic utilizează Internetul pentru a da instrucţiuni membrilor lor, fumizându-le hărţi, coduri, fotografiile victimelor şi detalii tehnice privind fabricarea bombelor artizanale şi utilizarea explozibililor. în S.U.A există o mulţime de site-uri pe World Wide Web care proclamă supremaţia albilor. Gru-părileasiste utilizează www.pentru a-şi promova agendele de activităţi antiguvernamentale. Astfel de site-uri sunt realizate de organizaţii paramilitare şi susţinătorii acestora, precum şi de grupări secesioniste, cum ar fi autoproclamata „Republică Texas”.

Multe dintre aceste pagini Web fac trimiteri la altele care prezintă ultimile tipuri de arme, informaţii paramilitare, povestiri despre coruperea sau uciderea unor funcţionari guvernamentali. Astfel, site-ul organizaţiilor paramilitare „Ohio Unorganised Militar”, cunoscut cu numele „E Plu-ribus Unum”, are mai multe pagini în care sunt prezentate fidelilor punctele în care trebuie ochită ţinta-om, modul în care o astfel de ţintă poate fi doborâtă chiar de la 500 de metri. Totul este însoţit de explicaţii amănunţite, de imagini şi diagrame.

O serie de site-uri furnizează informaţii de ultimă oră necesare construirii bombelor. Sunt date instrucţiunii privind manipularea substanţelor explozive şi reţetele necesare realizării unor arme de ucidere în masă. Multe din aceste site-uri prezintă „Manualul teroristului” şi „Cartea de bucate a anarhistului”, lucrări care oferă cu lux de amănunte modul de construire ăl mai multor tipuri de bombe. Autorii anonimi ai unor astfel de site-uri recomandă totuşi ca aceste reţete să nu fie puse în practică.

Din statisticile Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc din SUA rezultă că agenţii federalii au anchetat 34 de atacuri cu bombe, între anii 1998-2000, suspectând că informaţia necesară realizării bombelor a fost obţinută de pe Internet.

în februarie 2002, trei elevi de liceu din oraşul Siracuza, statul New York au fost inculpaţi pentru că au realizat, în laboratorul de chimie al şcolii, o bombă artizanală pe baza indicaţilor găsite pe Internet. În acelaşi timp s-a ridicat problema interzicerii publicării pe Internet a instrucţiunilor pentru realizarea bombelor, dar s-a făcut

observaţia că astfel de materiale se pot găsi în biblioteci şi în librării.

Riposta autorităţiilor din ţările democrate faţă de construirea site-urilor teroriste pe www.este o problemă destul de delicată, deoarece informaţia diseminată pe Internet este considerată ca fiind protejată de legile privind dreptul de exprimare liberă. în SUA, deşi paginile Web care aparţin grupărilor teroriste sunt publice, FBI nu are voie să facă dosare cu fişierele respective. Asfel, agenţii pot naviga pe Internet, dar nu pot salva materiale prezente pe pagina Web, decât atunci când investighează un anumit caz, cu aprobarea procurorului.

În ultima vreme, unii senatori au făcut o serie de intervenţii prin care cer Ministerului American de Justiţie să studieze şi să rezolve ameninţările legate de extinderea materialelor tipărite sau în formă electronică care cuprind instrucţiuni privind realizarea bombelor. De asemenea, s-a propus luarea unor măsuri care să cuprindă limitarea diseminării unor astfel de informaţii.

Deja Ministerul Justiţiei s-a pronunţat favorabil promulgării unor astfel de măsuri, în sensul că o astfel de lege este în concordanţă cu constituţia americană dacă restricţionările în cauză sunt foarte explicite. Este de aşteptat ca, în curând, această lege să fie votată în Congresul American. în octombrie 1999, Procurorul General al statului Pensyl-vania, Mike Fisher, a prezentat o plângere împotriva grupării teroriste „Alpha HQ” din Philadelphia, deoarece aceasta publică diverse ameninţări, mesaje de hărţuire şi intimidare etnică în paginile sale Web. Printre alte fapte incriminate este şi aceea că grupul a publicat o imagine a

clădirii Ofi-ciului pentru relaţii interumane, explodând. Pe aceeaşi pagină era prezentat şi directorul adjunct al Comisiei pentru Relaţii Interumane.

Cel mai mare pericol legat de terorismul cibernetic este faptul că teroriştii ar putea ataca şi penetra reţelele de calculatoare importante ale statului, împiedicând astfel funcţionarea normală a armatei, a sistemelor de transport terestru, naval şi aerian, telecomunicaţiile etc. Ciberteroriştii ar putea cauza haos şi anarhie prin atacarea băncilor şi a reţelelor financiare de calculatoare. Deja guvernul american a înre-gistrat câteva spargeri ale sistemelor de securitate ale calcu-latoarelor din bazele militare ale FBI ŞI CIA. în februarie 1999 au fost înregistrate 11 penetrări în reţeaua de calculatoare a Pentagonului. Ministerul Apărării este ţinta pre-ferată a ciberatacurilor, media de 60 de atacuri pe săptămână putând fi oricând depăşită. Mulţi din cei ce penetrează aceste reţele nu produc stricăciuni, ci doar lasă un mesaj că sistemul respectiv a fost penetrat şi, deci, se impune o micşorare a vulnerabilităţii sistemelor de protecţie ale respectivelor reţele.

Guvernul SUA este pe deplin conştient de posibilitatea ca guverne străine sau grupări teroriste să înceapă un război informatic. Pe plan internaţional, infracţiunile cibernetice deja au o mare răspândire. Astfel, o grupare autointitulată „Tigrii Negri ai Internetului”, afiliată mişcării secesioniste tamile din Sri Lanka, şi-a asumat răspunderea pentru hărţuirea poştei electronice a ambasadelor ceyloneze din întrega lume. Gruparea teroristă s-a declarat specialistă în „bombardarea e-mail-urilor” şi are drept scop atenţionarea guvernului din Sri Lanka asupra altor operaţiuni teroriste cu

mult mai periculoase (răpiri ale unor personalităţi ale guvernului, atentate cu bombe, mişcări de gherilă etc.).

Alţi sabotori de pe Internet au furat într-un interval de două luni toate e-mail-urile Centrului de Cercetări Atomice din India. Aceşti sabotori erau în număr de trei şi într-un interviu pe Internet au arătat că acţiunea lor se înscrie în corul protestelor din întrega lume împotriva exploziilor nucleare indiene. în iulie 1999, liderul unui grup de crackeri chinezi a pretins că a penetrat sistemele de securitate ale calculatoarelor care monitorizează sateliţii chinezi, ceea ce a dus la pierderea temporară a controlului asupra acestora. Crackerii, persoane care pătrund neautorizat într-un calculator cu intenţia de a provoca daune, afirmă că militează pentru formarea unei organizaţii mondiale a crackerilor care să protesteze împotriva investiţiilor apusene în China.

în septembrie 2004, în ajunul alegerilor generale din Suedia, sabotorii de pe www.au creat în pagina Web a partidului moderaţilor de dreapta o legătură (hiperlink) cu pagina Web a partidului moderaţilor de stânga şi apoi la un site pornografic. Aproape în acelaşi timp, alţi sabotori au rescris pagina de pe Internet a guvernului mexican, introducând mesaje care condamnă şi demască corupţia şi cenzura impusă în Mexic. Analiştii se referă la aceste cazuri prezentate ca la o primă etapă a războiului cibernetic.

4. Războiul cibernetic

Având în vedere cazurile relatate, precum şi alte observaţii asupra spargerilor sistemului de securitate al reţelelor de calculatoare, într-un raport recent, preşedintele comisiei americane privind protecţia infrastructurii avertiza

asupra tendinţei de creştere a vulnerabilităţii infrastructurii la atacurile ciberteroriştilor, precum şi asupra faptului că poliţiştii locali, ai statului sau federali nu sunt pregătiţi să abordeze astfel de probleme.

Procurorul General Janet Reno a dezvăluit încă din septembrie 2000 planul de a constitui la nivelul FBI un centru de comandă a luptei împotriva „ciberatacurilor” efectuate împotriva celor mai importante reţele de calculatoare din SUA. Deja funcţionează NIPC, Centrul Naţional de Protecţie a Infrastructurii, care are la dispoziţie 64 milioane de dolari pentru a unifica eforturile de investigare a pene-trării sistemelor bancare, de transport, de telecomunicaţii etc. Procurorul General Reno a solicitat suplimentarea schemei de funcţionare a FBI cu 75 de funcţii, astfel ca noii agenţi să se ocupe cu investigarea infracţiunilor pe Internet. Se preco-nizează ca, în curând, NIPC să coordoneze activitatea a 125 de agenţi federali din sediul central din Washington și a altor 400 din întreaga ţară.

O serie de experţi în securitatea sistemelor de calcul au criticat pasivitatea şi lipsa de reacţie a Administraţiei Americane faţă de ignorarea responsabilităţii producătorilor de software în elaborarea unor pachete de programe sigure şi, deci, de o mai mare calitate. Nu puţini sunt cei ce critică Windows sau poşta electronică pentru lipsa unor minime măsuri de securitate faţă de atacurile hackerilor sau ale crackerilor. Este cunoscut cazul virusului „Back Orrifice” (nume asemănător cu al software-ului „Back Office” al firmei MicroSoft) elaborat de clubul de hackeri „Vaca Moartă” din Anglia, care, dacă pătrunde într-un calculator legat la Internet, îl va face pe acesta să execute comenzile hackerului

(să copieze fişiere de hard-disc şi să le transfere pe orice alt calculator, să şteargă fişiere sau chiar să for-mateze discuri). Multe atacuri ale ciberteroriştilor provin din calculatoare aflate în alte ţări, astfel că este nevoie de o legislaţie valabilă în toate ţările lumii care să contracareze aceste tipuri de infracţiuni.

în timpul Războiului din Golf un cracker, acţionând din Olanda, a reuşit să pătrundă în sistemul american de calculatoare al armatei şi a dat o serie de comenzi Windows unui calculator care gestiona operaţiunile armate.

Pentru combaterea ciberterorismului preşedintele Bush anunţa recent, cu prilejul unui discurs ţinut la Academia Navală a SUA că Richard Clark din NSC (National Security Council) a fost numit şeful unui birou care are printre alte obligaţii şi pe aceea de a lupta contra terorismului cibernetic. O altă iniţiativă a preşedintelui american este legată de dezvoltarea unei infrastructuri menite să asigure securitatea telecomunicaţiilor, a băncilor, a reţelelor telefonice, a centrelor de control al traficului aerian şi a altor reţele publice şi comerciale.

Preşedintele observa: „Dacă eşuăm în acţiunile noastre antiteroriste, atunci teroriştii, infractorii şi regimurile ostile vor putea invada şi paraliza sistemele vitale, vor paraliza comerţul, vor ameninţa sistemul de sănătate, vor slăbi capacitatea de funcţionare a statului într-o criză”.

Companii importante ca IBM, Dell, BellSouth şi GTE au convenit să colaboreze pe baza unui parteneriat cu guvernul pentru a dezvolta un sistem de protecţie a burselor, a sistemului bancar şi a sistemelor de trafic aerian. Acest proiect se preconiza a deveni în întregime operaţional încă

din 2007.

în acest an fiscul, SUA cheltuieşte 2, 46 miliarde de dolari pentru crearea unei structuri necesară operării în sistemele de calcul de importanţă naţională. Se vor dezvolta Sisteme de Detectare a Pătrunderii Neautorizate, Centre de analiză şi de Difuzare a Informaticii, precum şi Cyber Corps, unităţi menite să răspundă crizei calculatoarelor.

5. Criptografierea datelor

O temă larg dezbătută referindu-se la terorism şi Internet este aceea legată de codificarea mesajelor în scopul de a nu fi înţelese decât de cei cărora le sunt adresate. Criptografia este tehnologia software care permite ca informaţia computerizată să fie transformată în mod biunivoc, pe baza unor algoritmi specializaţi, astfel ca atunci când mesajul ajunge la un neavenit să nu poată fi citit. Algoritmul de cifrare este un operator bijectiv care din mesajul iniţial obţine un mesaj criptat, fară înţeles, de multe ori apărând sub forma unor șiruri lungi de cifre grupate câte 4 sau 8. Acest operator bijectiv este generat cu ajutorul uneia sau mai multor chei electronice. Numai cei ce dispun de cheile electronice pot descifra informaţia.

Deosebit de important este rolul criptografiei de a proteja secretele datelor individuale sau ale diverselor instituţii sau societăţi comerciale. Nu se poate concepe comerţul electronic fară criptografie.

Pe de altă parte se ridică şi problema apărută o dată cu utilizarea criptografiei de către organizaţiile teroriste, care astfel pot să-şi prezinte planurile viitoarelor operaţii secrete sau agendele activităţilor celorlalţi participanţi la acţiuni, fară a putea fi descoperiţi de poliţie.

Astfel Ramzi Ahmed Zousef, creierul acţiunii teroriste de la World Trade Centerdin 1996, utiliza tehnologia criptografierii în conspiraţia eşuată prin care intenţiona distrugerea a 11 avioane în Orientul îndepărtat.

într-un articol din „The Journal of Information Policy” acelaşi procuror general Janet Reno, care era şi Ministrul Justiţiei din SUA spunea: „Deja au apărut cazuri în care potenţialul malefic al distribuirii largi a tehnicilor de criptografiere este valorificat de terorişti. Din ce în ce mai frecvent infractorii îşi codifică datele aflate în calculatoarele lor”. Teroriştii din New York conspirau pentru plasarea unor bombe la sediul Naţiunilor Unite, în tunelurile Lincoln şi Holland sau în diverse clădiri guvernamentale.

Supravegherea electronică ordonată de tribunal a permis FBI-ului să demaşte conspiraţia, iar probele obţinute au fost folosite pentru condamnarea conspiratorilor. „Trebuie lucrat repede cu unirea eforturilor tuturor instituţiilor statu-lui. De asemenea pe plan internaţional trebuie luate măsuri globale care să permită promovarea comerţului, dar care să nu permită dezvoltarea activităţilor criminale”, a conchis procurorul general.

în concordanţă cu aceste considerente, Administraţia Americană a restricţionat exporturile SUA de software pentru criptografiere, lipsind astfel companile americane producătoare de astfel de software de beneficii importante. De aceea, în Congresul American s-au ridicat voci care se opuneau acestor restricţii de export.

ANEXA3

I – ACOLO UNDE OMUL ASCEDE, DOAR CONDIŢIONAT – prof. CONSTANTIN P. BURSUC – Iasi – diplom. Econ. Ioan V.

MĂNĂILĂ – Bucureşti – De mici copii, dorim să zburăm liberi şi independenţi, oriunde vedem cu ochii sau mintea la un moment al vieţii noastre, cu cea mai mare viteza, dacă ar fi posibil. Însă de fiecare dată, reuşim doar în vis, şi atunci nici nu ne aşteptăm, aşa cum ni s-a întâmplat şi nouă. Mai târziu, după îndelungate cercetări minuţios făcute după modelul înaintaşilor noştrii pământeni, am constatat că acest deziderat nu este realizabil, deoarece greşiseră undeva în calcule sau experimental acei înaintaşi. După un compromis, am cerut îngăduinţă (primind-o) zeilor noştrii extratereştrii să ascedem la cunoştinţele, ştiinţa şi tehnica lor de zbor, pentru a putea să înţelegem unde greşise înaintaşii noştrii pământeni. După ce am pornit aceasta îngăduinţă, în anumite condiţii, am observat că, ei (zeii) puteau zbura şi numai la simpla lor dorinţă, fără a recurge la vreo altă parte materială, decât a corpului lor.

Despre aceste potenţe şi veleităţi ale acestor extratereştrii, dorim să vă mărturisim în acest material, în mod eşalonat, după metoda paşilor mărunţi şi succesivi la cele cunoscute de noi deja, spre cele necunoscute, rămânând mereu cuplaţi la ştiinţă, tehnică şi adevăr, verificabil experimental. Aceasta cu atât mai mult, cu cât în lumea lor (a extratereştrilor) zborul poate şi este deseori înlocuit cu imagini holografice ale altor locuri şi timpuri aflate la mii şi milioane de kilometrii şi milenii, doar în câteva secunde.

Acesta este purul adevăr al cunoştinţelor noastre, comparativ cu al lor, cu privire la tehnica de zbor, ce depăşeşte de multe ori viteza luminii, apropindu-se de cele ale gândului, bineînţeles bazată pe o cunoaştere temeinică, a tot ceea ce ne înconjoară, cât şi a noastră, a naturii materiei

din care suntem făcuţi și pe care nu o cunoaştem suficient de bine. Evident, inainte de-a ne prezenta cele solicitate, extratereştrii ne-au pus să jurăm că, nu ne facem rău nici nouă pământenilor şi nici lor (extratereştrilor) cu ceea ce ne-au prezentat şi ne-au dat ca har, dorind să trăim în bună armonie, sincronizare şi sinergetism cu tot ce ne înconjoară. Am înţeles ulterior că şi noi pământenii ca fiinţe suntem o creaţie a lor, făcuţi după chipul şi asemanarii lor, având aceleaşi potenţe şi veleităţi ca ei, doar respectând cele impuse nouă, ca şi condiţii minimale de coexistenţă, însă nu ca şi unicitate.

Dorind să vă explicăm, deci să vorbim pe înţelesul dvs., cu scopul de-a pricepe celea despre ce vorbim, vom proceda la exemple (pilde), cum au procedat trimișii lor(extratereştrilor) în trecut. în orice caz, tot ceea ce a descoperit știința și tehnica pământeană până în prezent, deși ne-a ridicat nivelul de trai are și neajunsul de-a fi „generat efectul de seră", sau creştere a nivelului de radioactivitate extrem de nocive vieţii pe pământ. Aceasta s-a produs nu întâmplător, ci pentru faptul că, gândirea noastră pământeană a rămas și rămâne închistată în niște legi ale naturii, de noi stabilite care nu sunt validate de comportarea sa (a naturii). De pildă, măsurătorile și observaţiile făcute asupra microcosmosului cât și a macrocosmosului au dezvăluit că elementele lor componente (miuonii si quasarii) ating şi depășesc viteza luminii însă volumul şi masa lor rămân constante, în timp ce formulele şi legile pământene infirmă că aceste adevaruri ar fi teoretic posibile.(E = m-c2).

Un alt aspect de concordanţă imposibilă între cele mai

sus amintite este acela legat de bilanţul energetic al atomului şi respectiv sistemul nostru solar, anume că un element gravitaţional când se îndepărtează de centru (nucleul respectiv soare), primeşte energie, iar când se apropie de el cedează energie. Măsurătorile au dovedit că și observaţiile că atât, atomul cât și sistemul nostru solar emit permanent quante energetice și simultan există și nu se decimează „decând lumea și Pământul”. Generându-se aşa numitul „PARADOX” al existenţei noastre. Este cât se poate de evident că-n teoria şi ştiinţa pământeană s-a strecurat o eroare, cu toate că „eminenţele cenușii” terestre şi-ar dori o teorie a „CÂMPURILOR UNIFICATE”, în care legile stabilite de noi să fie valide în tot cosmosul (micro și macro) dar având simultan o coexistenţă a materiei și antimateriei, și tot divizeaza ” ATHOMOS” doar-doar a reuși să facă un bilanţ energetic satisfăcător al său, dar niciodată realizat.

Iată o altă pildă de neconcordanţă a teoriei noastre pământene cu realitatea observată în mediul în care trăim, anume LEGEA TRANSFORMĂRII ŞI CONSERVĂRII energiei ŞI A MATERIEI.(În natură nimic nu se câştigă şi nici nu se pierde, ci totul se transformă echitabil şi echivalent), a cărei formulă de echivalenţa a stabilit-o savantul ALBERT EINSTEIN (E = m c2), mai ales când o aplicăm principiului ACŢIUNII ŞI REACŢIUNII, deci al aparatelor de zbor iFal = – iFrel şi rachetelor, unde Fa = este forţa care acţionează şi Fre = forţa de reacţiune.

O interpretare mot-â-mot a relaţiei eisteiniene, conduce la concluzia că masa corpului, accelerat, creşte la infinit atunci când viteza sa, creşte către cea a luminii (c ~ 300.000 km/s o concluzie cât se poate de eronată,

combătută chiar de măsurătorile din natură. Totuşi ca să-i dea un „gram” de realitate „eminenţa cenuşie” pământeană, a găsit de cuviinţă să tragă iar o concluzie eronată, anume că, în acest caz de vină este doar ” timpul care se comprimă”, nefiind necesar să crească masa corpului accelerat, acestea fiind dorinţele şi doleanţele savanţilor pământeni. în contradicţie cu această doleanţă, ştiinţa şi tehnica extraterestră spun că, este posibilă atingerea şi depăşire a vitezei luminii, fară a creşte masa corpului propulsat la infinit, ci doar a masei gazului de lucru angrenat în energopropulsia acelui corp printr-un sinergetism a propulsorului precum şi a paramagnetismului crescut a mediului navigat, caracterizat de relaţia:

$$mc^2 = \frac{-h*v}{c^2} * (\lambda * v)^2 = -h * v$$
$$\Rightarrow mc^2 = -h * v$$

unde:

m = masa corpului propulsat c = viteza luminii 300.000 km/s h = constanta lui Planck Max v = frecvenţa cantităţii plasmatice

X = lungimea de undă care operează în plasma gazoasă analizată în aceste condiţii relativismul atribuit de savantul A. Einstein relaţiei sale este referitor la dispozitivul capabil să realizeze asemenea frecvenţe foarte înalte de ordinul a (= IO12 MHz) strict necesar atingerii vitezei luminii C = 300.000 km/s. Este momentul să ne amintim de Experimentul de la Phyladelfia, unde savantul a reuşit să sustenteze cca 50 tf, la o altitudine de 10- 12 km în cca 16

min dispunând de un generator de frecvenţă de 10 MHz. Iată adevăratul relativism a savantului. La acest adevăr a ajuns şi fostul său asistent ale acelor vremuri; fiziceanul dr. C. Feinberg (de la Universitatea Columbia)anume că pot exista sisteme mecanice care pot accelera particulele cu viteza luminii; însă nu l-au găsit cu adevărat. Deci lumea ştiinţifico-tehnică pământeană este în căutarea dispozitivului mecanic apt să realizeze în practică relaţia:

Noi mărturisim că, numai după ce am depus jurământul necesar solicitat de extratereştri, am intrat în posesia Fantei Inelare Speciale (F.I.S) şi a modului său de funcţionare, pe care l-am verificat în laboratoare şi poligoane şi l-am pus în cartele matematice, după care am procedat la comunicării ştiinţifice şi prima lucrare ca şi carte, unde am expus doar principiile generale de funcţionare ale acestui nou tip de motor rachetă neconvenţional, aşa cum ne-a fost prezentat de extratereştrii, cu excepţia unor mici amănunte (secrete-chei) care urmează să ne protejeze în relaţiile noastre cu semenii pământeni. De asemenei mărturisim că, niciun pământean nu poate intra în posesia acestui mare secret al extratereştrilor fară a face acel jurământ şi a se angaja să aducă la cunoştinţa pământenilor adevărul în legătură cu extratereştrii descoperitori ai acelui dispozitiv (F.I.S) şi aplicat pe pământ în urmă cu peste 300.000 de ani, în diferite domenii şi diferite locuri. Un alt adevăr este acela că, dispozitivul respectiv (F.I.S) este în măsură să genereze SINERGETISMUL, prin efectul ” PINCH AL PLASMEI” pentru toată plasma gazoasă din UNIVERS, deci pentru întreg

infinitul care prezintă caracteristica de PARAMAGNETISM, a cărei stabilitate poate fi deranjată doar pentru câteva secunde, fară a strica echilibrul, naturii deja existent.

Acestea fiind spuse, să trecem la obiect, deci la modul cum am fost accesat de extratereştrii pentru a lua cunoştinţă cu F.I.S. şi nu numai.

n – MĂRTURIA ACCESATULUI – După un studiu amănunţit şi precis făcut asupra pământenilor care au studiat energo-propulsia aparatelor de zbor cu viteze care să tindă spre hiperviteze, timp de peste 25 de ani, prin anii 1985 am concluzionat că la număr erau doi: evreul ALBERT EINSTEIN şi românul HENRY COANDĂ. Aceşti doi titani ai ştiinţei şi tehnicii pământene au abordat în cercetarea lor, aceeaşi problematică a zborului – ENERGO-PROPULSIA – fiecare din punctul său de vedere. A. EINSTEIN specialist în câmpuri electromagnetice (E-M), iar inginerul HENRY COANDA specialist în acceleratoare de gaze.

Fiecare dintre ei au ajuns la rezultate verificabile prin experimente de mare valoare şi uşor repetabile pe care am încercat să le repet în laboratoarele şi întreprinderile care mi-au fost arondizate S.C FORTUS S.A – IAŞI ŞI S.C TEROM S.A – IAŞI. Prin anii 1987-1988 cunoşteam în detaliu principiile energopropulsiei exprimate de cele două eminenţe pământene, în scris făcute şi verificate de mine experimental, însă imi scăpa greşelile făcute de ei în experimentele lor, pe care şi eu le-am repetat. Eram însă convins că, între acele doua principii erau elemente comune ca de exemplu, producerea de câmp EM, cu ajutorul gazului de lucru al voletului (calotei) experimentat de român la Paris. Însă nu vedeam niciun modul practic de realizare a

acestor echivalenţe energetice. în acelaşi timp găsirea soluției tehnice ar fi rezolvat și părerile exprimate de M. Planck şi Ch. DeBroglie, anume că mişcarea materiei generează după anumite legi de echvalenţă microunde şi unde electromagnetice însoţitoare. Mai mult, astfel sar justifica şi formulele lui Balmer pentru liniile spectrografice ale elementelor chimice, stabilite „empiric” pentru nivelele energetice ale particulelor gravitate care, respectă distanţele dintre ele şi centre, ca şi în macrocosmos intr-un raport de 1/10.

Pur şi simplu mă autoamplasam intr-un cerc vicios, fară o putiinţă de ieşire. în aceste condiţii, AM CERUT (ŞI PRIMIT) AJUTORUL CELOR CĂRORA CREDEAM CĂ MI-L PUTEA DA, anume celor care navigaseră (zburaseră) cu un asemenea aparat, cu multe mii de ani în urmăşi despre care străbunii noştri ne lăsaseră înscrisuri (MOISE, ISAIA, IEZECHEL ş.a), Epopeea lui GHILGAMEŞ, RAMAYANA, MAHABHARATA ş.a.

Aşa că, puţin ruşinat, însă sigur şi singur în camera mea, în miez de noapte de iarnă (în ianuarie 1988) am îndrăznit să cer ajutorul de la DUMNEZEUL strămoşilor mei, sincer vorbind nu credeam cu adevărat în existenţa şi puterile Sale. După ce am spus în gând rugaciunea ” TATĂL NOSTRU ” şi ” ÎNGER, ÎNGERAŞUL MEU ” STÂND ÎN GENUNCHI LÂNGĂ BIROUL MEU (singurele rugăciuni de care-mi mai aminteam la aceea dată de la bunicii şi părinţii mei) am început să mă jelesc lui Dumnezeu şi să mă rog să-mi destăinuie şi mie, dacă este posibil „TAINA SLAVEI SALE”.

Eram singur în biroul din biblioteca apartamentului meu din Iaşi, aşa că am prins curaj că nu mă voi face de

rușine către soţia mea (LENUŢA) și de copii mei (AIDA ȘI IONUŢ-SEBASTLAN). După câte îmi aduc aminte se pare că am şi plâns, aşa de „îndrăzneţ” și „viteaz” ajunsesem în acele clipe de deznădejde ştiinţifică dând dovadă de „multă slăbiciune și morală comunistă”, după cum gândeam eu atunci „ditamai profesorul universitar” din târgul Iașilor.

Nu credeam atunci cu adevărat în Dumnezeu şi Minunile Sale, cu toate acestea, atunci şi acolo am apelat la serviciile Lui, ca-ntr-o ultimă speranţă. în fond şi la urma urmei, nu aveam ce să pierd, ba dimpotrivă, aveam numai de câştigat. Dacă se adeverea „Povestea străbunilor mei ” în legătură cu Iahwe, atunci eram salvat și aşi fi dat lovitura, iar dacă nu, atunci rușinea mea rămânea închisă în apartamentul meu,(între cei patru pereţi ai bibliotecii mele intime), fară a mă face de râs. Și iată, Minunea s-a produs!

De abia rostisem în gând (și nu cu glas tare) ultimele cuvinte din rugăciunea „ÎNGERAŞULUI”, că-mi simţeam picioarele grele ca de plumb, și cu un efort mare, abia m-am ridicat în picioare, pentru a mă aşeza pe scaunul biroului meu, unde am căzut într-un somn adânc și profound, cu capul pe birou, în câteva secunde am început să visez, ceva ce niciodată n-am visat. Aveam viziunea că mă aflam împreună cu soţia mea (Elena), într-o frumoasă zi de primăvară în „Grădina botanică”, din dealul Copoului (Iași) stăteam pe o bancă sub un nuc tânăr, și soarele ne încălzea. Cerul era senin şi priveam ceaţa densa, ce acoperea aäa micuţului lac, dar băgăm de seamă că forma acelei ceţi era ca unui trunchi de con, iar luciul apei nu se vedea.

Exact în vârful conului de ceaţă vedeam de pe bancă, bustul unui bătrânel, care-mi facea semne disperate cu mâna

dreaptă, să mă apropii de EL, zicând ceva din gură. însă nu auzeam ceva desluşit din cuvintele pe care mi le adresa. Privind mai atent la moşneag, o iau de mână pe soţia mea şi-i spun:

— Uită-te Lenuţa, bătrânelul acela nostim din vârful norului de ceaţa cum îmi face semn cu mâna, să mă apropii de El. Oare să mă duc până la El, sau nu? Lenuţa se uită la nor şi la moşneag, după puţină gândire imi spune:

— Uită-te ce bucuros şi vesel este. Du-te cu atenţie, să nu te împiedici de vre-o piatră. în sfârşit mă ridic de pe bancă şi încep să înaintez plecând spre „mormanul" de ceaţă, pipăind cu piciorul în speranţa că voi nimeri vre-o cărare (sau potecă) de urcuş. în cele din urmă ajung cu piciorul drept la o treaptă, după care încep urcuşul, treaptă după treaptă.

în sfârşit ajung pe palierul unde stătea moşneagul, pe un fotoliu cufundat până la brâu în ceaţa pufoasă şi densă. Cam la 1, 5 m mă opresc, lovindu-mă de un zid energetic, care ne separa. îl privesc cu multă atenţie, cu figura-i senină, serioasă, cu capul descoperit şi ochii albaştrii jucăuşi. Pe umeri purta o mantie de catifea, de un verde crud.

Mă privea şi El, insistent, cercetător şi bănuitor cu ochii săi verzi (işi schimbaseră culoarea lor din albaştrii în verzi), apoi mi s-a adresat:

— Ei Costache (aşa cum îmi spunea bunicu) i-ai cerut Bunului Dumnezeu să-ţi arate „TAINA SLAVEI SALE", şi te-a auzit. I-a plăcut felul în care i-ai cerut ajutorul că, şi MULŢUMITOR EŞTI ŞI CINSTIT TE-A GĂSIT când TE-A cercetat, de aceea M-a trimis să-ti arăt TAINA SLAVEI SALE. Dar păcătosule, eşti plin de păcate să te căieşti şi să te

pocăieşti, apoi să te laşi de cele rele AUZITU-M-AI?

Spunându-mi acestea, a bătut de trei ori din palmele sale plinuţe şi cărnoase şi în dată în spatele său a apărut o câmpie neteda şi verde. Pe ea (câmpie cam la 25-30 m de EL) a aterizat din cer o lentilă argintie. Cam la 2-3 m de sol s-a oprit la punct fix, a scos trei picioare telescopice aşezându-se lent pe sol. Apoi s-a deschis o trapă ce avea pe ea nişte trepte metalice (ca în figura nr.l). Pe acea trapă au coborât pe iarbă doi humonoizi (cam de statura mea) şi s-au apropiat de bătrânel, oprindu-se în spatele Lui, după care ocolind cilindrul energetic, au venit în dreapta să, vorbindu-i într-o limbă pe care nu am înțeles-o, (însă ca accent semăna cu IDIS) au primit un răspuns de la bătrân în aceaşi limbă (însă nu au catadixit să se uite la mine) după care au început a vorbi într-o curată limbă română.

— Preaînțeleptule Enoh, ne-ai chemat şi iată-ne suntem aici.

— Da v-am chemat să-i explicaţi lui Costache, ce este şi cum funcţionează „SLAVA LUI DUMNEZEU” (pentru prima dată cei doi s-au uitat la mine) după aceea bătrânul mi s-a adresat:

— Costache urmează-i şi ascultă-i cu mare atenţie, după care bătrânul a dispărut într-o secundă.

Bineînţeles m-am conformat şi iată pe scurt cum au evoluat lucrurile. Humonoizii vorbind pe rând în româneşte (mai degrabă cred că, nici nu deschideau gura; ci îmi vorbea telepatic, dar glasul era al Preaînţeleptului Enoh.

— Ceea ce vezi în faţa ta, este o NAVETĂ SPAŢIALĂ LENTICULARĂ aptă să zboare cu viteza luminii (Vedeam cam ceea ce vedeţi dumneavoastră în fig nr.2).

M-au invitat la bordul ei şi am văzut structuri modulare care ar impresiona pe cei mai stilaţi constructori de aeronave din lumea noastră pământeană. însă pe mine mă interesa, strict sistemul ei energopropulsiv şi cel de comandă.

La un moment dat aud în urechile mele:

— DEFINESC FANTA INELARĂ– (F.I.) ca fiind spaţiul ce se realizează între doi cilindri (conuri) coaxiali de forma aerodinamică, egali defazaţi între ele cilindrii (conuri) secţionaţi cu un plan normal pe axa lor de simetrie.

— DEFINESC FANTA INELARA SPECIALA (F.I.S) ca o F.I care are cilindrul (conul) interior obturat la capătul posterior (cel secţionat în plan) cu un profil specializat (vezi fig. 3 a, 3 b).

— DEFINESC – PÂNZA REACTIVĂ CILINDRICĂ CONTINUĂ DEFINITĂ PE CONTUR ÎNCHIS – ca fiind o suprafaţa subţire de fluid rezultată din curgerea cu mare viteză a unui gaz de lucru printr-o F.I.S în mod continuu şi uniform (vezi fig. Nr.4)

În timp ce auzeam definiţiile în urechi, şi în faţa ochilor vedeam secţiunile longitudinale şi transversale în SLAVA LUI DUMNEZEU transparentă, iar sistemul implicat, apărea semimat şi gazul de lucru colorat. Astfel că siajul gazului era vizibil cu ochiul liber aproximativ ca-n fig. 4.

După o asemenea expunere bogată în elementele şi categorii tehnico-stiinţifice cu totul noi pentru mine, înşirate pe durata de peste trei ore, m-am aflat din nou în faţa moşneagului care mă întreba:

— Acum ai înţeles ce-i cu „SLAVA LUI DUMNEZEU”; Costache, necredinciosule?

Năucit de ceea ce am văzut şi învăţat am răspuns:

— Preaînţeleptule ENOH, am înţeles multe din această prezentare, însă mă tem că sunt prea multe şi nu le voi ţine minte pe toate şi până oi ajunge acasă am să le uit.

— Eh, necredinciosule şi cap sec ce eşti ţine aceste trei chei (şi-mi întinde pentru a le prinde în mână o legătură cu chei tip yale) spunându-mi „Să nu îndrăzneşti să clinteşti un fir de păr din capul nimănui cu ceea ce ţi-am dat în dar şi har”. înţelesu-m-ai! – în continuare a adăugat- Și vezi „să faci din toate una”.Am răspuns:

— Aşa o să fac, preaînţeleptule.

— Acum, te vei duce acasa şi să ceri de la soţia ta, trei caiete şi trei creioane din bibliotecă (şi imi arată în imagini unde se aflau acele lucruri, în casa mea) şi să te aşezi, şi să scrii tot ce-ţi vor spune ele în camera în care te vei afla.

în scurt timp m-am trezit din somn puternic, zguduit de umăr, de soţia mea care imi spune:

— Scoala-te Costele că trebuie să te duci la cursuri şi-ai să întârzii.

— Deşteptându-mă de-a binelea, am întrebat-o cât este ceasul? apoi i-am cerut cele de trebuinţă cum imi spusese înţeleptul.

Mai buimăcită decât mine Lenuţa, nici că a plecat să-mi aducă cele solicitate. S-a apucat să mă descoase. De unde ştiu eu ce are şi pe unde le dosise fără a-mi spune ea? ş.a. Mă rocoşesc la ea şi-i spun:

Măi femeie adu-mi o dată mai repede cele ce ţi-am cerut ca să nu uit cele ce am visat în astă noapte. Cu un gest a lehamite Lenuţa s-a conformat astfel că m-am apucat de scris. Abia am auzit cele ce imi reproşa. Costache iar te-ai

scrântit la valsâlcuţa (cap)! După care a plecat din bibliotecă lasându-mă în voia lui Dumnezeu, facându-mi o cruce spre mine ca şi când aşi fi fost posedat.

Nu ştiu când am umplut cu scrisuri şi desene cele trei „caiete studenţeşti” pe care mi le adusese Lenuţa, dar când m-am uitat la ceas era ora 12:30. Dezmorţindu-mă îmi aprinsăi o ţigare şi mă tot gândeam cât de repede a trecut timpul acum şi cum vedem desenele pe peretele din faţa biroului.

De asemeni; cum din când în când se deschidea uşa bibliotecii mele şi pe rând îşi băga capul prin ea; soţia şi copii.

Simţeam nevoia să ies pe stradă şi să mă plimb, să mă reculeg după asemenea năuceala, şi un asemenea vis ce părea a fi real. Bineînţeles că aşa am şi făcut după ce am ascuns în seiful biroului, cele trei caiete de mare preţ. îmbrăcat ca un fofolog să nu răcesc (pentru că afară ningea) am ieşit pe stradă şi mut şi tăcut ca un om cu mintea rătăcită; m-am plimbat prin târgul Iaşului în neştire, preţ de câteva ore. Nu ştiu cu cine m-am întâlnit, ce am vorbit, dar mai mult ca sigur ca, un mucalit, (după cum mi-a spus Lenuţa) m-am culcat îmbrăcat şi am adormit în patul meu un somn adânc şi profund. Şi azi dispun de acest dar, car-mi protejează organismul, doar să imi pun capul pe ceva.

Mult timp a trecut până am îndrăznit să redeschid şi să recitesc în linişte cele trei caiete, de frică să nu cumva să constat că a dispărut înscrisurile din ele. Erau ca o comoară ascunse undeva în bibliotecă, şi m-a speria conţinutul lor, dar mai ales gradul lor de adevar, simţeam ca un profesor ce eram că, trebuia să verific gradul lor de adevar prin

metodele mele pământene. Comportarea mea era aceea a unui om speriat de ce-am aflat şi mai ales de ce voi afla experimental. Nu vă ascund că mi-am verificat gradul meu de sănătate mentală la spitalul de Neuropsihiatrie nr.7 din Iasi, nesuflând o vorbă despre existenţa acestor caiete. Iar medicii mi-au dat verdictul, o stare accentuata de oboseala şi-mi recomandau odihnă.

în sfârşit „mi-am luat inima în dinţi” şi m-am apucat de citit cu mare atenţie conţinutul celor trei caiete marcate de mine cu câte unul, doi şi trei peşti pe copertă. Apoi cât se poate de încrezător în mine (dar mai puţin în Dumnezeu şi Slava să) am trecut la verificat experimental. Am făcut din tablă de aluminiu în atelierul socrului meu din Mogoşeşti, Iași F.I.S. după cum citisem în caiete și am trecut cu mai mică viteză prin ea un gaz de lucru (aer cu fum de ţigara) care se autoconvergea așa cum era scrisă acolo.

Ceea ce aveam în mâna F.I.S. din aluminiu NU MAI ERA VIS CI ADEVAR, REALITATE CÂT SE POATE DE MATERIALĂ însă eram conştient că nu-mi aparţinea, ci era parte componentă a SLAVEI LUI DUMNEZEU. Aceasta mă face să scriu și aceste rânduri ca și comunicarea ştiinţifică din noiembrie 1988 de la Institutul „Gh. Asachi” Iaşi ş.a., unde am vizualizat F.I.S. şi efectele ei când se trecea un gaz de lucru prin ea (vezi foto 5).

Dacă nu aş fi făcut această mărturisire m-aş fi simţit ca un hoţ, un necredincios și un neavenit. Acum pot muri în deplină linişte şi seninătate. Am redat ceea ce este lui Dumnezeu, făcând cunoscut lumii că EXISTĂ ÎMPĂRĂŢIA SA, FIIND ŞTIINŢĂ, TEHNICĂ, CREATIVITATE, INGENIOZITATE ŞI NU O DOGMĂ. Am adus şi voi aduce alte probe materiale

în acest sens bineînţeles cu cele trei chei ce mi-au fost înmânate de PREAÎNŢELEPT.

Oricine va încerca să demonteze aceste adevaruri „LE VA DEMONSTRA MAI BINE” însă cu adevărat îşi va sminti creierul și existenţa.

Am încercat să demonstrez valabilitatea și implimentarea efectelor produse de F.I.S. în varii domenii de activitate inclusiv în noi înşine şi AM AFLAT-O. în natura macrocosmică și iar am AFLAT-O, de asemeni că există şi în microcosmos. Deci ea există peste tot, în Univers.

— IATĂ ADEVĂRUL, VIAŢA ŞI LUMINA (DUMNEZEU) ŞI ÎMPĂRĂŢIA SA.

Despre Ele am încercat să vă vorbesc, să vă mărturisesc, eu doar deschizând gura, inima și sufletul, căci am văzut cu ochii mei, cu mintea mea, cu inima mea şi alte numeroase probe, de aceea mărturisesc că: EXISTĂ DUMNEZEU, EXISTĂ ÎMPĂRĂŢIA SA ŞI CRED ÎN EXISTENŢA LOR. Așa să-mi ajute DUMNEZEU și mie și DVS și să mă Ierte că, am procedat ca TOMA NECREDINCIOSUL (defectele meseriei de profesor). DOAMNE IARTA-MĂ, AJUTĂ-MĂ ŞI MĂ PĂZEŞTE.

P.S.

La multe din aceste spovedanii mi-a fost martor vărul şi fratele meu (pentru credinţă) ION V. MANOILĂ pentru care mă voi ruga bunului Dumnezeu ca şi faptul că l-am luat coautor.

Bibliografie

1. *** Acts of FBI National Crime Squad, 2003 2 Federal Trade Commission „Facts for Consumers: Credit and Charge Card Fraud”, 2003

3. Patriciu V. „Securitatea comerţului electronic”, AII, 2001
4. Stan E., „Informatica pentru poliţişti”, Ed. M.I., 2001
5. Stan E., Străinu E. „War in Cyberspace”, Sophia, 2001
6. Stan E., Străinu E. „Terorismul Cibernetic”, Editura SPP, 2004
7. Voicu C., Stan E., Dascălu I., „Investigarea infracţiunilor digitale”, Editura Argument, 2002

CUPRINS

PREFAŢĂ 5
CUVÂNT ÎNAINTE 7
SFÂRŞITUL LUMII ŞI ANUL 2012 11
PARTEA ÎNTÂI PARANORMALUL DIN (I) REALITATEA IMEDIATĂ Eseuri de dr. Emil Străinu
Statueta blestemată 19
Tangenta la infinit 26
Revelaţii cu şi despre Ion Ţugui 31
Dor fară saţiu 33
Telefaxul Oniric 36
Comoara de la Zidul Morţii 39
Chemarea Mării 42
Priviţi de ceilalţi 46
Omul cu baghete 49
Zbor de aripi frânte 53
Tabloul vrăjit 56
Fantoma de la Parlament 60
Parlamentul bântuit de fantome 62
O fantomă de gradul ”0” 65
Piticul din vis 68

Fantoma din Hangar 77
PARTEA A DOUA SECRET STRANGER FILES Nr. 002
TEORII ŞI CERCETĂRI NONCONVENŢIONALE ŞI INSOLITE
ENIGMA EXPERIMENTULUI HAARP
autor dr. Emil Străinu 82
OMUL INTEGRAT
autor dr. Mihaela Muraru Mândrea 111
STRANIILE TELEPORTĂRI DIN MUNŢII BUZĂULUI
ŞI DISPARIŢIILE DE LA BOZIORU
autor Adina Mutăr 133
IPOTEZĂ PRIVIND FLUIDUL VIEŢII PE TERRA ŞI ÎN COSMOS
autor Aurel Constantinescu – Severin 148
JAFUL DE LA CETATEA SARMISEGETUZA
autor Sorin Golea 161
ANEXA 1 168
Un profesor de la psihiatrie de la Harvard şi OZN-urile
ANEXA 2 175
Principii ale investigaţiei infracţiunilor digitale
ANEXA 3 193
Acolo unde omul ascede, doar condiţionat
Bibliografie 205
Postfaţă 208

POSTFAŢĂ

Am iniţiat această colecţie cu scopul de a prezenta publicului larg unele din faptele şi întâmplările ce sunt oculte sau mai puţin accesibile cunoaşterii generale.

Vom supune atenţiei acele fapte şi întâmplări, ce conţin un oarecare grad de stranietate, ciudăţenie, insolit, abscons,

ocult sau bizar.

Un capitol special în fiecare număr, îl vom acorda cunoaşterii enigmelor şi misterelor din spaţiul mitic, cultural, tehnico-ştiinţific şi etnic românesc.

Vom discuta diferite subiecte considerate tabu, delicate sau controversate.

Vom reveni, de câte ori va fi necesar, pentru a elucida orice mister sau controversă în măsura datelor noi, ce le vom obţine. Suntem deschişi colaborării, faţă de cei ce vor trimite diferite materiale (texte sau întâmplări, documente foto, scheme etc.) din domeniul OZN, al paranormalului şi ocultismului, acestea, în raport de valoare, urmând să fie publicate pe site-ul Centrului de Studii Psihotronice şi Ufologice și FAN OZN CLUB-ului sau în prezenta colecţie, Secret Stranger Files.

Cei ce vor avea lucruri interesante de împărtășit și celorlalţi, o vor putea face şi în cadrul unor emisiuni radio sau de televiziune.

Din numărul doi al colecţiei avem şi un capitol de dialog cu cititorii.

Cei ce vor să trimită sugestii, observaţii sau colaborări, cu privire la această colecţie, o pot face, pe adresa:

Emil Străinu C.P. 79-32 Oficiul Poştal 79 Sectorul 2 Bucureşti

Aşteptăm scrisorile dumneavoastră cu privire la conţinutul colecţiei.

NIHIL SINE DEO Lumina şi pacea să vă însoţească pretutindeni!

Pentru ultima oară! Formatul digital al acestei cărţi